

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Knaak_Richard_A-DragonRealm_4-Stinovy_hrebec.pdb

PDB Name: dragonrealm

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 20.5.2007

Modification Date: 20.5.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Richard A. Knaak
STÍNOVÝ HŘEBEC

Když se ozvaly první výkřiky, pokusila se zavřít oči a nechat je zavřené, ale nepodařilo se jí to; odporné divadlo, které se odehrávalo po obou stranách, ji něčím přitahovalo. Z konečků prstů jí vyrazily zářící úponky jako hadi z čírého světla, hladoví mstitelé její bolesti. Když se odtrhly od prstů, neomylně zamířily k nejbližším nepřítelům. Nic je nezastavilo. Jeden z mužů zvedl štít, ale úponek prošel skrz jako duch a spolehlivě pokračoval dál, dokud neprorazil nešťastníkovu hrud' a neponořil se do těla. Po průniku nezůstalo ani stopy.

V nakladatelství FANTOM Print
Ohnivý drak
Ledový drak
Vlčí přilba
Stínový hřebec
The Shrouded Realms*

* Připravujeme

Copyright © 1990 Richard A. Knaak
Translation © Hana Vlčinská

Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 80-86354-71-7

Richard A. Knaak
STÍNOVÝ HŘEBEC

I.

Obstaráš mi démona.

Ta slova byla vypálena v Drayfittově mysli. Pořád ho pronásledoval vládcův mrazivý výraz. Ani na okamžik nezapochyboval, že to král myslí vážně. Byl to vážný, zahořklý muž, který se během devíti let ode dne, kdy ho odporně zohavili, stal vším, čím dříve opovrhoval. I palác tu změnu odrážel: tam, kde kdysi stávala prosvětlená, hrdá stavba, byla dnes jen temná, zdánlivě neobývaná skořápka. Přesto byl stále Drayfittovým vládcem, mužem, který představoval to, čemu královský sekretář před víc než stoletím přísahal věrnost. A tak se vychrtlý stárnoucí muž prostě poklonil a řekl: "Ano, králi Melicarde."

Ach Ishmire, Ishmire, přemítal. Proč jen jsi nemohl počkat, až bude můj výcvik ukončen, než jsi odspěchal umřít s ostatními Pány draků? A proč jsi mě vůbec musel cvičit, proč jsi mě raději nenechal být?

Komnata, kterou si zabral, byla jedna z nejhluběji umístěných v celém paláci a jediná, která se hodila k zadanému úkolu. Pečetě na dveřích patřily ještě Rennekovi II., Melicardovu prapraděděčkovi a muži známému temnými choutkami. Místnost byla uklizená, tak aby Drayfitt mohl vytvořit svoje značky, vyleptat linie hranic do podlahy. Klec, jež byla záležitostí kouzel, a ne železa, zabírala většinu místa. Nebyl si jistý, jak může být démon velký, a tak většinu věcí jen odhadoval, přestože měl ku pomoci knihu, kterou pro krále našel Quorin. Drayfitt však nepřežil většinu součastníků proto, že by se do něčeho vrhal naslepo.

Komnata byla tmavá, až na jedinou louči a dvě kalné svíce, které potřeboval, aby mohl číst listy těžkého svazku. Míhota světla louče vytvářelo vlastní demony, tančící stíny, jež oslavovaly nadcházející kouzlo radostnými skoky. Drayfitt by byl už jen kvůli vlastním nervům dal přednost jasně osvětlenému místu, Melicard se však rozhodl přihlížet a temnota krále předcházela i následovala, kamkoliv šel. Starý čaroděj se pohnul; cítil za sebou sílu Melicardovy přítomnosti. Jeho pán a vládce byl posedlý - posedlý zničením dračích králů a jejich druhu.

"Jak dlouho ještě?" Melicardův hlas se chvěl očekáváním, jako když se dítě těší na oblíbený bonbón. Drayfitt vzhlédl. Neotočil se ke králi, ale prohlédl si pečlivě vzory na podlaze. "Jsem připraven začít, Vaše Veličenstvo."

Náhle čarodějovými myšlenkami projel jako namazaný nůž medem hlas Quorina, králova rádce. Mal Quorin byl po smrti starého Hazara Arana cosi jako talacký ministerský předseda. Hazar Aran byl poslední muž, který měl tento titul, a to bylo přede dvěma roky. Král ho nikdy nenahradil, ačkoliv Quorin vykonával téměř vše, co měl premiér dělat. Drayfitt rádce nenáviděl; byl to právě tento malý, úskočný muž, kdo Melicardovi jako první ohlásil, že je ve městě mistr kouzel, a ještě navíc zavázaný králi věrností. Kdyby existovala nějaká spravedlnost, pak by si kterýkoliv démon, kterého by vyvolal, musel vyžádat rádce jako oběť - kdyby ovšem nějaký démon dokázal tak odporné sousto strávit.

"Jeden už by se začínal divit, Drayfitte, jestli do toho dáváte srdce. Vaše věrnost je... vlažná."

"Pokud si přejete zaujmout mé místo, rádce Quorine, rád vám ho přenechám. Rozhodně nehodlám stát v cestě někomu, kdo je v čer-nokněžnictví zběhlejší než já."

Quorin by odpověděl, vždycky chtěl mít poslední slovo, ale Melicard ho přerušil: "Nech Drayfitta pracovat. Jediné, na čem záleží, je úspěch."

Král podporoval Drayfitta - prozatím. Starý muž uvažoval, jak dlouho by mu podpora vydržela, kdyby se mu nepodařilo předvést tvora, po jakém vládcem toužil. Byl by rád, kdyby mu zůstala hlava, natož tiché, nenáročné místo královského sekretáře. Nu, o svůj post už nejspíše stejně přišel, ať uspěje, nebo ne; proč plýtvat mužem s takovou mocí na bezvýznamné politické pozici, i když on sám nikdy nechtěl nic jiného?

Dost snění o ztracených záležitostech! pokáral se. Byl čas přivolat démona, i kdyby jen proto, aby tím zatahal Quorina za vzorně pěstěné kníry.

Král ani jeho rádce nechápali, jak je samotné přivolání vlastně snadné. Občas byl v pokušení jim to říct, aby se mohl pokochat nevěřícím výrazem v jejich tvářích, bratr ho však naučil alespoň to, že tajemství kouzel je to nejdražší, co čaroděj má. Aby si udržel místo a vyvážil takové, jako je Quorin, musel si pěstovat pověst. Kdyby to nebylo tak tragické, bylo by to směšné. Existovala možnost, že úspěch všechny zabije. Bariéra nemusela udržet to, co přivolá; pokud něco přivolá.

Drayfitt zvedl ruku v okázalém gestu, které dlouho a tvrdě procvičoval až k dokonalosti, a dotknul se vnitřním zrakem polí moci.

Přivolání bylo jednoduchost sama; přežít setkání s tím, co se chytí do léčky, bylo něco jiného.

"Duchové předků!" vyhrkl Quorin s rostoucím strachem.

Kdyby ho Drayfitt slyšel, usmál by se, čarodějova mysl se však soustředila na pouto, které vytvořil.

Neexistovalo nic než pouto - ani komnata, ani král, dokonce ani jeho vlastní tělo. Byl neviditelný - ne - beztvářý. Nikdy předtím nezažil nic podobného a úžas nad tím se mu málem stal osudným, neboť jak se vši silou držel pouta s kouzlem, málem přetřhl pouto se svým vlastním smrtelným tělem. Když si čaroděj uvědomil chybu, okamžitě ji opravil. Lekce, napadlo Drayfitta... zvládnutá na poslední chvíli.

Proud světla, který představoval spojení, před ním mizel do zářivé trhliny v realitě. Věděl, že král i rádce Quorin trhlínu vidí. Představovala viditelné znamení úspěchu. Zatímco se čaroděj zvedal, doufal, že pokud něco selže, král Melicard si uvědomí, že dělal, co mohl, že prokázal svou věrnost.

O vnější okraj hledající mysli zavadila studená přítomnost čehosi velmi starého. "Prastarý" nebyl pro takového tvora dostatečný popis. Drayfitta zalila touha nechat vyvolávání, ale bojoval s tím, chápal, že je to intrika tvora, kterého chytil do pasti. Neunikla mu podobnost s rybářem, který ulovil prapředka všech mořských netvorů. To, co polapil, bylo mocné - a velmi se to zdráhalo nechat se násilím vtáhnout do Drayfittova světa. Bylo to připravené bojovat s ním všemi zbraněmi, které to mělo k dispozici.

Někteří černokněžníci by bojovali s démonem tady, v místě beze jména, Drayfitt však věděl, že svůj úlovek dokáže spoutat, jen když ho porazí nejen na duchovní, ale i na fyzické rovině. Země, jejíž existence byla spojena s poli moci i s jeho vlastním životem, představovala kotvu.

Jak se černokněžník stahoval do svého těla, žasl nad snadností, s jakou táhl démona za sebou. Démon se zmítal daleko méně, než čekal; skoro jako by i on měl vlastní silné pouto s jeho světem, pouto, které nemohl popřít. Představa, že by něco zplozeného tam mohlo mít pouto se smrtelnou rovinou, ho rozrušila. Hlavou mu prolétla myšlenka na past, ale jen krátce. Taková past by byla příliš opovážlivá; čím byli blíže Drayfittovu panství, tím těžší pro démona bude osvobodit se.

Čaroděj cítil démonovo rostoucí rozčilení. Bojoval s ním - nepřetržitě - ale jako někdo, kdo je nucen bojovat na několika frontách najednou. Starý muž věděl, že kdyby se utkali za vyrovnaných podmínek, s nedotčenými schopnostmi, byl by pro svého protivníka jen jako drobný hmyz. Tady se však bitva vyvíjela v Drayfittův prospěch.

Návrat se zdál nekonečný, mnohem delší než odchod z těla. Když se konečně přiblížil k cíli, zasáhla ho vlna paniky, která z démona vyzařovala. Pouto se napjalo a čaroděj měl na okamžik pocit, jako by se část démona odtrhla.

Nicméně jeho kořist byla s ním. Tělo a mysl se začínaly spojovat. Pozornosti se začaly dožadovat jiné věci - zvuky, tlaky, pachy.

"Znovu se pohnul!"

"Vidíš, Quorine? Říkal jsem ti, že neselhal. Drayfitt je mi věrný."

"Odpusťte, můj pane. Stáli jsme tu a čekali tři hodiny. Říkal jste, že by se neodvážil umřít, a jako obvykle jste měl pravdu."

Hlasy zněly z velké dálky, jako by je čaroděj slyšel skrz dlouhý, prázdný tunel... ale oba muži stáli vedle něj. Drayfitt dal smyslům čas na probuzení a pak, stále otočený k magické kleci, kterou vytvořil, otevřel oči.

První pohled ho zklamal. Trhlina uprostřed prázdnoty tu stále zůstávala a v magicky ohraničeném prostoru nebylo nic. Kolem něj vesele tančily stíny a mezi nimi dvě protažené postavy jeho společníků. Stíny krále a rádce se mu rýsovaly nad hlavou, zatímco jeho vlastní stín se jakoby plížil po podlaze pryč a

šplhal na protější stěnu. Většina vzoru, který vytvořil na podlaze, se také ztrácela ve tmě.

"No?" zeptal se zkusmo Quorin.

Pouto zůstalo, ale už nebylo protažené za trhlinu. Místo toho se neúčelně vinulo zpátky do tmavé části magické klece. Trhlina se zavírala. Drayfitt několik vteřin zmateně zíral do prázdného prostoru. Uspěl - alespoň podle všech známek. Proč se tedy nic neobjevilo?

Teprve pak si všiml rozdílu mezi stíny tančícími na stěnách a nehybností inkoustové tmy uvnitř hranic. Stíny se nehýbaly, když měly, a dokonce se zdálo, že mají hloubku. Drayfitt měl nepříjemný pocit, že zírat příliš dlouho by znamenalo spadnout do nich - a nikdy ne-přestat padat.

"Drayfite?" Králova sebejistota se měnila v nejistotu s rostoucím hněvem. Ještě si rozdílu ve stínech nevšiml.

Hubený čaroděj pomalu vstal a mávnutím ruky naznačil, aby byli zticha. Nepatrnou myšlenkou pouto přerušil. Jestli se mylí a démon tam není, Melicard ho brzy stáhne z kůže.

Drayfitt přistoupil blíž - třebaže ne tak blízko, aby mu hrozilo, že omylem překročí bariéru - a prohlédl si magickou klec s pečlivostí, která krále i rádce znervóznila. Když spatřil, jak se stíny stočily a couvly, věděl, že uspěl.

Něco v jeho pasti bylo.

"Nezkoušej ze mě dělat hlupáka," zašeptal vyzývavě. "Vím, že jsi tam. Ukaž se - ale nezkoušej na mě žádné triky! Tahle klec ukrývá překvapení vymyšlená právě pro takové, jako jsi ty, démone!"

"Co děláte?" dožadoval se Quorin a vykročil dopředu. Očividně si pořád ještě myslel, že Drayfitt selhal a teď jenom zdržuje v naději, že si zachrání krk.

"Zůstaň, kde jsi!" přikázal Drayfitt bez ohlednutí.

Rádce strnul, šokovaný intenzitou černokněžnickova tónu.

Starý muž se znovu soustředil na bariéru a zopakoval předchozí příkaz, tentokrát tak, aby ho slyšeli i druzí dva muži. "Řekl jsem, ukaž se! Poslechni!"

Mávl rukou ve vzduchu a nasměroval linie síly k žádanému výsledku. Nezklamaly ho.

Zavylo to! Byl to tak děsivý zvuk, že Drayfitt málem ztratil soustředění. Vzadu za ním Quorin zaklel a odklopýtal zpět. Čaroděj nemohl říct, jestli to otřásl i Melicardem. Dokonce i král měl své meze.

Zatímco mu v uších doznívalo zvonění, Drayfitt přemítal, jestli démonovo bolestné zavytí slyšeli všichni v paláci - všichni v Talaku... Skoro litoval toho, co udělal... Musel však netvorovi ukázat, kdo je jeho pánem. Tak to bylo vždy psáno.

Nejprve si nevšiml, že se temnota stáhla a zhoustla, pokud to je vůbec možné. Teprve až se začaly rýsovat první končetiny - a když viděl, že jsou čtyři, samé nohy - si plně vychutnal úspěch. Démon se konečně zcela podřídil jeho vůli.

Tři muži stáli a s úžasem hleděli na proměnu, která se před nimi odehrávala. Král a rádce zapomněli na nejistotu, připojili se k Drayfittovi u vnější hranice bariéry a sledovali, jak se k nohám připojil trup a z jednoho konce se natáhl dlouhý, štíhlý krk, zatímco z druhého vypučel hladký, černý ocas.

Hřebec! Jakýsi přízračný kůň! Hlava se zformovala a Drayfitt si poopravil názor. Byl to spíše stín velikého hřebce. Tělo i údy byly protažené, a když se kůň pohyboval, měnily se; a trup... čaroděj měl nepříjemný pocit, že kdyby na něj hleděl příliš dlouho, spadl by do démona a padal by navždy. V touze zbavit se té představy se otočil a spatřil královu tvář.

Znetvořený král, který si nebyl vědom čarodějova vyděšeného výrazu, se při pohledu na svou novou kořist zasmál: "Poskytl jsi mi úžasnou službu, Drayfitte! Je vším, oč jsem žádal, a ještě něčím víc! Mám svého démona!"

Plynulým, rychlým pohybem se mohutná hlava temného hřebce otočila k trojici. Poprvé se daly rozeznat ledově modré oči. Drayfitt oplatil vězni pohled. Zachvěl se, ale ještě mnohem víc se zachvěl, když démon arogantně zakřičel: "Vy smrtelní hlupáci! Vy dětičky! Jak jste se opovážili vtáhnout mě zpátky do tohoto světa? Neuvědomujete si, jakou zkázu jste přivolali?"

Drayfitt vedle sebe zaslechl prudké vydechnutí a uvědomil si, že Melicard je na pokraji jednoho ze svých záchvatů vzteku. Nechtěl, aby král udělal něco hloupého - něco, co by mohlo démona osvobodit - a tak vykřikl: "Ticho, stvůro! Mocí kouzel, která jsem vykonal, jsi můj služebník a uděláš, co budu chtít!"

Černý kůň výsměšně zaržal: "Nejsem takový démon, jakého jsi původně hledal, smrtelníčku! Jsem méně,

a jsem víc! Zachytil jsi mě, protože mám s tímto světem silnější pouta než všechna ostatní stvoření Nicoty!" Hřebec přitiskl hlavu k neviditelným stěnám klece, zkřížil zrak s Drayfitem a propálil ho pohledem. "Jsem ten, kterému říkají Temný kůň, čaroději! Pořádně se zamysli, jistě znáš mé jméno!" "O čem mluví?" odvážil se zeptat Quorin. Jednu ruku si tiskl k hrudi, jako by se snažil zabránit srdci, aby vyskočilo ven.

V mlhavém světle louče ani jeden z Drayfittových společníků neviděl, jak čaroděj zbledl jako popel. Věděl o Temném koni a myslel si, že ho zná i král. Vyprávěly se o něm legendy, některé jen asi deset let staré - legendy o démonickém koni, tvorů, jehož bývalými společníky byli i čaroděj Cabe Bedlam, legendární Gryf a taky, což bylo nejděsivější, tajemný, prokletý, nesmrtelný muž, který si říkal Shade. "Temný kůň!" vysoukal ze sebe nakonec čaroděj pološeptem.

Temný kůň se vzepjal do výšky, skoro jako by chtěl prorazit strop. Se směsí lítosti a hněvu démonický hřebec odsekl: "Ano! Temný kůň! Z vlastní vůle ve vyhnanství v Nicotě, v naději, že zachráním tuhle smrtelnou rovinu před hrůzami způsobovanými přítelem, který je zároveň mým úhlavním nepřítelem! A nejhorší noční můrou tohoto světa!"

"Umlč ho, Drayfite! Už mám těch blábolů dost!" V Melicardově hlase zazněl nebezpečný tón, který se už čaroděj naučil rozeznávat. Báł se ho skoro tolik jako toho, co se teď zmítalo za bariérou.

"Bláboly? Kéž by to jenom byly bláboly!" Temný kůň se pootočil, takže teď jeho nelidskému pohledu čelil král. "Neslyšíš? Nechápeš? Tím, žeš mě přivolał zpět, přitáhl jsi i jeho, protože já jsem byl jeho vězením! Ted' je volný a může dělat každou ohavnost, kterou si zamane!"

"Kdo?" zeptal se Drayfitt, navzdory tomu, že jeho pán čím dál víc zuřil nad jeho neposlušností. "Koho jsem to omylem osvobodil?" To byla věc, které se během příprav nejvíc báł - že nechtě vypustí do Dračích říší nějakého démona.

Temný kůň otočil velkou hlavu zpátky k čaroději. V mrazivých očích i děsivě znělém hlasu se kupodivu ukrýval smutek: "Nejžalostnějšího tvora, jakého jsem kdy poznal! Přítele, který by obětoval vlastní život, a nepřítele, který by zabil bez nejmenší výčitky. Zloducha a hrdinu, a přitom stále téhož muže." Přízračný kůň zaváhal a tiše dořekl: "Čaroděje Shadea!"

II.

Tak jiné než Gordag-Ai! Tak velké!

Erini Suun-Ai rozhrnula záclonky okna kočáru, nevšímajíc si vyděšených pohledů svých dvou dvorních dam. Mírný vánek jí rozcuchal dlouhé, plavé vlasy. Vítr jí příjemně chladil bledou, jemnou plet' a ona se nakláněla a nechala si ovívat mírné, dokonalé rysy oválného obličejě tak, aby jí ochladil každý kousek kůže. Šaty, široké, barevné a bohaté, jí znemožňovaly sedět těsně u okna, a Erini by si je nejraději svlékla; nenáviděla způsob, jakým nadouvaly její štíhlou postavu.

Dvorní dámy si spolu šeptaly a trousily pohrdavé poznámky. Jejich nový domov, veliký, ohromující městský stát Talak, je nezajímal. Přišly jen z povinnosti ke své paní. Princezna, a obzvláště taková, která se má stát královnou, necestuje sama. Kočí a jezdci, kteří ji doprovázeli, se nepočítali; byli to muži. Urozená žena cestuje se společníci nebo přinejmenším se služebnictvem. Tak tomu bylo v Gordag-Ai, v zemi, kde dříve vládl Bronzový drak.

Erini se však nestarala o záležitosti bývalého domova. Jejím novým domovem, jejím královstvím teď byl Talak s mohutnými zik-kuraty a nesčetnými prapory, hrdě vlajícími ve větru. Po patřičném dvoření se tady provdá za krále Melicarda I. a převezme své povinnosti jako manželka a spoluvládkyně.

Budoucnost slibovala nekonečné možnosti a Erini přemýšlela, co ji čeká. Ne všechno bude příjemné. Kočár nadskočil na hrbolu a hodil princeznu zpátky na sedadlo. Společnice zapištěly, znechucené hrbolatou cestou. Erini se nad jejich počínáním ušklíbła. Zastupovaly jejího otce, který téměř před osmnácti lety dohodl sňatek s nešťastným bývalým králem Rennekem IV. Melicard byl tehdy chlapec, který sotva začínal dospívat, a ona novorozeně. Setkala se s ním jen jednou, když jí bylo asi pět, takže pochybovala, že by v něm zanechala příliš dobrý dojem.

Všechny tři znepokojovaly pověsti šířící se Dračími říšemi, které se týkaly Melicardovy povahy. Někteří ho nazývali fanatickým tyranem, přestože tak o něm nikdy nemluvil nikdo z jeho vlastních lidí. Říkalo se, že se paktuje s nekromanty a zeje to studený pán, bez života. A nejrozšířenější byly děsivé historky o

tom, jak vypadá.

"Má jenom jednu skutečnou ruku," zašeptala v jednu chvíli Galea, tlustší ze dvou společnic. "Prý si ji sám uřízl, aby mohl používat to elfské dřevo, které má teď."

"Lákají ho nejtemnější stránky čarodějnictví," dělala chytrou Magda, nehezka a pánovitá. "Prý mu tvář ukradl démon, takže se král musí neustále ukrývat ve stínech!"

Po těchto děsivých prohlášeních se po sobě obě dámy podívaly s dokonale shodným výrazem ubohá princezna Erini! Občas se jim nějak dařilo vypadat jako dvojčata.

Princezna nevěděla, co si o těch zvěstech myslet. Věděla, že Melicard skutečně má paži vyřezanou z vzácného elfského dřeva, kouzelného dřeva, nevěděla však proč. Bylo jí také známo, že Melicarda před téměř deseti lety postihla katastrofa, která ho připravila o vlastní paži a zohydila ho. Dokonce i magické léčení má občas své hranice a při neštěstí se stalo cosi, co znemožňovalo znetvoření napravit. Erini věděla, že si má brát zmrzačeného a možná děsivého muže, ale krátké vzpomínky na vysokého, pohledného chlapce se spojily s pocitem povinnosti k rodičům a vytvořily odhodlání, kterému se mohlo máloco postavit.

To neznamenal, že nepřemýšlela - a nebála se.

Znovu se zahleděla na divadlo venku a prohlížela si mohutné hradby. Byly ohromné, přestože je pyšné zikkuraty uvnitř přesahovaly. Proti kterémukoliv obyčejnému dobyvateli byly neporazitelné, Talak však vždy stál ve stínu Tyberských hor, doupěte skutečného vládce města, zesnulého a neoplakávaného Zlatého draka, císaře dračích králů. Pro draky, ať v původní nebo častější lidské podobě, nepředstavovaly hradby žádnou překážku.

Věci se tak změnily. Jako dítě chápala, že bude vládnout po Melicardově boku, ale že kdykoliv může přijít Zlatý drak a vznést požadavky vůči městu. Teď vládl v Dračích říších zmatek; žádný dědic nezaujal místo dračího císaře - přestože se šeptalo o čemsi daleko na jihu, v Dagorském lese - a Talak byl poprvé nezávislý.

Armáda trubačů zatroubila Erini na přivítanou. Kočár nijak nezpomalil, což znamenalo, že brány jsou otevřeny a mohou projet přímo skrz ně. Strany cesty se začaly plnit místními lidmi, sedláky a vesničany; někteří byli oblečení svátečně, jiní vypadali, jako by právě dorazili z pole. Víтали ji, ale to čekala.

Melicardovi rádci by jistě dokázali podobnou podívanou zařídit. Erini však byla zběhlá ve čtení tváří a emocí a ve špinavých, unavených obličejích jásajících lidí viděla nelíčenou naději, nelíčené přijetí. Chtěli královnu, vítali změnu.

Vzadu v mysli jí posměšně zněly pověsti o Melicardovi. Přinutila se nevšímat si jich a mávala lidem.

V tu chvíli projel kočár branami Talaku a nepříjemné zvěsti byly znovu pohřbeny, jak hltala očima zázraky vnitřního města.

Toto bylo území tržišť. Pestrobarevné stany a vozy soutěžily se stavbami, z nichž mnohé byly ozdobeny malíčkými vícepatrovými zikkuraty, přesnými kopiemi obrů, kteří se tyčili nad tím vším. Trvalejší stavby byly hostince a krčmy, které představovaly mazaný tah, jak nalákat na bazar neopatrného poutníka, který by si tu mohl koupit několik věcí navíc, protože to bylo tak příhodně po ruce. Z hradeb visely další prapory; na většině z nich byl devět let starý vlastenecký symbol Talaku, meč křížící stylizovanou dračí hlavu. Představoval Melicardovo varování zbylým dračím klanům, včetně klanů Stříbrného draka, na jehož panství teď území města leželo.

Galea a Magda konečně podlehly rostoucí zvědavosti, zapoměly, že tu nechtěly být, a teď nad tím vším vzdychaly a žasly. Erini se pousmála a znovu se zaměřila na své nové království.

Okamžitě si uvědomila, že se tu lidé oblékají jinak, sice ještě pestřeji, ale na pohled pohodlněji než u nich. Zaznamenala i sklony nosit vojenské uniformy, což potvrdzovalo zvěsti, že Melicard neustále rozšiřuje vojsko. Rázně ji pozdravila pěší jednotka, kterou minula, vyrovnaná jako řada vajíček v kovových skořápkách. Preciznost ji potěšila, doufala však, že všechn ten výcvik nebude nutný. Nejlepší vojsko je to, které nikdy nemusí bojovat, řekl jí kdysi otec.

Kočár pokračoval v jízdě městem. Čtvrť tržišť ustoupila důstojnějším stavbám, ve kterých očividně žila vyšší třída, kupci nebo nižší úředníci. I tady byla tržnice, ale v porovnání s tržišti prostého lidu vypadala klidněji. Erini se tahle část města na pohled líbila, ale postrádala tu skutečný život. Ten byl zastíněn opotřebovanými maskami politiky. Věděla, že skutečnost tady bude mírně pokřivená. Aniž si to

uvědomila, ztuhla a její úsměv ztratil hloubku. Přestože se ještě nesetkala se svým snoubencem, nastal čas hrát roli, kterou ji naučili. Pro dvůr, počínaje nejnižšími dvořany, si princezna musela nasadit masku moci. Jejich věrnost k ní závisela na tom, za jak mocnou ji budou považovat.

Moc. Prsty se jí sevřely, přinutila se však narovnat je. V rozrušení a potom v obavách z toho, že konečně dorazila do Talaku, se málem přestala hlídat. Erini zalétla pohledem ke dvorním dámám. Magda a Galea civěly na palác. Žasly nad největší stavbou ve městě a bezděčného pohybu si nevšimly. Princezna se zhluboka nadechla a pokusila se uklidnit. Neodvažovala se prozradit jim svůj problém.

Ale co bude dělat s Melicardem?

Než kočár dojel k okrajovým částem královského paláce, cítila, že je připravena. Rozbouřenou, unavenou mysl měla znovu pod kontrolou. Teď ji zajímalo jen jak udělat správný dojem, až ji Melicard vyjde uvítat k úpatí palácových schodů, jak je zvykem.

"Copak ti lidé nevědí nic o protokolu?" nakrčila Magda pánovi-tě nos. "Schody jsou prázdné. Všechna šlechta by měla být tady a vítat novou královnu."

Erini, která si nervózně uhlazovala šaty, vzhledla. Odtáhla znovu záclonku na okně a viděla to, čeho si v úzkosti předtím nevšimla. Byla to pravda; její příchod očekávala pouhá hrstka lidí, a princezna dokonce i zdálky viděla, že nikdo z nich ani v nejmenším neodpovídá popisu krále.

Kočí přitáhl koním uzdu a zastavil. Jeden z Erininych lokajů seskočil a otevřel jí dveře. Při vystupování princezna zahlédla malého, uhlazeného muže s podivnými očima a skvělým knírem, jenž jí ze všeho nejvíc připomínal pantera, kterého si její matka kdysi koupila od jednoho kupce ze Zuu jako domácího mazlíčka. Navzdory širokému úsměvu, který jí nově přichází věnoval, k němu Erini skoro hned pocítila odpor. Tohle mohl být jedině Melicardův rádce Mal Quorin, očividně ambiciózní muž. Co ten tu dělá místo Melicarda?

"Vaše Veličenstvo." Quorin uchopil ruku, kterou se princezna přinutila natáhnout, a políbil ji tak, jako dravec ochutnává svou kořist, dřív než ji zhltně.

Věnovala mu téměř zdvořilý úsměv a stáhla ruku, jakmile ji pustil. Neudělal si ze měl loutku, starý kocourek. Mužovo chřípí se na kratičký okamžik rozšířilo, navenek však zůstal příjemný.

"Je snad můj Melicard nemocen? Doufala jsem, že zde bude, aby mne přivítal." Velmi se snažila nevložit do těch slov žádné emoce.

Quorin si uhladil kabát. V okázalé šedé vojenské uniformě vypadal jako parodie nějakého slavného generála a Erini doufala, že ve skutečnosti není velitelem královského vojska. "Jeho Veličenstvo vás prosí o odpuštění, princezno, a žádá v této záležitosti o shovívavost. Věřím, že jste byla informována o jeho vzhledu."

"Přede mnou se můj snoubenec jistě ukrývat nebude."

Rádce se matně usmál: "Dokud nepřišla zpráva od vašeho otce, že jste dosáhla plnoletosti, Melicard na smlouvu úplně zapomněl. Neberte to prosím jako urážku, paní, ale zjistíte, že se s tím stále ještě úplně nevyrovnal. Jeho fyzická... újma... to jen ztěžuje. Chápejte, pokouší se vídat tak málo lidí, jak je to jen možné."

"Chápu to mnohem lépe, než myslíte, rádce. Ihned mne zaveďte ke králi Melicardovi. Nebudu se mu vyhýbat kvůli ráně osudu, která ho postihla. Byli jsme si zaslíbeni skoro od mého narození; jeho život je pro mne stejně důležitý jako můj."

Quorin se poklonil: "Pak mne prosím následujte, doprovodím vás k němu. Setkáte se v soukromí... myslím, že to bude vhodný začátek námluv."

Erini si všimla stop sarkasmu, ale nic neřekla. Mal Quorin přivolal pobočníka, který měl princezniným lidem pomoci nastěhovat se. Dvorní dámy seji chystaly doprovodit, princezna jim však přikázala jít s ostatními.

"To je nevhodné," ozvala se Magda. "Jedna z nás by měla být s vámi."

"Myslím, že v paláci nastávajícího manžela budu v bezpečí, Magdo." Erini se ostře podívala na rádce.

"Obzvlášť když mi společnost dělá i rádce Quorin."

"Vaši rodiče přikázali..."

"Jejich pravomoc skončila, jakmile jsme vstoupili do Talaku. Kapitáne!" Důstojník jezdeckva popojel k ní

a zasalutoval. Nemohla si vybavit jeho jméno, z předchozích zkušeností však věděla, že je jí zcela oddaný. "Doprovodíte prosím mé společnice do našich komnat. A než se vrátíte do Gordag-Ai, chci vás ještě vidět."

Kapitán, hubený muž středního věku s úzkýma očima a hladovým pohledem, si odkašlal: "Ano... Vaše Výsosti."

Erini na okamžik zauvažovala nad jeho zaváháním, ale věděla, že teď není pravá chvíle na otázky. Otočila se zpět ke Quorinovi, který s mírnou netrpělivostí čekal. "Veďte nás."

Rádce jí nabídl rámě a vedl ji po dlouhém schodišti dovnitř vysokého paláce. Cestou Quorin tu a tam ukázal na nějaký předmět a vyličil jeho původ, jako najatý průvodce, a Erini předstírala, že poslouchá. Několik pobočníků a méně významných úředníků spolu s mlčící čestnou stráží se táhlo za nimi. Bylo to velmi nevhodné, princeznu však varovali, že se během let Melicardovy vlády některé věci podivně změnily. Zatím ji ale znepokojoval jen Mal Quorin a králova nepřítomnost.

Palác byl, mírně řečeno, prostorný, ale větší část vypadala nevyužívaná, jako by v jeho zdech skutečně žilo nebo pracovalo jen pár lidí. Melicard sice byl poslední žijící příslušník svého rodu, většina vládců se však neustále obklopovala houfy podlézavých dvořanů a nekonečnými řadami sloužících. Melicard si, jak se zdálo, držel jen ty nezbytné.

Až tolik se izoloval? obávala se princezna. Stav jeho mysli jí dělal větší starosti než jakékoliv fyzické jizvy. Záležel na něm osud království.

"Vaše Veličenstvo?"

Rádce Quorin si ji zvědavě prohlížel a Erini si uvědomila, že se konečně zastavili, u těžkých dvoukřídlových dveří. Stáli u nich dva hroziví, zamračení strážci se sekerami, které byly vyšší než ona. Erini uvažovala, jestli jsou to vůbec lidé.

"Nechám vás teď o samotě, princezno Erini. Jsem si jist, že s králem budete chtít mít soukromí."

Skoro si přála, aby zůstal. Teď, když princeznu dělily od setkání se snoubencem pouhé vteřiny, ji zasáhla představa, jaké následky může mít její reakce na Melicardův vzhled. Bude je spojovat jen nenávist nebo lítost? Modlila se, aby to tak nebylo, ale...

Quorin luskl prsty. Dva velicí strážci ustoupili stranou a mohutné dveře se pomalu otevřely dovnitř. V komnatě byla jen tma. Na přivítanou tu nezářila jediná svíce.

Rádce se otočil zpět k ní a na tváři měl kočičí úsměv: "Čeká uvnitř, Vaše Veličenstvo. Musíte jen vejít."

Taková slova právě od něj Erini posílila jako nic jiného. Královsky kývla hlavou na rádce Quorina i na strážce a klidně vstoupila do neproniknutelně černé místnosti.

Zatímco se za ní dveře pomalu zavíraly, Erininí oči se marně snažily vyrovnat s naprostou tmou. Zápasila s touhou otočit se zpět k útěsnému světlu. Je princezna z Gordag-Ai a brzy bude královnou Talaku.

Kdyby dala najevo rostoucí strach, zneuctila by své předky i potomky.

Teprve až se dveře úplně zavřely, uslyšela v komnatě dech někoho dalšího. Kdosi se k ní pomalu blížil; komnatou zněla ozvěna těžkých kroků. Srdce se jí rozbušilo a dech zrychlil. Slyšela, jak ten druhý něčím hýbe, a pak náhle jasně vzplála zápalka a na okamžik ji oslepila.

"Odpusťte," zašeptal hluboký, hebký hlas. "Už jsem si tak zvykl na stíny, že občas zapomínám, jak ztracení si v nich mohou připadat jiní. Zapálím pár svíček."

Zápalka zažehla svíci na předtím neviditelném stole a Erininí oči se přizpůsobily. Zápalka zhasla dřív, než si stačila prohlédnout ruku, která ji držela, ale druhá ruka, která hmátla po svíci, ji vylekala. Byla stříbrná a pohybovala se jako ruka loutky. Ruka ani paže nebyly z masa a kostí, ale z jakéhosi podivného, tužšího materiálu, který předstíral život.

Elfské dřevo. Tenhle příběh je tedy pravdivý\

Pak, když se svíce zvedla do vzduchu a princezna Erini poprvé zahlédla muže, jehož si měla vzít, byla ruka zapomenuta.

Vzdech, který jí unikl, se krutě odrážel mezi temnými stěnami komnaty.

Hostinským v Lovecké krčmě byl mohutný muž jménem Cyrus, který měl před několika lety tu smůlu, že mu patřila podobná krčma U vyverní hlavy. Vyplenily ji hordy dračího vévody Tomy, stejně jako celý venkov. Obzvlášť se soustředily na veliké město Mito Pica, kde byl potají vychován mocný čaroděj Cabe Bedlam. Torna nečekal, že tam Bedlama najde, jen z onoho území udělal výstražný příklad všem,

kdo by se byť nevědomky odvážili chránit nepřátele dračích králů. Cyrus, stejně jako mnozí jiní, kdo přežili, pobral, co mohl zachránit, a zamířil do Talaku. Lidé z Mito Picy byli v Talaku vítáni, protože s Melicardem sdíleli nenávisť k drakům. Jistou dobu byl Cyrus dokonce jedním z nájezdníků, které král tajně zásoboval - nájezdníků, kteří draky pronásledovali a zabíjeli s pomocí staré magie. Hostinský však zjistil, že mu jeho bývalá práce schází. Měl štěstí; později, při nájezdu na domov Bedlama a jeho nevěsty, byl král zmrzačen. Cíl útoku, mládě mrtvého dračího císaře, Melicardovi proklouzl mezi prsty úplně. Za celou tu dobu i v časech, které přišly potom, Cyrus nikdy neřekl živé duši, že čaroděj Bedlam kdysi sloužil u něj v krčmě. Začátek konce své první krčmy měl pevně vyrytý v paměti. Začínalo to nejasným obrazem: obrazem muže v plášti s kapucí, který seděl ve stínu a mlčky čekal na obsluhu...

Stejně jako muž, který seděl v koutě teď.

Cyrus cítil, že kdyby mu vlasy nezešedivěly už dávno, jistě by zešedivěly právě teď. Rychle se rozhlédl kolem, ale zdálo se, že si nikdo ničeho neobvyklého nevšiml, a nebyla tu živá duše, která by na tajemného muže čekala.

Právě když jsem se usadil. Hostinský sevřel dlaně a zamířil davem ke tmavému stolu. Mhouřil oči a přemýšlel, proč je tu tak šero, když jsou kolem svíčky. Jako kdyby ty stíny přišly spolu s cizincem. "Čím vám posloužím?" Ať je to něco rychlého a snadného! prosil němě. A pak zmiz, u Hiracka, dokud ještě mám svou krčmu!

Z pláště se vynořila levá nika, v rukavici. O dřevěný stůl cinkla jediná mince. "Pivo. Bez jídla."

"Hned to bude!" Cyrus poděkoval Hirackovi, jednomu z menších kupeckých bohů, popadl minci a odspěchal zpátky k pultu, kde hbitě natočil víc než plnou míru. Podá čaroději pivo, chlapík ho vypije a hostinský mu dá laskavé sbohem. Cyrus ve spěchu vrazil do několika zákazníků a pár dalších pocákal pivem, ale nevšiml si toho. Nezáleželo na ničem jiném než na tom, aby rychle obsloužil nežádoucího hosta a dostal ho odtud co nejdál.

"Tady je to!" bouchl pivem přímo před návštěvníka a otočil se k odchodu, ale ruka ho s udivující rychlostí a drtivou silou popadla za paži a uvěznila.

"Posaď se na chvíli." Cyrus zaslechl v hlasu muže v kápi lehké pobavení a zbledl. S těžkým žuchnutím si sedl. Čaroděj ho pustil, skoro jako by hostinského vyzýval, ať si zkusí utéct. "Co je tohle za město?" Divná otázka, vzhledem k tomu, že právě čaroděj by takovou obyčejnou věc měl vědět. Přesto se Cyrus nedokázal zarazit a okamžitě odpovídal: "Talak."

"Hmm. Všiml jsem si nějakého rozruchu. Co ho způsobilo?"

Cyrus šokované a vyděšeně zamrkal - jeho ústa odpovídala zcela sama: "Právě dnes přijela snoubenka krále Melicarda, princezna Erini z Gordag-Ai."

Vnitřek šeré kápe poprvé zareagoval. Přestože Cyrus nedokázal rozeznat rysy čarodějova obličeje, byl si jistý, že vidí zmatek. Několik vteřin se pokoušel prohlédnout si mužovu tvář, ale asi měl něco s očima, protože na ni prostě nedokázal zaostřit.

"Král Melicard? Co se stalo Rennekovi IV?"

"Rennek před časem zemřel. Poslední kus života strávil šílený jako fretka." Kde byl ten chlap, že neví něco tak známého?

"Byl jsem daleko, až moc daleko, krčmáři."

Když Cyrovi došlo, že se nezeptal nahlas, otřásl se.

Čaroděj natáhl pravou ruku a prstem v rukavici se dotkl jeho čela. "Jsou tu důležití lidé, o kterých bych rád věděl. Ty znáš jejich jména. Pověz mi je a já tě pak nechám, ať se vrátíš ke své práci."

Bylo nemožné neřít muži v kápi, co ví. Cyrovou myslí bezděčně probleskla jména, jejichž nositelé byli tak mocní a smrtelně nebezpeční, až ho to vyděsilo. Ústa vykoktala o každém z nich příběh za příběhem; většinu z nich vyslechl od stálých návštěvníků a už si je ani nepamatoval.

Konečně to skončilo. Cyrus zděšeně ucítil, že ztrácí vědomí.

Černokněžník bez zájmu sledoval, jak hostinský se zamlženou myslí vstává od stolu a vrací se ke svým povinnostem. Smrtelník si nebude nic pamatovat. Nikdo si nevzpomene, že tady čaroděj byl. Mohl dokonce zůstat, dokud nedopije pivo. Deset let neměl pivo. Dlouhá abstinence ho učinila ještě sladším. Deset let, pomyslel si Shade, když zíral do džbánu. Uplynulo jen deset let. Byl bych řekl, že je to déle. Myslí mu prolétly vzpomínky na nekonečný zápas v Nicotě, která byla jeho vězením, vězením, které bylo

součástí jeho nepřítele i přítele. Myslel si, že na zem už nikdy nevzkročí.

Deset let. Znovu si usrl piva. Nemohl si pomoci, musel se usmát. Vlastně je to malá cena za to, co jsem získal. Velice malá cena.

Shadeovi projela hlavou ostrá bolest. Položil si ruku na čelo. Trvala jen chvíli, stejně jako ostatní, které ho po návratu přepadaly. Jakmile přešla, přestal se jí zabývat. Čaroděj si znovu loknul. Nic mu nepokazí okamžik vítězství; rozhodně ne nějaká malá bezvýznamná bolístka.

III.

Osamělá pochodeň, kterou tu smrtelníci nechali, už dávno dohořela, Temný kůň však stejně nic takového nepotřeboval. Vlastně si ani nevšiml, kdy světlo zaprskalo a zhaslo. Jeho mysl byla hluboce ponořená v bažině starostí, strachu a hněvu - a ani s jedním z toho se ještě nevyrovnal. Nejvíce ho děsilo, že se Shade potuluje po Dračích říších, volný, a může si jen tak rozsávat šílenství po netušící a svým způsobem se o to nestarající zemi.

A já ležím tady, bezmocný jako nemluvně, polapený smrtelným hlupákem, který by vůbec neměl vědět, jak udělat to, co udělal! Temný kůň se tiše, uštěpačně zasmál sám sobě. Neustále podceňoval lidskou vynalézavost - a hloupost.

Prosby o osvobození narazily na hluché uši a šílenou mysl. Melicardovi nezáleželo na ničem víc než na jeho poslání - zbavit říše dračích klanů, ať byli draci nepřátelé, nebo ne. Že Shade může zničit zemi pro ně všechny - lidi, draky, elfy i ostatní - na tom zohavenému králi pranic nesešlo.

"Jakou hrozbou je jeden černokněžník ve srovnání s krvavým bě-sem dračích králů?" zeptal se Melicard.

"Tak brzy jsi zapomněl na Azrana Bedlama?" zařval Temný kůň. "Svou prokletou čepelí, Bezejmenným, skolil celé dračí legie, včetně samotného Rudého draka!"

Král se chladně usmál: "Za to má můj obdiv a díky." "Stejně snadno to mohli být lidé, smrtelníku! Azran byl stejně nebezpečný i pro svůj vlastní druh!"

"Tvor, kterému říkáš Shade, existuje od dob, kam až sahají záznamy, a přece svět přetrvává. Jestli chceš, můžeš si to s ním vyřídit, ale nejdřív posloužíš mně. To je fér."

Bylo marné pokoušet se vysvětlit, že tu vždycky byl někdo, kdo držel Shadea na uzdě, a že ten někdo byl obvykle Temný kůň. Ano, i ostatní čarodějové s černokněžníkem bojovali a poráželi ho, ale stínový hřebec byl vždycky někde v pozadí. Teď ale byl bezmocný.

"Nuže, démone?"

Temný kůň s potlačovanou zuřivostí zaržal, kopl do neviditelné neprolomitelné stěny a zařval: "Blázne! Neslyšíš mě? Odmítá tvoje chorá mysl vidět skutečnost? Tvoje prokletá malá posedlost se nikdy nenaplní, a zatímco shromažďuješ fanatiky, Shade zničí draky i lidi! Já to vím!"

V tu chvíli se král Melicard obrátil k čaroději, který stál vedle něj, a řekl: "Pouč ho."

Temný kůň trpěl za odmítnutí poslušnosti. Starý čaroděj Drayfitt ho znovu překvapil; vpletl do kouzelné klece mnoho bolestivých kouzel. Bolest nepřestala, dokud z inkoustově černého hřebce nezůstal jen stín zhroucený na podlaze. Nakonec se Melicard prostě otočil a odešel. Zdržel se ve dveřích jen na tak dlouho, aby čaroději předal nějaké pokyny. S králem odešel i nevyzpytatelný smrtelník, kterému říkali rádce Quorin.

Jakmile se Temný kůň ocitl o samotě se starým čarodějem, znovu se pokusil svůj případ obhájit. Marně. Drayfitt byl jedním z těch mužů, kteří ztělesňovali nejhorší i nejlepší vlastnost jeho druhu - slepou věrnost. A tak jsem tady, odfrkl přízračný kůň rozčileně. Tady.

"Kdysi mě potkal podobný osud jako teď tebe," prohlásil posměšně důvěrně známý hlas. "V pasti, zdánlivě bez možnosti úniku. Myslím, že si dokážeš představit, jak jsem se cítil."

Temný kůň se rychle sebral a soustředil veškerou svou moc v očekávání nejhoršího.

Pochodeň náhle znovu vzplála, ale plamen byl temně červený jako krev. Uprostřed rudých stínů se vynořila postava v kápi.

"Shade... nebo Madrac..." zahřímal Temný kůň. "Přijde se vysmívat, jenom když si je jistý, že je jeho kůže v bezpečí."

Čaroděj se uklonil jako minstrel po úspěšném vystoupení. "Říkej mi Madrac, jestli chceš - nebo jakkoliv jinak, na tom nesejde. Je mi to jedno. Přišel jsem ti něco říct. Seděl jsem v krčmě, klidně pil a pro jednou

znovu nasával život. Víš, pamatuji si. Pamatuji si všechno ze všech životů. Pamatuji si na ten osudný den a pak na agónii, když jsem byl rozerván a navrácen zpátky do bytí, a znovu a znovu a znovu! Pamatuji si víc věcí, než ti vůbec můžu vyjmenovat!"

Po celé ty věky, kdy ho znal, Temný kůň věděl, že je Shade zatracený. Po každé smrti znovu ožíval, ať bylo jeho tělo celé, nebo ne, a byl odsouzený žít životy zasvěcené střídavě temné i světlé stránce vlastní podstaty. Pokaždé však byl jen stínem původního čaroděje. Měl jen neúplné vzpomínky, občas si nepamatoval nic. Jeho schopnosti byly proměnlivé. V zoufalé snaze být znovu celý přijímal s každou novou osobností odvozené jméno, jako třeba Madrac, a doufal, že se právě jemu nějak podaří stát se posledním, nesmrtelným. A teď, po tisíci letech, se něco změnilo, takže to bylo možné. Temný kůň pochopil a krátce v něm rozkvetla naděje: "Pak je kletba zlomena; můžeš žít v míru."

Shade se hořce zasmál a přistoupil blíž. Nadzvedl kápi a dovolil stínovému hřebci, aby mu pohlédl do tváře - nebo spíš do rozmazané masky, která představovala tvář. Ještě ne, drahý příteli, ještě ne, ale - Madrac se ztrácí a já si nejsem jistý, jaká osoba ho nahradí. Je zřejmé, že to bude někdo jiný z minulosti. Cítím potřebu s tebou mluvit a říct ti to, ale..."

"Jestli mě pustíš, udělám pro tebe, co můžu, Shade."

"Pustit tě? Nebuď směšný! Raději si užívám ironie toho všeho!"

Tón čarodějova hlasu rozdmýchal obavy věčného hřebce daleko víc než vyřčená slova. Byla snad kletba nahrazena něčím temnějším, něčím mnohem děsivějším? přemítal Temný kůň. Zdálo se, že se Shadeova osobnost nepředvídatelně mění. Kdyby čaroděj nebyl šílený už předtím, jistě by pod tlakem nových muk brzy zešlel.

Shade si položil ruku na čelo, jako by chtěl zahnat bolest, a pokračoval: "Přišel jsem ti říct ještě tohle: vím, kde jsem udělal chybu - kde se moje kouzlo pokazilo. Víím, proč se nesmrtelnost, kterou jsem získal, proměnila v nekonečnou agónii. Tentokrát to můžu napravit."

Udělal ještě krok k magické kleci. "Nemůžeš udělat nic, čím bys mi v tom zabránil. Ne, dokud jsi tady v pasti. Čaroděj, který ti obstaral tohle hezké malé místočko, použil k vytvoření klece vraadské kouzlo. Víš, co to znamenal"

Temný kůň nejdřív neodpověděl, ohromený čarodějovými slovy, hlavně těmi posledními. "Znám vraadskou magii. V této realitě už neexistuje! Vraadové už žijí jen ve svých nástupcích; jejich magie ustoupila magii tohoto světa!"

Shade krátce pokrčil rameny: "Jak myslíš. Ověř si to kouzlo sám -ach..." možná se černokněžník usmál; bylo těžké říct to s jistotou. "Ty nemůžeš. Samozřejmější uvnitř, a vzory jsou venku, kolem bariéry."

"Proč jsi přišel, Shade? Jen si popovídat?"

"Přišel jsem navzdory tomu, co mi napovídal rozum - ale - cítil jsem neodolatelné nutkání. Říkej tomu třeba vrtoch."

"Říkej tomu svědomí," tiše odvětil Temný kůň.

"Svědomí? Už nemám nic tak zbytečného!" Černokněžník v kápi začal couvat. S každým krokem byl stále nezřetelnější. Na Shadeově magii bylo vždycky něco nenormálního, nesprávného, Temný kůň však nedokázal říct co.

"Užij si tohoto ohromného panství, dokud můžeš, příteli. Až mě uvidíš příště - pokud vůbec - budu konečně pánem svého osudu, a ještě mnohem víc."

"Shade..." Pozdě; čaroděj se rozplynul. Ve chvíli, kdy zmizel, pochodeň znovu zhasla a Temný kůň se opět ponořil do tmy. To mu však dělalo nejmenší starosti. Mnohem víc ho zajímala krátká, matoucí návštěva jeho přítele i nepřítele.

Tvrdit, že Shadeův návrat k němu je rozporuplný, bylo takové podceňování pravého stavu věci, že se Temný kůň musel smát. Shade nedělal nic bezdůvodně, dokonce i když možná sám důvod neznal. Prostý výsměch jako důvod nestačil; tak se černokněžník v nesčetných minulých životech nikdy nechoval, alespoň ne v těch, o kterých stínový hřbec věděl.

Jak starý doopravdy jsi? Tuhle otázku Shadeovi pokládal stále dokola, až se stala nežádoucí, ale odpověď nepřicházela. Černokněžník si nikdy nevzpomněl. Pamatoval si jen několik matných věcí; že byl ctižádostivým čarodějem a pokusil se ovládnout síly, které byly v té době známé prostě jako dobrá a zlá, světlá a temná. Snad pod vlivem tak primitivního pohledu udělal Shade v posledních krocích kouzla

osudnou chybu. Síly mu nepřišly sloužit; on propadl jejich hře. Možná kouzlo dokonce uspělo, ale ne takovým způsobem, jaký čaroděj čekal. Stále tu však nebyla odpověď na otázku, která inkoustově černého oře vždycky trápila. Jak starý byl Shade, než jsme se poprvé setkali? Dost starý na to, aby si pamatoval vraady? Dost starý na to, aby byl - jedním z nich?

Byla to tak bláznivá myšlenka, že ji zahnal. Od doby, kdy se v tomto světě zničehonic a nakrátko objevili vraadové, už přišly a odešly celé generace dračích králů. Ano, lidé byli jejich potomky, ale ničím víc.

Všechny plány na nesmrtelnost nakonec selžou. Dokonce i vraadům selhaly.

Temný kuň věděl, že odbíhá od tématu. Vrátil se k důvodu Shadeovy krátké a tajemné návštěvy. Pokud se nepřišel vysmívat jeho bezmoci, jaký měl čaroděj důvod k návratu? Varovat ho? Snad. A možná ještě něco. Temný kuň se zasmál, když ho napadla další možnost. Mohlo by...

Vyrušil ho zvuk klíčů odemykajících dveře komnaty. Dnes se pořád něco děje! Vždycky jsem si myslel, že vězení je osamělé místo!

Dveře skřípavě zaprotestovaly, otevřely se a pustily do místnosti proud světla louče. Dovnitř vstoupil strážce a s očima upřenýma kamkoliv jinam než na zajatce rozsvítil pochodeň na zdi. Jakmile člověk odspěchal, dovnitř mnohem klidněji vešla druhá postava, vysoká a důvěrně známá. Hubený, starý muž tiše počkal, dokud jiný strážce, stejně dychtivý zmizet jako ten první, nepostavil mezi dveře a okraj bariéry židli.

Když byli konečně sami, Drayfitt promluvil. Očima sjel k místu napravo od Temného koně. Vypadal trochu nesoustředěně, jako by v místnosti cítil ještě někoho jiného. "Nuže... démone. Zvážil jsi požadavky mého pána?"

Stínový hřebec se posunul o kousek doleva, v marné snaze zachytit čarodějův pohled. "Co že to bylo za požadavky? Mám udělat, co přikáže - bez otázek - a on mě možná někdy pustí, abych se mohl vydat za Shadem?"

"Je to král a my ho musíme poslouchat."

"Jsi dobře vycvičený, kouzelníčku."

Drayfitt sebou škubl, ale nepodíval se na něho. Zjevně věděl, co by se mohlo stát, kdyby se zadíval Temnému koni do očí. "Kdysi jsem přísahal, že budu chránit toto město. Je to můj domov. Melicard je můj pán a vládce."

"Jak říkám, dobře vycvičený! Každý král by měl mít za čaroděje takové věrné štěně!"

"Kéž bych nikdy nemusel svou moc použít!" Drayfitt vzhlédl k jakési vzpomínce. Temný kuň v duchu zaklel.

"Tak proč jsi to udělal?"

"Král potřeboval čaroděje. Rádce Quorin mě vyhledal, věděl od svých špehů, že zastávám politicky bezvýznamné místo, ale víc než sto let, což samozřejmě přesahuje délku obyčejného lidského života. Dřív jsem se vždycky dokázal ukrýt pod pláštěm úřadu, prohlásit, že jsem svůj syn nebo nějakou podobnou lež a použít jen tolik magie, aby tomu lidé věřili. Nijak jsem netoužil kráčet ve šlépějích bratra Ishmira a bojovat s dračími králi. Taky jsem nijak netoužil vidět zkázu Talaku, což je velmi reálná hrozba, pokud se někdy Stříbrnému drakovi podaří prosadit nárok na trůn dračího císaře."

Během let, kdy byl Temný kuň mimo, se udalo tolik věcí, že bylo těžké říct, co ho ohromilo nejvíc.

Stínového hřebce těšilo, že Cabe Bedlam, vnuk největšího z Pánů draků, porazil dračího císaře a v boji zabil svého otce, šíleného Azrana. Stínový kuň se s mladým smrtelníkem setkal, a dokonce s ním i nějaký čas putoval. Smrt Zlatého draka ostatní draky rozdělila; bylo sporné, kdo teď může uplatnit nárok na trůn nejvyššího z králů. Cabe Bedlam a jeho žena, Jantarová paní, vychovávali mládě dračího císaře spolu s lidskými dětmi a pokoušeli se naučit obě rasy, jak žít vedle sebe. Zůstávalo otázkou, zda draci přijmou nejstaršího královského samce za vládce, až dosáhne patřičného věku - ať to pro draky znamená jakýkoliv věk. Mezitím se nejméně dva ze zbylých dračích králů pokoušeli uchvátit trůn svého "bratra" na základě tvrzení, že čekají, až mladí dospějí, je příliš nebezpečné, příliš sporné. Ani jeden z nich nedokázal získat mezi ostatními draky dostatečnou podporu, Stříbrný drak však každým dnem sílil. Drayfitt věděl, že prvním krokem ke sjednocení země pak bude podrobení Talaku, nepříteli uvnitř vlastního území Stříbrného draka. A městský stát, který získal skutečnou nezávislost teprve před několika lety, se

nevzdá, rozhodně ne, dokud bude Melicard králem.

"Mal Quorin mu při každé příležitosti našeptává a povzbuzuje ho k unáhleným tažením. Ti, kdo přežili Mito Picu, město zničené drakem Tornou, stále volají po plazí krvi a jejich hlasy jsou silné. Sám Melicard je dračími králi posedlý. Když jsem byl prozrazen, uvědomil jsem si, že jediný způsob, jak můžu do tohoto chaosu vnést trochu klidu, je stát se součástí královského dvora, hlasem rozumu."

"A proto jsi vyvolal démona!" zeptal se Temný kůň s falešnou nevinností. "Jsi vskutku mistr logiky! Jaký génius! Mne by tak mazaný plán nikdy nenapadl!"

Bodavá slova roztránila jeho rozjímání a čaroděj se vztyčil. Málem střelil po zajatci pohledem. Málem.

"Mal Quorin by si našel někoho jiného, kdo by mu tu zatracenou knihu přeložil! Někoho, kdo by se ochotněji podvolil jeho vůli! Teď jsem to aspoň já, kdo ovládá tuhle situaci a nepustí ji ze řetězu!4"

"To by udělal Ishmir?"

Ta otázka Drayfitta dostala. Zmínka o bratrovi v něm probudila rychle rostoucí vztek, vztek doprovázený neopatrností. Prudce se otočil k Temnému koni, aby ho potrestal za to, že vytáhl na povrch myšlenky, které starce trápily od chvíle, kdy souhlasil s tímhle šíleným plánem. Udělal by to Ishmir? Drayfitt znal odpověď a nelíbila se mu. Střelil pohledem po stínovém hřebci a jeho oči se setkaly se studenou modří. Temný kůň zmrazil čaroděje na místě a zmocnil se jeho nechráněné mysli. Přízračný oř se úspěchu tiše zasmál, byl to však falešný smích. Drayfitt byl naivní, ale dobrý smrtelník. Temného koně bolelo, když použil jméno jeho bratra. Znával většinu dávno mrtvých Pánů draků, včetně Ishmira, Pána ptáků.

"Odpusť mi, odpusťte mi oba," zamumlal, "ale nemám na vybranou."

Z čarodějovy tváře zmizely veškeré emoce. Paže mu bezvládně visely. Víc než kdy jindy připomínal mrtvolu; Temný kůň, který mu nechtěl ublížit, opatrně začal:

"Tvá mysl patří mně, smrtelníku! Tvá duše je má! Mohl bych tě zahnat na stezku, kterou může člověk projít jen jednou, ale neudělám to - pokud mě poslechneš!"

Drayfitt se nepohnul, ale Temný kůň věděl, jak jen mohl vědět, že někde hluboko uvnitř čarodějovo podvědomí rozumí.

"Odstraníš bariéru a otevřeš dveře téhle Nicotou prokleté klece a pustíš mě ven! Udělej to a neublížím ti!"

Přestože jeho hlas duněl komnatou, stínový kůň se nebál, že by strážce venku někoho varovaly. Melicard Drayfittovi přikázal zahalit celou komnatu závojem ticha, aby se žádný zvuk nedostal za její stěny. Přijel nějaký velmi důležitý host a král, podivně ztišený, nechtěl, aby se k té neznámé osobě donesly informace o tom, co dělá.

Majestát má mnoho tváří, pomyslel si sarkasticky Temný kůň. Kdo jen asi našeho hezkého krále Melicarda tak znervózňuje?

Drayfitt pracoval systematicky a plynule, procházel jedním pohybem kouzla za druhým. Přestože už neměl knihu, vzpomínka na první pokus mu v hlavě zůstala a Temný kůň ji vytáhl na světlo. Kdyby měl čas, přiměl by smrtelníka zopakovat kroky nahlas, aby mohl prostudovat, jak je kouzlo utkáno. Bylo to vraadské kouzlo a černého hřebce znepokojilo, že si toho nevšiml dřív. Kdyby jen měl čas, našel by tu knihu - a toho, kdo ji objevil. Vraadská kouzla byla nebezpečná, i když na první pohled občas vypadala překvapivě jednoduše.

Temný kůň ostrým gestem zvrátil výsledek kouzla. Místo toho, aby se kolem první klece vytvořila další, rozervál už existující klec na kusy.

Starý čaroděj spustil ruce a stál tam dál nehybný jako mrtvola. Temný kůň váhavě vykročil k hranici vězení. Velmi opatrně se jednou nohou dotkl bariéry - a prošel. Vítězoslavně vyskočil ven; nevěřil, že by mu štěstí mohlo vydržet dlouho.

"Svoboda! Ach, sladká svoboda! Skvělá práce, má smrtelná loutko! Vynikající práce!" Podíval se na čaroděje skoro laskavě. "Za odměnu si zasloužíš něco velmi cenného, cos myslím v minulých dnech postrádal. Spánek. Hluboký spánek, plný odpočinku. Dlouhé, klidné zdřímnutí dělá divy. A až se probudíš, chci, abys pro mě udělal ještě něco; najdi zdroj těch vraadských kouzel, tu knihu, a znič ji! A teď spi!"

Drayfitt se svezl k zemi.

Temný kůň se naposledy dlouze, pohrdavě rozhlédl po komnatě, která před chvílí byla jeho vězením,

vzepjal se, otevřel cestu ven a zmizel po ní.

Zatímco noc ustupovala dnu, muž, jehož Temný kůň tak zoufale hledal, se zhmotnil uprostřed komnaty, která byla pravým opakem místa, kde byl stínový hřebec nedávno nucen pobývat. Třebaže to tu bylo o něco prostší než v soukromých pokojích krále Melicarda, komnaty byly elegantní a rozhodně vhodné pro krále.

Shade natáhl ruku a přejel prstem po dlouhé hraně těžké zlaté pohovky. Smetl přitom silnou vrstvu prachu. Čaroděj se možná usmál. Tuhle místnost dost dlouho, možná roky, nikdo nepoužíval.

Takže pověsti byly pravdivé. Komnaty kdysi patřily lordu Gryfovi, podivnému vládci Penacles, legendárního města vědění. Gryf byl kdysi jeho druhem, občas i přítelem, ale jen v těch dobách, kdy se Shadeovi dalo věřit. Gryf mu rozuměl víc než kdokoli jiný, kromě Temného koně. Když si Shade stíral prach z konečku prstu, zjistil, že mu občasný protivník skoro chybí. Říkalo se, že je Gryf někde za Východním mořem a bojuje ve válce, která ne a ne skončit. Generál Toos, nijak zvlášť dobrý čaroděj, ale skvělý stratég, kterému Gryf přenechal správu města, navzdory četným prosbám různých městských úředníků neustále odmítal nasadit si královskou korunu. Místo toho se rozhodl přijmout roli regenta. Jeho moc byla stejná jako moc krále, zůstávala mu však možnost vrátit vládu zpátky Gryfovi, až a jestli se vrátí.

Čím dál lepší, usoudil Shade. Pomalu se otočil a prohlédl si všechny předměty kolem, ať ležely na podlaze, byly přitlučeny na stěnách nebo visely ze stropu. Většina věcí zůstala tak, jak si je pamatoval, včetně dvou živoucích kovových soch, které stály po obou stranách dveří. Byli to železní golemové, oživená stvoření ze studeného kovu, která bývalý vládce Penacles vyrobil, aby hlídala jeho soukromé komnaty. Dokázali být překvapivě rychlí a měli se na čer-nokněžníka vrhnout, jakmile se zhmotnil. Na rozdíl od většiny veřelců však Shade měl klíč k jejich ovládnutí.

Existovala slova, vepsaná hluboko do jejich jádra, která z golemů dokázala udělat jen bizarní sochy. Shade na ně ta slova mlčky vyslal dřív, než se plně zhmotnil. To, že býval zasvěcený do Gryfových tajemství, mělo své výhody. Čaroděj se tiše zasmál a potom se otočil k jedné ze stěn, kde visel předmět, který hledal - velká, umně utkaná tapisérie města Penacles.

Fakt, že tapisérie visela tady a regent ji nechtěl, prozrazoval mnohé. Byla to stará věc, dokonce starší než Shade. Jemně se jí dotknul. Generál Toos se nikdy netajil nechutí ke kouzelným předmětům, i když je trpěl. Samotná tapisérie však byla jen spojkou k jinému divu. Shade se naklonil tak blízko, jak se odvážil, a začal si pečlivě prohlížet vzor. Každá ulice, každý dům, všechno tady bylo. Přestože ji utkali v době, kdy stavěli původní Penacles, ukazovala i domy, které nebyly starší než rok nebo dva.

"I po všech těch letech pořád pracuješ bez chybičky," zašeptal Shade. Její tvůrce byl perfekcionista, a dokonce i Shade uznával kvalitu téhle věci.

Několik minut si tapisérii prohlížel, hledaje značky, u nichž si ani nebyl jistý, jestli je pozná. Stejně jako město se i značka během let měnila. Někdy to býval stylizovaný obraz knihy. Jindy osamělé písmeno. Během staletí ji představovalo mnoho symbolů, a některé z nich velmi nesrozumitelné.

Potřebuji tvé skvělé oči, lorde Gryfe! Tys tu značku vždycky hned našel!

A potom zahlédl maličký, zkroutený prapor, který znal důvěrněji než kdokoli z jiných tvorů, jež dnes žili. Shade se usmál svým neviditelným úsměvem a zdálo se, že na jeho rozmazané tváři víří city.

Zapamatoval si umístění a chvíli hleděl na tapisérii s otevřeným obdivem. "Jeden by řekl, že jsi živá, stará věc, a jestli ano, tak máš docela drsný smysl pro humor! Dokonce i můj - můj otec - by se možná pobavil!"

Otec. Čaroděj se zachvěl. Ne všechny vzpomínky, které se mu vrátily, byly příjemné. Rychle se znovu soustředil na úkol.

Shade znovu našel značku a začal praporek jedním prstem třít. Místnost kolem se začala ztrácet. Shade se možná usmál. Dál třel značku a Gryfovy komnaty postupně nahrazovalo něco jiného - chodba.

Tapisérie tu stále byla celá, dokud se obytné místnosti úplně nevytratily. Pak vybledla i ona. Čaroděj se ocitl v chodbě, jejíž stěny lemovaly nekonečné řady polic plných silných, vázaných svazků. Všechny byly stejné, dokonce měly i stejnou barvu. Tapisérie stále fungovala.

Stál v legendárních penacleských knihovnách.

Knihovny tu byly dávno před městem. Shadeovi se vrátily vzpomínky a vybavil si některé věci, které o

staré budově věděl. Postavená pod zemí, pod Penacles, větší zevnitř než zvenku a nikdy nebyla k nalezení na stejném místě jako předtím. Její původ neznal ani on, ale měl podezření, že to bylo dílo vraadů, stejně jako kouzlo, které Melicardův čaroděj použil k vytvoření klece na Temného koně. Kromě nesčetných svazků, které tu ležely, toho tady nebylo moc k vidění. Podlaha byla z leštěného mramoru. Chodbu, v níž stál, i ostatní, které viděl, osvětloval neviditelný zdroj světla. Samotné police vypadaly jako nové, přestože Shade dobře věděl, že nejsou. Zdálo se, že v knihovně na čase nezáleží. "Vrátil jste se po tak dlouhém čase."

Tohle prohlášení vyšlo z úst malé postavičky s vejčitou hlavou, oblečené v obyčejném tkaném rouchu. Ruce jí sahaly téměř až k zemi, částečně i kvůli neobvykle krátkým nohám. Na hlavě neměla ani vlasek. Jeden z gnómů - nebo možná jediný gnóm - který tu pracoval jako knihovník. Pokud si Shade vzpomínal, v knihovnách vždy byli gnómové a všichni vypadali úplně stejně.

"Deset let pro nás dva není tak dlouhá doba," zasmál se čaroděj, když si vzpomněl na svoji poslední návštěvu tady, s lordem Gryfem.

Gnóm zřejmě nezaznamenal posměšný tón a jednoduše odpověděl: "Deset let ne. Tisíc tisíc let ano. Dokonce i pro nás dva."

Shadeova tvář sice byla nečitelná, ale tělo mluvilo za ni. Ztuhl a pokusil se promluvit, ale nebyl si jistý, jaká slova zvolit. Gnóm se rozhodl ticho vyplnit.

"To, co hledáte, tady není. Možná je to ten kousek vědění, který knihovny odmítají uschovat."

Čaroděje hněvalo, že se o knihovnách mluví jako o myslících bytostech. Nechtěl se cítit jako v břiše netvora. "A kde to tedy je? Existuje to!"

Knihovník pokrčil rameny a pomalu se odvrátil, v jedné ruce knihu. Knihu, která tu předtím nebyla.

"Hledejte v jeskyních, snad." "V jeskyních?"

"V jeskyních." Gnóm se obrátil zpátky k Shadeovi a zahleděl se na něj jako na nešikovného mladého učeníka. "V jeskyních dračího císaře. V tom, co zůstalo z místa, kde to pro vás všechno začalo."

Místo, kde to pro vás všechno začalo. Shade se možná usmál, ale pokud ano, byl to pochmurný úsměv. Tohle zapomněl. Vybavilo se mu to až teď a možná by byl raději, kdyby vzpomínka vůbec neexistovala - dokonce i když by byl v sázce jeho vlastní život.

IV.

Erini probudilo dopolední slunce, pronikající do její komnaty. Myšlenky i pocity měla propletené ve zpola zastřených obrazech a v plné škále emocí, od radosti až ke strachu.

Postel byla velká a velmi měkká. Pokusila se do ní zabořit, fyzicky i psychicky. Její stará postel doma - ne, v bývalém domově - byla ve srovnání s tímhle jenom kus dřeva a příkrývka. Celá komnata byla ohromující, rozlehlá, jako ostatní komnaty, které tady kromě hlavní síně viděla. Podlahu tvořily pestré mramorové dlaždice, částečně zakryté velkými kožesinovými předložkami, ležícími u různých vchodů. Ve všech rozích stály sloupy, slavnostně ozdobené zlatými květy. Zdi pokrývaly barevné tapisérie. Nábytek, včetně rámu postele, byl vyřezávaný z nejlepšího severního dubu, který byl od zničení velkých kusů lesa během děsivé, nepřírozené zimy před devíti lety velmi vzácný.

Erini si zděšeně vzpomněla na hordy ohromných kopáčů, velikých tvorů, kteří byli samý spár a kožešina, jak si tehdy probíjeli cestu k jihu, nezanechávající za sebou o moc víc než rozbrázděnou hlínu.

Princezna se otrásla. Nebyli ani den od jejího města, když je během několika hodin všechny zabila jakási choroba, nebo co. Je zvláštní, že to bylo právě v době, kdy Melicard... Melicard.

Erini široce otevřela oči, poddala se nevyhnutelnému a vrátila se v myšlenkách ke včerejší noci. Když vstoupila do temné komnaty, čekala toho tolik; elfské dřevě bylo to nejmenší. Navzdory tomu, že paže vypadala elegantně - bezpochyby díky nějakému zručnému umělci - pohybovala se s neobratností, která jí bude pořád připomínat, že není skutečná. Přestože byla vybarvená tak, aby odpovídala králově kůži, Erini vždycky pozná, co to je.

Protože však jako první věc v matném světle spatřila tu paži, podvědomě čekala nejhorší. Proto vzdychla, aniž viděla jeho rysy, už když si Melicard zvedal světlo k tváři. Pak konečně na snoubenci spočinula pohledem a obraz pronikl dost hluboko do šokované mysli. Sok se změnil ve zmatek a postupně v radost.

Konečně připustila, že Melicard I., talacký král a dříve v jejích očích nejpohlednější muž, je vším, v co kdy dospívající dívka doufala. Silné, ostré rysy, svalnatý, velitelského vzhledu, který odpovídal jeho postavení. Byl to úžasný pohled a princezně se tak ulevilo, že mu málem vběhla do náruče a jen tak-tak mu nevyrazila svíčku z ruky.

A až pak, když už byli tak blízko sebe, rozeznala, že jeho tvář není přirozená. Když ji muž spatřil klopýtnout a zarazit se, jako v ozvěně na její vlastní reakci sevřel rty a přivřel oko - jedno oko.

Nehoda, která ho stála paži, si vyžádala i kus obličeje, přesně jak říkaly zvěsti. Protože byla do věci zapletená stará magie, tvář se ne-zahojila. Celé kusy kůže zůstaly odtržené, a Melicard dokonce ztratil levé oko. Když paži nepomohlo nic jiného, obstaral si král elfské dřevo, vzácné dřevo, které bylo podle pověstí vyřezáno ze stromu požehnaného duchem umírajícího elfa, a jeho řemeslníci mu vyřezali novou končetinu.

Totéž udělal s obličejem.

Erini si vzpomněla, co následovalo, a přitáhla si pokrývky. Po tváři se jí řinuly slzy. "Je mi to líto," zašeptala.

Zatímco tam jeho nastávající stála s výrazem, který pro Melicarda nemohl být ničím jiným než znechucením a hrůzou, král chladnokrevně zapálil další svíce. Bylo zjevné, že se jí chce ukázat naplno; byl si tak jistý, že jí je odporný.

"Jistě jste slyšela dost povídaček o mých - potížích - než jste sem přijela. Je to ještě o tolik horší než všechny ty historky?"

Jak jen by mu to mohla říct? Erini nedokázala z té tváře odtrhnout oči. Byla to Melicardova tvář, každá křivka a úhel byly přesně takové, jak měly být - až na to, že většina levé části byla dokonale vyřezaná ze stejného dřeva jako jeho paže, dokonce až k lící kosti a dolní čelisti. I třetina nosu byla nahrazena; elfské dřevo zasahovalo až doprostřed čela a dozadu k uchu. Byla si jistá, že kdyby mu rozepnula límec, tmavá košile by odhalila další podobné kusy.

Poškození se navíc neomezovalo jen na levou stranu. V pravé polovině byly brázdy, které vypadaly skoro jako kořeny prorůstající z levé části. Tři hlavní větve se rozdělily na lici a každá měla ještě jednu nebo dvě větévky. Očarované dřevo tak prudce kontrastovalo s jeho vlastní tváří, že celý zalátaný obličej vypadal jako obličej člověka umírajícího na mor.

"Můžete kdykoliv odejít, princezno Erini," řekl po chvíli.

Zavrtěla hlavou, nevěřila svým ústům. Melicard ji opatrně obešel a nabídl jí křeslo. Erini natolik upoutal jeho vzhled, že si ani nevšimla, zeje v komnatě nějaký nábytek; vlastně si jinak nevšimla vůbec ničeho.

"Pokud máte v úmyslu zůstat, prosím, posaďte se. Tohle by mělo být pohodlnější než lavice v kočáře, i když je to královský kočár."

Se zašeptaným "děkuji" si Erini upravila nešikovné šaty a sedla si. Král se k ní náhle rychle sklonil, v každé ruce pohár červeného vína. Přijala nabízenou číši a počkala, až se usadí v křesle přímo naproti ní, než usrkla. Víno jí trošičku uklidnilo nervy, přesto nedokázala odtrhnout oči z jeho tváře, ani když pila. Seděli tak několik minut. Král, jehož chování bylo stejně zdvořile chladné jako jeho slova, mlčky upíjel z vlastního poháru. S každým douškem jako by se stahoval hlouběji do vlastní mysli. Princezna chtěla něco říci, cokoli, aby mu ulehčila v bolesti a sobě v pocitu viny, ale slova nepřicházela. Postupně se rozzlobila sama na sebe, že se z ní stala jedna z těch slabých, neužitečných dívenek, o kterých tak často vyprávěli pohádkáři. Až dosud se Erini takovýmto žalostným ženám tajně vysmívala.

Nakonec král položil číši a vstal. Princezna se narovнала: čekala nějaké prohlášení týkající se jejich budoucnosti - dokonce i žádné společné budoucnosti, pokud si to přál. K jejímu překvapení se však Melicard otočil a zamířil na opačný konec komnaty, kde byly další dřevěné dveře. Otevřel je a bez ohlednutí a beze slova místnost opustil.

Erini hleděla, jak se dveře za ním zavírají. V tu chvíli nechápala, co se stalo. Až když prvním vchodem vešel sloužící, došlo jí to.

"Pojďte laskavě se mnou, Vaše Veličenstvo, mám příkaz ukázat vám vaše komnaty." Sluhovo chování potvrdilo její strach; Melicard se nevrátil. Král rozeznal znechucení a lítost a už na to dál neměl žaludek. Nespatřila nikoho než služebnictvo, které se o ni staralo a krmilo ji, a své dvě dvorní dámy. Galea a Magda z ní loudily útržky informací o králi, ale Erini jim nic neřekla. Zdvořile je propustila a šla si brzy

lehnout; únava z cesty a zkoušky, kterou prošla, byla nesnesitelná.

Ted' nechala slunce, aby ji zaplavovalo a hojilo rány na duši, a přitom v duchu přísahala. Musím to s ním nějak urovnat! Musím ukázat, že se o něj můžu zajímat a nelítovat ho! Není divu, že se chová tak, jak se chová, když všichni reagují jako já. Princezna si provinile uvědomila, že Melicardovi nemůže vyčítat to, co udělal. Co by měl dělat, když se jeho vlastní tělo odmítlo hojit? Nosit zlatou a stříbrnou masku?

Nechat zničené zbytky tváře všem na očích? Elfské dřevo bylo z mnoha hledisek nejlepším řešením, přestože bylo tak skličující. Dokonce i králův čaroděj selhal při léčení ran svého pána a nedokázal přijít s ničím lepším.

Při tom pomyšlení jí začalo cukat v prstech. Sevřela ruce, aby křeče potlačila. Nepodlehne tomu.

Princezna nedokázala udělat nic, co by nemohli jiní, zkušenější a vycvičení, udělat lépe.

Erini si zopakovala slova, která se stala její mantrou -je princezna z Gordag-Ai a nikdy se nemůže stát kouzelnicí nebo čarodějkou. Nikdy. Je předurčená být královnou. Žádný král by si nevzal za ženu čarodějnici. Vlastní lidé by ji odmítli.

Úspěšně nutkání potlačila, ale tak se přitom roztřásla, že vstala a oblékla se sama; neodvažovala se zavdat Galei, Magdě nebo komukoliv z Melicardových lidí důvod k přemýšlení o tom, proč se třese. Než princezna skončila, hrozba pominula. Erini se na sebe podívala do zrcadla, které viselo na zdi naproti postele, a spokojená s výsledkem se odvážila zavolat sloužícího. I kdyby se jí už dnes nemělo podařit nic jiného, aspoň se řádně nají.

Melicard ani jeho nechutný rádce Quorin se s ní u snídaneš nesetkali. Galea a Magda se k ní připojily, princezna si však našla záminku a opustila je, jen co dojedla. Nikdo ze sluhů v paláci nic nenamítal, a tak se dala do průzkumu. Pokoušela se prostřednictvím ohromné budovy více porozumět Talaku i jeho vládci. Erini už znala většinu "oficiálních" dějin městského státu, protože ji většinu života vzdělávali tak, aby o svém budoucím království něco věděla, ale pod povrchem věcí, které do ní nalili její učitelé, se ukrývalo mnohem víc. Nic z toho, co věděla o snoubenci, jí při skutečném setkání s ním nebylo nic platné. Nehodlala udělat stejnou chybu podruhé.

Přestože byl palác marnotratně vyzdobený, brzy odhalila dvě věci. První z nich bylo, že valnou většinu předmětů shromáždili za vlády předchozích králů, a celá křídla dokonce postavili jen proto, aby je měli kam uložit. Druhá a zajímavější se týkala oněch několika cenností, které byly získány nebo vytvořeny za Melicardovy vlády. Většina z nich byla v temných odstínech a nemálo se jich týkalo smrti a zničení nepřítele, obzvláště draků. Tváře na portrétech zůstávaly ve stínu, ale pokud byly zřetelné, vypadaly zlověstně, dokonce ohavně. To nedávalo dobrý obraz o jejím snoubenci. Erini začala pochybovat. Zastavila se u okna do vnitřní zahrady, naplněné kaskádami zavěšených rostlin a rozvitých květů všech barev, aby si odpočinula. Pak ji upoutaly zvuky na opačném konci zahrady. Přivřela oči; naskytl se jí podivný pohled. Hluboko pod ní dva strážci mezi sebou nesli třetího muže. Na rozdíl od vysokých, svalnatých vojáků, byl bezvládný muž vychrtlý a vypadal neuvěřitelně staře. Měl na sobě tmavé roucho s kápí; podle toho, co se Erini naučila, to měl být Melicardův čaroděj, Drayfitt. Životní příběh starého čaroděje ji vždycky fascinoval, mnohem víc ji však zajímalo, proč ho strážce musí nést. Vyklonila se. Podívala se směrem, odkud se trojice vynořila, a zahlédla ve zdi pod vinnou révou malá dvířka. Byla to snad cesta do čarodějovy svatyně? Možná; a pokud ano, možná byl v takovém stavu proto, že se mu nepodařilo nějaké kouzlo.

"Co se to tu děje?" zavrčel hlas, který ji rozčiloval.

Dva vojáci se zastavili, přidrželi bezvědomé břemeno a zasalutovali. Mal Quorin protokol ignoroval a zopakoval otázku stejně odporným tónem jako předtím.

Erini už neviděla obličej strážce, který nervózně odpověděl: "Jeho Veličenstvo přikázalo, abychom našli čaroděje Drayfitta a zjistili, proč se mu dnes ráno nehlásil. Když jsme dorazili, hlídka u dveří nás pustila dovnitř. Podle jejího hlášení za celou dobu, co tam stála, nikdo nevstoupil dovnitř ani neodešel." Muž zaváhal a pak rychle dořekl: "Ležel na zemi! Pokoušeli jsme se ho vzbudit, ale nepodařilo se nám to, pane!"

Quorin se na ně podíval, zjevně nespokojený: "Je toho víc, že?"

"Démon je volný, můj pane!" vyhrkl konečně druhý voják. "Nebo už aspoň není v komnatě!"

Erini napjatě poslouchala a s každým slovem víc trnula. Cekala, že si rádce na bezmocných vojácích

každou chvíli vylije vztek. Místo toho tam Quorin prostě jen stál a zíral. Neviděla, jestli hledí na strážce, nebo jen tak do prázdna. Nakonec rádce natáhl ruku a k naprostému šoku princezny i vojáků vytáhl Drayfittovi ostrý políček. Hlava starého čaroděje se prudce otočila, ale neprobudil se. Quorin si zamnul ruku.

"Tak dobrá. Chci vědět, až se probudí." "Pane."

Quorin se chladně díval za trojicí, dokud nezmizela z dohledu, a pak se prudce otočil zpět k vínem zarostlým dveřím. Bleskově k nim přešel, děsivými, kočičími kroky. Položil ruku na kliku a pak, jako by cítil, že ho někdo sleduje, vzhlédl a otočil se. Erini to však čekala, už stála přitisknutá ke stěně.

Napočítala víc než dvacet nádechů, než se odvážíla znovu vyhlédnout. Mal Quorin byl pryč, zjevně usoudil, že není čas pátrat po stínech. Princezna zvažovala, jestli má sejít dolů k tajemným dveřím, nebo následovat strážce a jejich břemeno. Protože věděla, že na ni rádce možná čeká, rozhodla se pro druhou možnost a pokusila se odhadnout, kam mohly strážce zamířit. Zmínily se o Melicardovi a jeho zájmu o čarodějovu práci. Určitě se nakonec vrátí ke králi s nějakým hlášením, a to hlášení bude zahrnovat i Drayfittův podivný stav.

Démon, u předků! Mají snad všechny pověsti o Melicardovi skutečný základ? Jsem zasnoubená s lidským netvorem? Opravdu jsem se v něm tak zmýlila?

Drayfitt a strážce. Teď už museli být uvnitř. Kam mohli jít? Do komnaty, ve které se předtím setkala s Melicardem? Ve skutečnosti neměla jinou možnost. Princezna se zhluboka nadechla, vyrazila k hlavnímu schodišti a zamířila dolů, jako někdo, kdo si prohlíží své nové panství. Nevěděla, co by se stalo, kdyby podivnou trojici doopravdy potkala, byla však ochotná to riskovat. Bála se jen toho, že narazí na Quorina nebo samotného krále. Quorin byl na obtíž; snoubenec... Erini nebyla úplně připravená se s ním setkat. Chtěla si ještě několik věcí promyslet, než si spolu znovu promluví; zvlášť pokud správně porozuměla rozhovoru mezi Quorinem a dvěma strážci.

Na úpatí schodiště potkala čtyři strážce, kteří ji pozdravili jako jeden muž. Erini pánovitě přikývla a pokračovala. Nikdo seji nepokusil zastavit. Jakmile byla dost daleko, zhluboka vydechla, přemýšlejíc, jestli její srdce ještě někdy znovu zpomalí.

Zrovna zatáčela k hlavní síni, když zahlédla dva vojáky ze zahrady. Drayfitt s nimi nebyl. Mířili ke dveřím komnaty, do které včera vešla i ona. Na hlídce stáli titíž muži. Po krátkém rozhovoru byli vojáci, kteří našli Drayfitta, uvedeni dovnitř.

Erini zaplavilo zklamání. Neexistoval způsob, jak si poslechnout, o čem bude Melicard se strážci mluvit. Vběhnout dovnitř bylo příliš riskantní, uvážíme-li, že mohla každým okamžikem zjistit, že už není královou nevěstou. Začala přemýšlet, kam mohli strážci Drayfitta uložit. Kdyby objevila nějaký způsob, jak ho probudit...

"Vaše Veličenstvo je vzhůru! Spala jste dobře?"

Překvapeně sebou trhla. Levá ruka jí bezděčně vylétla k hrudi a náhle začala hřát, princezna ji však vrátila zpět a kouzlo přerušila. Než se otočila, byla už ruka normální.

Za ní stál Mal Quorin, kočičí rysy posílené dravým úsměvem, který se mu rýsoval na tváři. Když rádce promluvil, byl samá zdvořilost: "Plně soucítím s tím, co se vám včera přihodilo, princezno. Král je občas - zdrcující."

"Nepochopila jsem to hned, rádce Quorine. Mám však rozhodně v úmyslu svou chybu napravit. Není čeho litovat." S nadřazenou lhostejností shlédla dolů do síně, na hlídané dveře. "Domnívala jsem se, že bych si s ním teď mohla promluvit."

Quorin si zamnul bradu a se zdvořilým zaváháním odpověděl: "Bohužel musím říci, Vaše Veličenstvo, že právě teď není vhodné krále rušit. Vrhel se do práce, což dělává, když má špatnou náladu. Myslím, že by bylo nejlepší počkat do večera, až bude čas jíst. Ujist'uji vás, že večere bude mnohem vhodnějším časem k opravě trhliny mezi vámi dvěma."

Falešná zdvořilost, kterou jí rádce prokazoval, Erini rozčilovala. Byla v pokušení mu to říct. Skutečný Quorin byl podle ní onen muž, který křičel v zahradě, ambiciózní, výbušný pletichář. Nicméně pravdou by si nijak nepomohla; nejspíš by všechno ještě zhoršila, protože Melicard rádci naslouchá.

"Jak říkáte, rádce Quorine. Doufám, že zařídíte, aby byla večere soukromou záležitostí. Král a já. Mám hodně co napravovat."

"Udělám všechno, co budu moci." Ladně se poklonil. "Jelikož král není k dispozici, mohl bych vám, pokud byste chtěla, poslat někoho, kdo by vás provedl městem a ukázal vám vše, co může Talak nově královně nabídnout. Přála byste si to?"

Mluvil tónem, jakým se dospělý ptá dítěte, jestli chce bonbón. Erini s námahou potlačila vztek. Pokud někdy bude mít důvod použít magii, bude to na rádce. Přemítala, co by asi řekl, kdyby věděl, v jak nebezpečné pozici se právě nachází.

"Myslím, že ne, rádce. Rozhodně ne dnes. Zatím si toho ještě musím hodně prohlédnout přímo v paláci. Měla bych se seznámit s Me-licardovým dědictvím, protože bude i moje."

Přestože Quorinova slova vyjadřovala obdiv a touhu jí pomoci, jeho oči odpovídaly princeznu tiché výzvě úplně jinak: "Ohláším vás, Vaše Veličenstvo. Pokud se vrátíte do svých komnat, pošlu vám některého z královských archivářů, a ten vám dokáže odpovědět na všechny otázky. V archívech je také mnoho knih; některé sepsali dokonce přímo královi slavní předkové. Nechám vám je přinést."

Erini se sladce usmála. "Vás muselo králi poslat samo nebe, rádce. Zatím ale není nutné chystat knihy. Mnohem víc se dozvím při prosté procházce těmito nádhernými síněmi. Pokud mne teď omluvíte..."

S Quorinovým pohledem na zádech princezna poklidně prošla k protější síni. Obdivovala poklady kolem sebe. Za chvíli uslyšela kroky, jak se rádce odvrátil. Zastavila se, předstírala, že si prohlíží jakous' sošku, a přitom se koutkem oka ohlédla. Spatřila, jak muž vešel do stejných dveří, v nichž před chvílí zmizeli i oba vojáci.

Mal Quorin ji čím dál víc rozčiloval. Občas se pohyboval jako kočka, kterou připomínal, a jindy nadělal tolik hluku jako vystrojená čestná stráž. Navíc už bylo zcela zřejmé, že je jejím nepřitelem, a princezna nepochybovala, že by se dokázal uchýlit dokonce i k násilí. Rádce si nepřál, aby se král oženil; zřejmě se bál, že by Erini mohla mít jednoho dne na krále větší vliv než on.

Přestože Erini udělala chybu, neměla v úmyslu zhroutit se jako hrdinky z pohádek. Ať jí stojí v cestě třeba nekonečná armáda démonů i s Mal Quorinem, stejně zacelí trhlinu mezi sebou a Melicardem a mezitím zjistí, co se doopravdy stalo za dveřmi v zahradě.

Pokud to bude znamenat, že se bude muset vzdát vlastnímu prokletí, budiž.

V nekonečné temnotě místa, které kdysi bývalo trůnním sálem dračího císaře, se rozsvítilo světlo a zaplavilo celou komnatu krvavě rudou září. Tvorové, kteří tak úplně nepatřili do tohoto světa, tvorové, kteří se kdysi podřizovali vůli Zlatého draka, zaběhli zpátky do bezpečí štěrbin a puklin, kam světlo nedosáhlo.

Shade se vynořil odnikud jako chomáč kouře a zamířil k troskám doupěte dračího krále.

Toto bývala komnata, kde se scházela rada dračích králů. Před koncem Války o změnu, předtím než Nathan Bedlam zničil Nachového draka, který vládl v Penacles před Grytem, jich bývalo třináct. Rada a jednota draků byla nakonec zničena šílenstvím, vyvolaným tím, že se objevil Cabe Bedlam, Nathanův vnuk a nástupce, který měl v sobě část duše slavného Pána draků. V této komnatě, navzdory veškerému násilí, k němuž tady došlo, pořád stálo několik velkých podobizen dávno mrtvých tvorů. Tady dva dračí králové, po boji dychtící Železný drak a jeho vždy přítomný bronzový stín, zaplatili za vzpouru proti Zlatému. Jak se Shade dozvěděl, tady Cabe Bedlam také porazil dračího císaře a připravil ho o rozum. Říkalo se, že tady také Cabe a lord Gryf bojovali s Bedlamovým šíleným otcem, hrozivým Azranem. Smrt je tu stále přítomná, pomyslel si znepokojeně Shade. Pokud existovalo místo, které ho zneklidňovalo, bylo to tohle. Kdysi, jako Madrac, na onen strach na chvíli zapomněl, přišel sem a využil samotné dračí krále k tomu, aby dosáhl svého cíle.

Shade stál a prohlížel si ohromné trosky kolem sebe. Chvilí žasl nad tím masakrem, než usoudil, že už ztratil dost času. Čaroděj udělal dva opatrné kroky k bývalému trůnu...

...a zastavil se.

Nikdo jiný než sám Shade by nepoznal, že zamrkal. Znovu si prohlédl jeskyni - a pak ještě potřetí. Zdálo se však, že už ho to tady neuspokojuje. Našel si bezpečné místo a posadil se. Zahleděl se do tmy kolem a přemýšlel...

...přemýšlel, proč sem přišel a proč onen důvod tak náhle zapomněl.

V.

Temný kůň tryskem vyběhl z brány, plně ve střehu. Nepřibrzdl, dokud si nebyl jistý, že Shade není nikde blízko. V Dračích říších si jeden nikdy nemohl být dost jistý, zvláště pokud šlo o toho čaroděje, nicméně kůň v bezprostředním okolí necítil nic nepřátelského, a tak usoudil, že se může bezpečně zastavit. Kolem čenichu mu proplul závan síry. Kdyby nebyl tím, čím je, zrádný kouř by ho rozkašlaného srazil k zemi. Protože však byl Temný kůň, všiml si hojen díky nepříjemnému zápachu.

"Pekelné pláně! Jak vhodné jméno!" zamumlal stínový hřebec. Vlastně spíš zařval, než zamumlal, protože i pro něj bylo těžké zaslechnout vlastní dunivý hlas, tady na území, kde neuplynulo ani pár minut bez nějakého sopečného výbuchu. Země všude kolem něj se otřásala. Formovaly se kopce, otvíraly se, aby mohly vychrlit rozžhavené kamení, a zase se hroutily, když láva vyrazila nějakým novým kráterem. Pak země pukla přímo pod kopyty věčného hřebce a láva začala stoupat k povrchu.

Temný kůň se podíval dolů na rozžhavenou, tekutou horninu a zasmál se. Láva mu olízla přední nohy, ale pro něj to stejně tak dobře mohla být jen stébla trávy. Přízračný kůň nad mocí plání jen výsměšně mávl ohonem a odklusal na pevnou půdu, kde se mu lépe přemýšlelo.

Už uplynul víc než jeden den a kůň se zastavil na více než stovce míst, která by si Shade mohl vybrat k návštěvě, ale šílený čaroděj žádné z nich nevyhledal. Více než tucetkrát Temný kůň zjistil, že se nechal svést starou nebo falešnou stopou. Ještě nepřiznal porážku, ale možnosti ubývalo.

Země se zatřásla a upozornila ho, že se mu pod kopyty vytváří další kráter. Stínový hřebec mrzutě vyrazil na sever, ke stabilnějšímu území Pekelných plání. Tam leželo ještě jedno místo, které by Shade mohl chtít navštívit. Místo, které bylo v době vlády svého pána přede všemi skryto, ale teď nejspíš zůstalo nechráněné.

Temný kůň rozčileně vířil popel. Běžel naslepo. Neměl ani tušení, co Shade plánuje, kde černokněžník je nebo jestli už udeřil. Jeho jedinou nadějí bylo, že na svého bývalého přítele narazí na některém místě moci, podobném, k jakému teď mířil. Možná tentokrát... zadoufal.

Spolu se sazemí, pod nimiž byla pohřbená, vylétla do vzduchu ptačí lebka pátrače. Temný kůň se překvapeně zarazil -ještě předtím však rozkopl hromadu rozbitých kostí, které patřily více než jednomu tvorů a více než jednomu druhu.

Kosti byly kvůli neustálým otřesům a výbuchům přeházené. Temný kůň opatrně našlapoval. Zjistil, že doslova pokrývají zem, skryté jen vrstvou popela, který se tu během let nashromáždil. Probudily v něm vzpomínky na minulost. Vybavily se mu útržky zpráv, které měl o osudu svých přátel i nepřátel. Bylo to, jako by se vrátil v čase. Když ve vzájemném zápase zahynuli tihle tvorové, bojoval právě s novým, smrtelně nebezpečným čarodějovým vtělením, které si říkalo Madrac. Dračí kosti byly promíchány s kostmi pátračů. Pátrači, pradávni létající vládci této země, nebojovali za sebe, ale za pána, který si je podrobil, Azrana Bedlama. Padli při obraně jeho pevnosti. Když ani to nestačilo zadržet hordy Rudého draka za hradbami, zničil Azran ohnivé legie a dračího krále prokletou démonickou čepelí. Temný kůň si ostatky prohlížel s vědeckým zájmem. Takže se bojovalo i tady. Byl blíž, než si myslel. Stínový hřebec ostatky prozkoumal a pak se zvědavostí vzhlédl.

Tady někde musela být Azranova svatyně - přesto tu nikde nebyla k nalezení.

Jak propátrával zem, rozvířil další prach a kosti. Byla tu spousta rozeklaných hřebenů a kráterů, ale žádný nebyl dost velký na to, co Temný kůň hledal, ledaže by... ledaže by z věže nezůstalo nic než základy. Pradávná stavba, kterou nejspíš postavili ještě pátrači tak, aby odolala času i Pekelným pláním, musela být v troskách. To bylo jediné vysvětlení, a pokud to byla pravda, taky další chyba z jeho strany. Shade by sem nikdy nešel.

"Temný koni, jsi dokonalý, naprostý hlupák!" Udeřil kopytem do jakési kosti, až úlomky vylétly do vzduchu. Byl odhodlaný pátrat sám, protože se cítil odpovědný. Shade byl - býval -jeho přítel. Věčný se postaral o čarodějovo vyhnanství a Shadeův útěk byl jeho selháním. Stínový hřebec byl stejně hrdý a pyšný jako lidé, jestli ne víc.

Okraje jeho mysli se sotva znatelně dotkla magie.

"Copak to tu máme?" zaduněl. To, co se dotklo jeho myšlenek, nežilo, a to v žádném smyslu. Páchlo to smrtí - ne, to byla smrt! Leželo to kousek od místa, kde stál. Temný kůň, který neměl moc na výběr, vyrazil po chladnoucí stopě.

Brzy se ocitl u dlouhého, širokého pahorku, asi dvakrát vyššího než průměrný člověk. Inkoustově černý

kůň vystoupal užší stranou nahoru a zahrabal kopytem; v blízkosti tak temné magie se neodvažoval použít kouzlo. Nebál se o sebe, věděl však, že by ho neopatrné jednání mohlo klidně připravit o jedinou šanci najít a zastavit Shadea. Samozřejmě, záleželo na tom, co ho vyhledalo. V Dračích říších byly věci, se kterými by se nerad setkal dokonce i on.

Po chvíli vyhrabal okraj zdi. Takže to byla pravda. Někdo, možná sám Azran, zbavil starý hrad ochranných kouzel. Pevnost zasáhly čas a hrubá síla tohoto prokletého území. Z toho, co viděl. Temný kůň usoudil, že k výbuchu došlo nedaleko od magií dříve chráněné oblasti. Za pár desítek let tu z Azranova doupěte zbude jen málo nebo nic.

Temný kůň se jaksi nedokázal přimět plakat nad tou ztrátou. Kdyby Pekelné pláne pohřbily i zlé vzpomínky na zrádné hříbě Nathana Bedlama, tím lépe.

Dotyk smrti se znovu objevil. Hřebec zatřásl hlavou, aby se odporného pocitu zbavil, a vydal se po stezce, kterou po sobě magický kontakt zanechal. Temný kůň se co nejjemněji dotkl vlastní moci, aby si vyčistil cestu. Do vzduchu vylétl popel, zbytky zdiva a další kosti. Země zlověstně zaduněla; pár desítek let byl možná zbytečně dlouhý odhad. Možná tu nezůstane nic už za pár minut.

Narazil na zbytky schodů, které kdysi vedly dolů do nějaké místnosti, místnosti, která ještě pořád byla prostoupená magií, ačkoliv ze samotné stavby nezbylo nic než polovina stěn a několik volných kamenů. Temný kůň zaváhal jen na okamžik, pak odčaroval prach a vydal se dolů. Ochranná kouzla tu byla spojena přímo s tajemnou magií, která se po něm natáhla; jen proto vydržela. I kdyby celé okolí vybuchlo v jediné mohutné erupci, tohle místo by zůstalo nedotčené.

Temný kůň se zasmál, jako by vyzýval to, co ho tady čekalo. Teď už věděl, s čím má tu čest.

Prošel kouzlem, které by zabilo kteréhokoliv smrtelníka i některé další bytosti méně mocné než on sám.

Když i koneček jeho ocasu prošel smrtící pastí, divoká země Pekelných plání zmizela.

"Nezajímavé," řekl nejdřív, jakmile si prohlédl komnatu, ve které stál. "Typické pro tvoje pány, kteří nemají žádnou představivost."

Bylo sporné, jak místnost vypadala před Azranovou smrtí, ale vzhledem k nekromantově šílenství nejspíš stejně. Bez Azranova fyzického vlivu se však vláda nad tímto místem vrátila despotickým vládcům. Poslední cesty, tvorům, které lidé znali jako Vládce mrtvých a pod dalšími, podle mínění věčného koně poněkud domýšlivými tituly.

Rád bych věděl, co by si lidé mysleli, kdyby věděli, že dokonce i tito vládci musejí jednou zemřít!

Komnatu naplnil puch hniјícího masa. V místnosti se válela rozkládající se těla, lidská i jiná. Jezírko jakési poloslané tekutiny - rozhodně ne vody zlověstně bublalo. Temný kůň se znovu zasmál.

"Ušetřete si divadlo pro ty, kteří mu věří, Vládci představení! Víte, že já se vás nebojím! Pokud někdy zahynu, můj osud se naplní jinde! ne ve vašich slizem pokrytých prstech. Jestli mi chcete něco říct, udělejte to! Ten, kdo vás po tisíce let znovu a znovu podvádí, teď ohrožuje smrtelníky - smrtelníky, kteří si ještě neodžili život, na jaký mají právo! No? Mám do té vaší louže začít házet odpadky?" Postrčil k jezírku nedefinovatelnou hmotu pokrytou černými mouchami.

Bublání zesílilo a jezírko začalo kypět zelenou pěnou. Rozbouřilo se a podlahu omyly vlny. Na povrch se na okamžik vynořilo cosi dlouhého, velkého a černějšího než Temný kůň a pak to zase zmizelo. Stínový oř všechno pozoroval s naprostým nezájmem.

Uprostřed jezera se pomalu vynořila nová postava. Nedala se popsat přesněji než jako nemožně pospojovaná směs tlejících údů, těl a hlav. Byla posetá očima, a ty s nemalou zuřivostí upřeně hleděly na přízračného koně. Několik údů na něj ukázalo.

"Nemám o nic větší radost, že vidím vaši pěknou tvářičku - asi bych měl říct tvářičky - než máte vy ze mě! Pojd'te! Promluvme si a skončíme to. Nebo se mi chystáte předhodit nějakou nesmyslnou hádanku jako ty, které podstrkujete smrtelníkům - hlupákům - kteří hledají vaše vedení?"

"Dítě Nicoty." Hlas skřípěl, škrábal, provrtával se - pokud šlo o Temného koně, dělal všechno. Přestože ho hlas rozčilloval, navenek nedal nic najevo. Jen ať si hrají své malé hry, pokud mu řeknou něco důležitého.

"Obyvatel mimosvěta."

Stínový hřebec skopl mouchami pokrytou mrtvolu do jezírka, což vyvolalo příval bublání, jak se mrchožrouti marně pokoušeli uniknout z potápějícího se příbytku. Temný kůň se soustředil na ledově

modré oko strážce jezírka.

"Ano, i já jsem si vysloužil okázalé tituly. Teď jsi na řadě ty, můj hezký příteli! Jestli hned nenecháš téhle idiotské hry a neřekneš mi, co je tak důležité, opustím tuhle bohy prokletou díru navždy - ale ještě předtím ji zapečetím tak, aby se už nikdo nemusel setkat s vaším smradem!"

"Kivan Grath." Strážce jezera vyplivl to jméno spolu s mnoha maličkými kousky čehosi, co se Temný kůň ani nenamáhal identifikovat.

"Kivan Grath?"

"Hledač Bohů, démonický koni." To byla první srozumitelná odpověď, kterou mu onen tvor dal.

"Vím, co to je, ale proč..."

"Kivan Grath. Hned." Všechna početná ústa se zkrivila do něčeho, v čem Temný kůň matně rozeznal úsměv. Vítězný úsměv. "Neztrať ho znovu, nechťený."

Inkoustově černý oř se setkal se strážcovým mnohočetným pohledem: "A kolikrát Shade opustil vaše panství a sotva vám kývl hlavou na pozdrav?"

Strážce na odplatu nezareagoval, jen se znovu ponořil do kalu. Až do chvíle, kdy zmizela i poslední hlava, upřeně Temného koně sledoval.

Výsměšným zaržáním, rozléhajícím se komnatou, se rozloučil se strážcem, který možná byl, a možná nebyl víc než loutka, skrze kterou mluvili jeho vládci. Pak se stínový hřebec otočil, skopl do ohavné tekutiny ještě jedno tlející tělo a prorazil magickým závojem ven na Pekelné pláň.

Vyšel nahoru a s obnoveným zájmem si prohlédl okolí. "Přece jen to není tak špatné místo! Skoro příjemné!"

Znovu se podíval na schodiště a trosky komnaty. Azranovo jezírko se nacházelo někde mezi smrtelnou rovinou a zeměmi mrtvých; oslnivá ukázka čarodějnictví. A taky skoro nezničitelná.

Skoro.

"Některé dveře je příliš nebezpečné nechávat otevřené," usoudil nakonec.

Černá prázdnota jeho těla roztála a proměnila se. Jako láva vylévající se z kráterů стекла inkoustově černá tma po rozbitých schodech a zamířila k magickému průchodu. Jakmile zalila fyzické dveře, vědomí Temného koně zachytilo krátký dotek, krátký protest. Nevšímal si ho. Když byla magie, jež vytvořila portál, pohlcena uvnitř něj, protest pohasl.

Stínový hřebec se znovu vytvaroval na vrcholu schodiště. Dole pod schody teď byl čistý, rovný povrch.

Kromě schodů nic nenasvědčovalo tomu, že tu někdy byly dveře. Po místnosti nezůstala jediná stopa.

Kivan Grath. Nejvznešenější štít Tyberských hor. Temný kůň to jméno důvěrně znal a proklínal se, že ho to nenapadlo a neprohledal ho dřív. Doupe dávno mrtvého Zlatého draka. Jeskyně pod Kivan Grathem byly nekonečné, a dokonce starší než pátrači. Mohla Shadea některá ze znovuobjevených vzpomínek poslat právě tam?

Temný kůň se zastavil. Prohnili vládci lidské smrtelnosti mu dali vodítko, ale může se mu odvážit věřit?

Ani zbla jim na něm nezáleželo a on k nim cítil totéž, dvojnásob. Proč mu tedy pomohli? Báli se snad něčeho většího, kdyby čaroděj zůstal na svobodě?

Znovu zauvažoval, že vyhledá Cabea Bedlama, jediného smrtelníka, který by mu mohl pomoci, ale bolestné přesvědčení, že jen on zodpovídá za Shadea, mu v tom zabránilo.

Strážce naznačil, že záleží na rychlosti, a Temný kůň věděl, že už ztratil víc času, než si troufal. Otevřel stezku napříč realitou. Tentokrát Shadea najde. Tentokrát nebude žádné vyhnanství.

Místnost, kde podle Erinina odhadu uložili Drayfitta, hlídal jen jeden strážný. Stál u dveří, v drsné tváři znuděný výraz, ruku na jílcí meče. V paláci krále Talaku nikdo nečekal potíže. Navzdory tomu, co se stalo starému čaroději.

Princezna nemohla říct, co přesně plánuje. Její představy nesahaly dál než k nalezení Drayfitta. Mrzutě si uvědomila, že nemá ponětí, co teď. K čemu by bylo proklouznout kolem strážce, pokud by se jí to vůbec povedlo, kdyby se setkala jen s bezvědomým čarodějem?

Otočila se, dočasně poražená, když vtom zaslechla, jak se dveře otvírají a strážný překvapeně zvedá hlas. Erini, která byla v boční chodbě, se ohlédlá právě včas, aby spatřila, jak odhodlaný Drayfitt hledí strážci do očí a tomu se zamlžuje zrak. Čarodějovy oči se podivně leskly, odrážely fanatismus, který se k starému muži jaksi nehodil. Vypadalo to skoro, jako by i on byl nějak očarováný, stejně jako voják.

Drayfitt neztrácel čas. Jako posedlý odspěchal k síni - k chodbě, ve které ještě pořád stála Erini. Rychle se rozhlédla po úkrytu, nechtěla dopadnout stejně jako bezmocný strážný. Zahlédla schodiště mířící dolů a rychle se k němu rozběhla. Seběhla asi do poloviny a zastavila se. Doufala, že uslyší čaroděje projít kolem.

Napadla ji strašlivá myšlenka. Jestli se Drayfitt vrací do zahrady, pak nejrychlejší cesta vede právě po tom schodišti, na kterém teď stojí. Sešla o dalších pár schodů dolů a zastavila se. Teď už by měl Drayfitt scházet za ní, ale jeho kroky slábly. Ještě chvíli čekala a pak se pomalu vydala zase nahoru. Žádný čaroděj jí nezastoupil cestu. Princezna vyšla na vrchol schodiště a rozhlédla se. Stařec byl pryč.

Zadržela dech a zaposlouchala se do zvuků kolem. Nic. Drayfitt odešel jednou ze dvou chodeb, nemohla však říct kterou. Starý čaroděj byl mnohem rychlejší, než by princezna považovala za možné. Teď ho nemohla sledovat.

Z chodby, kterou přišla, se ozvaly hlasy a těžké kroky. Otočila se. Jedním z příchozích byl Quorin. Byli s ním nejspíš ti dva vojáci, kteří odnesli Drayfitta do pokoje. Další hlas...

Melicard!

Erini proklela svoji smůlu. Kdyby se vydala některou z chodeb, viděli by ji. Jestli sejde po schodech, mohli by si jí všimnout, jak spěchá zahradami. Každopádně to bude vypadat podezřele. Její budoucnost byla už tak křehká a tohle by nemusela přežít ve zdraví.

Erini se odhodlala k jedinému, co mohla udělat. Nastal čas spolehnout se na vlastní schopnost chovat se jako princezna. Uhladila si šaty, vykročila a vešla do chodby, vedoucí k místu, kde předtím odpočíval Drayfitt, právě v okamžiku, kdy se vpravo vynořili Melicard, Quorin a nejméně šest strážných.

Předstírala, že právě zahlédla omráčenou hlídku. Bylo snadné tvářit se šokované; povadlé rysy a prázdné oči strážného byly děsivé. Aniž si to uvědomila, zvedla ruku k ústům, aby ztlumila zalapání po dechu.

"Princezno Erini! Vaše Veličenstvo!" Quorinův hlas. Odmítla ho vzít na vědomí, místo toho zatřásla hlavou, jako by se chytala při pohledu na nešťastnou oběť Drayfittovy moci zhroutit.

"Erini."

Nový hlas patřil Melicardovi a laskavý tón změnil princezniny obavy v údiv. Vděčně odtrhla oči ze strážného a místo toho je upřela na Melicardovu tvář. Tentokrát princezna necítila nic nepříjemného, jen nejistotu. Budou ji podezírat, co tu dělá?

"Melicarde, já..."

Jakmile zamířila ke králi, Quorin vykročil a zastoupil jí cestu. "Vaše Veličenstvo, pokud mi dovolíte, nechám dva muže, aby vás doprovodili do vašich komnat. Došlo zde k nějakým nepříjemnostem, jak vidíte, nechceme vás ohrozit."

Záměrně se mu vyhnula: "Pokud Melicardovi hrozí nějaké nebezpečí, rozhodně ho neopustím jen kvůli vlastnímu pohodlí. Pokud hrozí nějaké nebezpečí mně, budu se cítit bezpečněji se svým snoubencem."

Erini vzhledla ke králi. Melicard se na ni na okamžik zadíval a pak uhnul pohledem. "Samozřejmě, pokud si nepřeje, abych odešla."

Král zvedl hlavu a prohlédl si ji. Erini se mu dívala do očí. Vlastní oči ji oklamaly; skoro uvěřila, že král má obě oči v pořádku. Odpoví na její drzé prohlášení? Chápe Melicard, že jestli po tom opravdu touží, Erini teď Talak opustí?

Mal Quorin vedle ní byl čím dál znepokojenější. Položil jí ruku na paži, aby ji odvedl z dosahu krále i současné zoufalé situace. Ukázalo se, že to byla chyba. Melicardova tvář náhle ožila, dokonce i ta část, která byla vyřezaná z elfského dřeva. Podíval se z rádce na Erini a zpátky.

"To je v pořádku, Quorine. Ať zůstane se mnou."

Tváře Erini a Mal Quorina byly příkladem protikladů. Princezna, která byla spokojenější, než by považovala za možné, si zamračených rádcových rysů skoro nevšimla.

"Můj pane, nemyslím..."

"O ostatních záležitostech si promluvíme později. Vím, že se na tebe můžu spolehnout, že si se současnou krizí poradíš stejně dobře, jako bych si s ní poradil já." Králův tón nepřipouštěl námitky.

Dočasně poražený Quorin se poslušně uklonil: "Jak si přejete, Veličenstvo. Ohlásím se vám, jakmile budeme mít krizi pod kontrolou."

Melicard se bezmyšlenkovitě dotkl jednoho z pruhů elfského dřeva, které se mu táhlo pravou stranou

obličej. "Pokud nebude situace nezvladatelná, nevidím důvod, proč by to nemohlo počkat do večera. Nechám vše ve vašich velmi schopných rukou."

"Můj pane." Rádce vyštěkl rozkazy na strážné. Dva z nich odnesli stranou zasaženého muže, ostatní následovali Quorina postranní chodbou, ze které předtím Erini vyšla. Princezna s králem po boku sledovala, jak mizí z dohledu.

"Princezno Erini," začal najednou Melicard, "omlouvám se za včerejšek. Neměl jsem čekat, že přijmete bez rozpaků něco tak... Myslím, že se tím občas snažím vyprovokovat nějakou reakci."

"Chovala jsem se hanebně, můj pane. To já bych se vám měla omluvit. Jako princezna z Gordag-Ai a vaše snoubenka jsem se měla chovat lépe. Jistě pro vás nebylo snadné přijmout fakt, že máte nevěstu, po všech těch letech."

Na králových ústech zahrál nepatrný stín úsměvu. Jakýmsi trikem světla se Erini zdálo, že se dřevěná část královny tváře při řeči natahuje a pohybuje, jako by věřila, že je z masa a krve. Chtěla natáhnout ruku a dotknout se jí, jen aby se ujistila, pochybovala však, že by Melicard právě teď něco podobného snesl, a nijak netoužila udělat něco, čím by znovu zlomila pouto, které se mezi nimi právě začalo vytvářet.

"Bylo to jisté překvapení," odvětil. Melicard byl tak jiný než chladný muž, kterého potkala včera; jako by se setkala s dvojčetem. "Ještě několik let jsem neplánoval svatbu. Mám spoustu práce."

Princezna se obezřetně vyhnula otázce, jaké náročné plány má, a místo toho řekla: "Roky plynou tak rychle, jako kdysi plynuly pomalu, to je staré gordag-aiské přísloví. Každý král potřebuje dědice, pokud chce, aby jeho rod přežil. Co by bylo s Talakem, kdyby se vám něco stalo a neměl byste dědice? Město by padlo."

Z pohledu do jeho živého oka Erini zjistila, že se dotkla nejcitlivějšího místa. Kdyby Melicard zemřel, celé jeho tažení by bylo k ničemu. Nezůstal by nikdo, kdo by se snažil, kdo by byl odhodlaný pokračovat. Mal Quorin o tom snil, princezna však věděla, že předání Talaku do rádcových rukou by neskončilo ničím menším než občanskou válkou. Rádce byl šílený a šílenci vládli krátce, hrubou silou. Melicard ji vzal za ruku: "Snad bychom si mohli najít klidné místo a chvíli si povídat."

Erini netoužila zničit to, co si vybojovala, a tak se nezmínila o tom, že za těchto okolností by bylo vhodné, aby byl přítomný i někdo jiný, obzvlášť její dvorní dámy. Pokud šlo o dvoření, byl král nezkušený jako dítě. Přesto chápala, že se nikam nedostanou, pokud bude muset vydržet pohledy dalších, méně přizpůsobivých duší jako Magdy nebo Galey - a kromě toho ani Erini nijak netoužila po jejich doprovodu.

Melicard ji odvedl síní, ale ne do komnaty, kde se setkali předchozího dne. Místo toho spolu prošli k velikým dveřím hlavní síně, kde se vyděšeně narovnálo několik strážců. Král se váhavě dotkl své tváře na místech, kde se stýkalo maso a elfské dřevo. Pak ji se železným odhodláním vzal za paži a vedl dopředu. Dva strážci jim rychle otevřeli dveře a několik dalších se seřadilo za královským párem.

Král se otočil a chladně řekl: "Vraťte se na svá místa. Budeme na pozemcích paláce a v bezpečí. To je rozkaz."

Strážce s evidentním výrazem pochyb ustoupily.

"Chvályhodná věrnost," podotkla Erini. "Kam jdeme?"

Melicard se nepodíval přímo na ni, přesto měla pocit, že zahlédla krátký úsměv. Dvakrát během pouhých několika minut, užasla princezna. Je tu naděje.

"Jestli dovolíte, princezno Erini, rád bych vám ukázal svoje království."

Jedinou odpověď mu byl její úsměv. Melicard se lehce začervenál a doprovodil ji ven, na slunce.

V jeskyních Kivan Grathu mlčky seděl zoufalý Shade. Seděl nehybně, ale jeho myšlenky bouřlivě vířily. Ať se čaroděj snažil, jak chtěl, vzpomínky nedávaly smysl; stěž si vzpomínal na jméno, s nímž procházel celými těmi staletími. Shade. To byla jediná pevná vzpomínka, která mu zůstala. Doufal, že na ni nějak dokáže navázat. Nějak. Z temných jeskyní vzadu si člověka prohlížel osamělý, neviděný pozorovatel. Když uspokojil svoji zvědavost, zmizel do tmy, aby vše řekl ostatním.

VI.

Rudý oheň, který osvětloval trůnní sál dračího císaře, na okamžik ustoupil zářivému bílému světlu brány Temného koně. Stínový hřebec vtrhl dovnitř. Ledové oči rychle nasály podrobnosti obrovitého domu, od

několika stále stojících mohutných soch až k mihotavým, vyděšeným stínům, hledajícím útočiště v puklinách a štěrbinách. Temný kůň si tvorů nevšiml, věděl, že jsou to jen neužiteční služebníci dávno mrtvého dračího krále. Jen jedna věc, jeden tvor si zasloužil jeho pozornost... a i když ho tu nikde neviděl, ebenový oř cítil, zeje blízko. "Shade!"

Čarodějovo jméno se neslo ozvěnou nekonečným labyrintem jeskyní. Říkalo se, že ten, kdo se odváží, tu může najít cestu až na dno světa. Temný kůň o tom nevěděl nebo mu na tom nezáleželo. Chtěl Shadea a jeho naděje se s každou plynoucí vteřinou zmenšovala.

"Pojď, Shade! Je čas připojit se k duchům minulosti! Tenhle ubohý svět si nemůže dovolit naše neustálé zápolení! Skončeme to hned!"

Čekal, pečlivě naslouchal, jak pomalu odumírají ozvěny jeho výzvy. Věci ukrývající se ve štěrbinách a puklinách švitořily v šíleném strachu. Spíše z netrpělivosti než kvůli čemukoliv jinému se Temný kůň podíval jejich směrem a zasmál se. Rozutekly se do úkrytů daleko od přízračného koně.

Pořád nikdo neodpověděl na výzvu.

Bylo tady příliš mnoho magie, nemohl určit, kde čaroděj je. Většinou stará, opuštěná kouzla. Bylo tu taky něco jiného, něco staršího a novějšího. Temný kůň začenichal.

Vraadská kouzla.

Vybavila se mu slova, která Shade řekl, když byl kůň bezmocný v Drayfittově kleci. Čaroděj tvrdil, že jeho postarší protivník použil vraadský typ kouzel. A teď, tady na pradávnmém místě, kam přišel i Shade, byly znovu stopy vraadů.

Temný kůň v duchu zaklel. Bude si muset poradit nejenom se Shadem. Jestli nějak přežije setkání s čarodějem, zůstane tu ještě odkaz vraadů. Odkaz, který ohrožuje víc než jen svět.

Dru Zeree, pomyslel si hřebec, když si vybavil první bytost, která se s ním spřátelila. Potřebuji tvé rady. Jak mám bojovat s něčím, s čím nedokážou bojovat ani samotní vraadové?

Přirozeně se mu nedostalo odpovědi. Bylo to přátelství z dávné minulosti. Kvůli tomu Temný kůň jen zřídka navazoval přátelství s ostatními, ačkoliv toužil po tom, aby mu věřili. Všechno pomíjelo, kromě něj.

A Shadea.

Jestli sem čaroděj přišel hledat ohavný odkaz zanechaný dávnou rasou čarodějů, bude hlouběji v jeskyních, možná celé míle pod povrchem. I když byli vraadové podle měřítek těchto zemí vyspělí, byli žárliví a náchylní k utajování, obzvlášť jeden před druhým. Kdyby tu někdo z nich něco nechal, byly by takové věci jistě uloženy velice hluboko - a velmi dobře chráněné.

Tajemství za tajemstvím!

Temný kůň zuřivě udeřil do podlahy. Na místě, kam dopadlo jeho kopyto, zůstal důlek. Znepokojovalo ho i to, že pro celé generace dračích císařů byly tyto jeskyně domovem jejich klanů - ale přesto se o žádném z nich nevědělo, že by někdy použil něco, co tu zůstalo po vraadech.

Prohlédl si jeskyni a vybral si pravděpodobnou stranu. Brána by sice byla rychlejší, ale jen kdyby věděl, kde Shade je. Kromě toho tu ve vzduchu viselo příliš mnoho magie. Nedalo se říct, jak to bude působit na jeho schopnosti.

Temný kůň opatrně odklusal ke vchodu do jeskyně.

Kolem hrdla se mu ovinulo odporné, kovové chapadlo. Jiné ho chytilo za přední nohu a dvě další zaútočily na zadní nohy. Stínový hřebec, na chvíli zmatený, sebou usilovně zmítal a vydlabával ostrými kopyty volné nohy díry do země, zatímco se ho nevidění útočníci z temných skrýší snažili udržet. Pak ho vážnost situace přitáhla zpátky do reality. Žádné fyzické pouto by nemělo zastavit bytost, jejíž podstatou byla část samotné Nicoty, pokud to ovšem nebylo dílo mistra čaroděje. I tak by se ale měl být schopen vyvléknout, prostě tak, že by se prostě skutečně stal stínem. Temný kůň však ke své hrůze zjistil, že se nemůže proměnit. Stejně kouzlo, které vytvořilo zbraně útočníků, mu bránilo i využít vlastních schopností. Někdo je pečlivě plánoval, i když tuhle past těžko chystali na něj. Padl jim za oběť jen nešťastnou náhodou.

Z jedné menší jeskyně vylétlo poslední rozeklané chapadlo a omotalo zbývající volnou nohu. Chapadla táhla každou končetinu jiným směrem, takže se Temný kůň nemohl pohnout. Smyčka kolem krku mu bránila použít jiné, primitivnější způsoby úniku, jako třeba přehryznout pouta ve dví.

"Ssspěchejte, hlupáci! Rychle ho sssvažte!" Pomalu, aby se jim nevyvlékl, opustili útočníci úkryty a přiblížili se k němu. Nepřekvapilo ho, kdo to je, ne po tom, co slyšel syčivý hlas, který jim velel. Tak se ponořil do vlastního pátrání, že si nevšiml kouzel, která musela ukrývat jejich přítomnost, kouzel, která on, jakožto tvor citlivější na magii než většina ostatních, měl aspoň vycítit.

Navzdory překerní situaci promluvil Temný kůň na své vězňatele s pohrdáním: "Draci! Mohl jsem vědět, že se tady budete plazit v dírách v zemi!"

Nově přichozí zalilo rudé světlo a propůjčilo jim vzhled chodících mrtvých, kteří povstali po nějaké strašlivé bitvě. Všichni byli o něco vyšší než lidé a navenek připomínali divoké válečníky v mistrně zpracované šupinové zbroji, pokrývající téměř vše kromě hlavy. Obličej se ukrývaly pod velkými dračími přilbami, v nichž lidské postavy vypadaly ještě vyšší. Uvnitř přileb plály ohnivé oči a ústa plná ostrých, dravých zubů se široce otevírala ve vítězném úsměvu. Nosy nebyly víc než štěrbiny, a pokud by byl někdo tak hloupý, aby se podíval dost zblízka, viděl by, že mají šupinatou kůži jako plazi.

Temný kůň věděl mnohem lépe než většina ostatních, že většina zbroje je jenom iluze. Šupiny byly skutečné, stejně skutečné jako ty na dračích tvářích. Neměli na sobě skutečný oděv, ale svou vlastní kůži, jen proměněnou pomocí vrozené dračí magie. Přestože byly mohutné přilby v podstatě falešné, složité dračí erby nebyly výtvozem nějakého řemeslníka, ale skutečnými obličejí oněch tvorů. Stínový hřebec už dřív viděl, jak se draci proměňují do původní podoby, a pozoroval, jak divoká dračí hlava sklouzla dolů, natáhla se a ožila. Na ten pohled nikdo nezapomněl - pokud takové setkání přežil.

Dračí rasa teď dávala přednost lidské podobě. S každou další generací bylo víc a víc těch, kdo dokázali lépe napodobit lidskou podobu. Dračice už to uměly mistrně - až příliš mistrně, říkaly některé ženy - ale většinu své magie obětovaly oné dokonalosti.

Drak, který držel smyčku kolem krku Temného koně, zatáhl. V místě, kde se kovová pouta dotýkala jeho těla, ucítil věčný žhnoucí bolest a všechny myšlenky na draky a jejich podivnou cestu zmizely.

Hřebec se rozzuřil víc než předtím.

"Tohle je naše území, démone," zasyčel vůdce draků s chutí. "Vejít sssem znamená připravit ssse o život!"

Temný kůň se zasmál: "Mluvíš jako tvůj bratránek had, plaze! Neumíš to pořádně?"

Vůdce zasyčel a odhalil dlouhý, rozeklaný jazyk. Atavismus, poznamenal stínový hřebec v jedné části mysli. Drak, který byl ke své vrozené podobě připoután pevněji než jeho bratři. Tato pouta se projevovala v detailech, jako byl rozeklaný jazyk, ostré zuby určené rvát maso a primitivní způsoby, a dělala z nich nejnebezpečnější příslušníky jejich druhu.

"Tvoje sssmrt bude pro nás - nás skvělým pobavením, démone! Náš pán se bude radovat, až tě uvidí pomalu hynout. Příliš mnoho z našeho druhu tvýma rukama nevyslovitelně trpělo!"

"Nohama, drahý ještěře, nohama! Ty věci, co ti rostou od ramen, jsou ruce - víceméně. Pověz mi - opravdu dokážeš v těch zkroucených rádoby dlaních držet meč - nebo svoje protivníky koušeš a škrábeš jako jízdní drak?"

Jízdní draci byli mohutní, rychlí bezkřídlí draci, jejichž inteligence sotva dosahovala inteligence koní.

Temného koně pobavilo, že jsou takové tupé bestie stejnou součástí dračí rasy jako válečníci, kteří stáli před ním. Jejich vůdce to nepobavilo - v což ebenový kůň doufal. "Mohlo by být zajímavé podívat se, jestli tě může seknout meč, když teď musíš zůstat v podobě nákladního zvířete, démonický koni!"

Navrhnu to svému pánu, až tě před něj odtáhneme!"

Temný kůň vypadal pohoršený: "Odtáhnout mě před něj? Řekl jsem snad, že se hodlám zúčastnit něčeho takového?"

Draci znervózněli. Několik jich sáhlo po mečích, zapomínajíce, s jakým tvorem mají co do činění. Meče jim nebyly naprosto k ničemu.

"Nemáš do toho co mluvit."

"Ale kdepak, drahý příteli, mám!" odsekl Temný kůň. Rozesmál se a už jen samotným smíchem přiváděl vězňatele k šílenství. Očarovaná pouta se mu vpalovala do zpevněného těla, ale on bolest využil a připojil její sílu k výsměšné odpovědi. V ohromném prostoru jeskyni se jeho hlas rozléhal, ale v trůnním sále zněl nejhlasitěji. Čím víc se ho bolest snažila porazit, tím hlasitěji zněl jeho smích.

Jak je smích bil do uší, vězňatele se jeden po druhém přestávali ovládat. Drak, který držel pouta jeho pravé nohy, pustil zbraň, sáhl nahoru a v marném pokusu zvuk ztlumit si zakryl hlavu rukama. Temný kůň

setřásl smyčku a jednou nohou se přitáhl dopředu. Draci za ním, kteří se sotva drželi na nohou, nedokázali kovové provazy udržet. Stínový hřebec se vyškubl, prudce se otočil a kopnul draka, který držel smyčku na jeho přední noze. Úder kopytem odhodil válečníka na jednu ze soch, která ještě stála. Omotal se kolem ní jako hadr, ale už necítil, jak se mu láme páteř; Temný kůň ho kopnutím zabil. Smyčka kolem krku ho pořád páčila. Temný kůň už se nesmál; obrátil se ke zdroji bolesti, k vůdci útočníků. Drak klečel na koleni a pomalu se vzpamatovával, zatímco mučivý zvuk dozníval. Přes to všechno dokázal smyčku pevně držet. Jediný provaz však už stínového hřebce nedokázal zadržet. Temný kůň strčil do dvou dalších smyček před sebou, a zatímco drak vstával, zkušeně je kopl na svého protivníka. Plazí válečník si stěží stačil uvědomit nebezpečí, než na něj obě smrtící hračky dopadly. Vykřikl - skoro. Moc, která byla potřeba k udržení věčného tvora, jako je Temný kůň, byla víc než dost silná k tomu, aby draka úplně zhltila. Nezůstal po něm ani popel.

Jeden ze zbylých útočníků na Temného koně zoufale skočil a ještě ve vzduchu se začal proměňovat do dračí podoby. Temný kůň se ho nijak nepokusil zastavit. K nekonečnému úžasu drak nenašel žádné maso, které by rozerval. Nepřistál na Temném koni, ale spíš v něm. Teď už plně proměněný drak se vsákl do prázdnoty v podobě inkoustově černého hřebce. Nešťastný útočník se stále zmenšoval, jako někdo, kdo navždy padá a postupně mizí - až se úplně ztratil z očí. Bude dál padat bezednými hlubinami, jako mnozí před ním, dokud všechno - vesmír, chaos, a dokonce i Nicota - nepřestane existovat.

"Jsem démon i pro demony. Jsem poutník, který vzdoruje Poslední cestě. Jsem vtělení Nicoty. Já jsem Temný kůň" šeptal věčný a upíral ledový pohled na zbývající dva dračí válečníky.

Draci se dali na útěk, v naprosté panice zmizeli v jedné z jeskyní. Temný kůň se díval, jak prchají, zatímco se morbidně smál.

Zaved'te mě ke svému pánovi, draci! Přestože vás prokleté světlo, které za sebou mohl nechat jenom Shade, barví do ruda, myslím, že vašemu pánovi víc vyhovuje stříbrná/ Temný kůň se rozklusal za zmizelými draky. Přestože na pohled bil kopyty do kamenné podlahy takovou silou, že by ji mohl rozbít, nevydával při tom žádný zvuk. Tentokrát bude ve výhodě on.

Zaved'te mě ke svému pánu, udatní, protože si myslím, že by tam mohl být i čaroděj, kterého hledám - a budu bojovat se všemi vašimi klany, pokud je to nutné k tomu, abych se mu konečně postavil!

Tváře, které si vybavoval jen matně. Jména, která se sotva vynořovala na povrch. Obrazy dávné smrti znovu kráčející po zemi.

Shade nedokázal říct, jaké nutkání ho náhle přivedlo do této jeskyně hluboko, hluboko pod trůnním sálem. Nejen vzpomínka; něco víc. Mělo to něco společného s insigniemi, vytesanými v drsném mramoru a vsazenými ve stěně, před kterou teď stál. Insigniemi, které, jak si vzpomínal, viděl na Gryfově tapisérii a které teď odtážitě přejížděl levou rukou. Vojenský prapor se stylizovanou podobou bojujícího draka. Prapor jeho klanu. Prapor jeho otce.

"Jaké vzpomínky ukrýváš?" zašeptal Shade, nevěda, zda mluví k reliéfu na stěně nebo ke své vlastní zamlžené mysli. Pořád si nedokázal vzpomenout, pro co si do téhle hory přišel ani proč má v hlavě trvale vypálený obraz veliké černé bestie, démonického koně.

"Jaké vzpomínky ukrýváš?" opakoval čaroděj. Nemohl vidět svou tvář - nebo spíš nedostatek tváře - a tak si nemohl všimnout krátkého jasu, který přes ni přeběhl. Objevil se a zase zmizel za jediný nádech, zanechal však po sobě stopy, třebaže o nich čaroděj nevěděl.

"Dej mi své vzpomínky." Nebylo to přání, spíše rozkaz. Odpor byl silný, ale ne dost silný, ne pro toho, kdo věděl - teď. Shade přikývl. Vlastní vzpomínky se mu znovu vracely a teď k nim přidá další.

Uprostřed komnaty se vynořilo bledé, modré světlo a rozrostlo se. Čaroděj se k němu otočil, ruku stále na dávném reliéfu. Zdálo se, že ho záře přitahuje jako plamen mýru. Světlo se stále zvětšovalo a zároveň začalo získávat tvary. Jeden po druhém, bez ustání. Vysoký. Nízký. Blízký. Vzdálený. Jednoduchý. Neuvěřitelný.

Vzpomínky na dávno zapomenuté časy. Na rasu čarodějů, nazývanou vraadové. Na Shadeův druh. Obrazy byly nejprve nezřetelné. Shade položil na reliéf druhou ruku. Vzpomínky z nesčetných míst, vzpomínky mnoha generací. Nedokázal přesně říct, odkud to ví, ale byla to pravda, stejně jako byla pravda, že reliéf byl na této zdi připevněn přesně k tomu, k čemu ho teď používal.

"Dej mi je!" procedil mezi sevřenými zuby.

Mezi ostatními obrazy se vynořil jeden, zaostřil se a zpevnil. I když ještě nebyl úplně zřetelný, Shade se prudce nadechl. Už věděl, kdo to bude. Nebyl to ten, koho chtěl - nejspíš to byl ten úplně poslední, koho by chtěl - ale vzhledem k dračímu praporu na stěně to dávalo smysl.

Otec... Shade zvedl levou ruku k horní části praporu. Prudkým máchnutím ruky otcovu podobu zahnal. Obraz zaplátl jako maličké slunce - a byl pryč.

Ze směsi se oddělil další tvar, rostl a rýsoval se. Vysoká postava, žena, mladá. Shade ji propustil stejně jako tu předchozí, i když se na okamžik zarazil, proč ho znepokojila skoro stejně jako otec. Nevěděl, jak se ta žena jmenuje, ale věděl, že ji znal. Věděl také, že ať s ním byla spojena jakkoliv, nebyla součástí toho, co teď hledal. Přesto...

Čaroděj se na několik vteřin ponořil do vlastních myšlenek a zadíval se jinam. Když se ohlédl zpět k modrému světlu, s úžasem se zahleděl na další postavu, vysokou a oděnou ve zbroji, která tam stála a trpělivě čekala. Zatímco ty předchozí byly jasné, jako by jim nad hlavami zářilo polední slunce, tahle stála se světlem za zády, clonila záři a vrhala stín.

Stín?

Shade se podíval na kamennou podlahu, na stín, který se táhl dopředu, úzký a dlouhý. Tohle nebyla vzpomínka na minulost. To, co před ním stálo, bylo velmi, velmi skutečné.

"Čaroděj. Shade." Mohutný válečník ve zbroji udělal několik kroků k němu. Šupinová zbroj ve světle vrhala stříbřité a modré odlesky. Hlas byl klidný, konejšivě syčivý. "Chci si s tebou promluvit, čaroději. O věcech, které se týkají nás obou."

Jeskyněmi se rozléhala vzdálená ozvěna smíchu. Oba se ohlédlí k jedinému vstupu do komnaty. Shadeovi znovu vytanul v hlavě obraz tvora s ledově modrými očima.

Jeho nový společník se viditelně zachvěl. Plazí rysy částečně zakryté mohutnou dračí přilbou se obrátily zpět k čaroději. Shade v nich zahlédl nejistotu zabarvenou chtivostí - a strachem.

Stříbrný drak znovu promluvil, trochu rychleji než poprvé, s očima neustále odbíhajícíma ke vchodu.

"Chci si s tebou promluvit, příteli - a rychle, jestli ti to nevadí."

Draci, kteří utekli před Temným koněm, ho vedli hlouběji a hlouběji do jeskyní. Dokonce i on, který věděl, že se pod Kivan Grathem rozkládá úžasný jeskynní systém, byl šokovaný složitostí a velikostí labyrintu. Přesto to dávalo smysl, býval to koneckonců domov celého klanu Zlatého draka, nejvznešenějšího z dračích klanů. V jedné horké komnatě plné páry, očividně líhni, dokonce narazil na kostru ohromné dračice, která zřejmě hlídávala nově vylíhnutá dráčata. Podle toho, jak tam ležela, zemřela klidně, smířeně. Možná stářím nebo ztrátou smyslu života, usoudil Temný kůň. Nepřehlédl ani křehké úlomky druhé kostry poblíž, dračího válečníka, který vypadal, jako by ho zabila sama stará samice.

Tolik věcí k přemýšlení, pomyslel si, když zamířil další chodbou dolů. Dozví se někdy, co se stalo během jeho vyhnanství? Zdálo se, že toho bylo tolik. Náhle ho naplnil neklid, který však neměl nic společného s nezodpovězenou otázkou. Temný kůň se zastavil. Ne, rušilo ho něco jiného. Začlenichal.

Vraadská magie - a blízko!

"Shade..." zašeptal si tiše. Tak blízko, že ho stínový hřebec skoro viděl. Temný kůň otevřel průchod realitou a bez váhání jím prošel.

Samotná cesta byla krátká, jen pár kroků, a ebenový kůň se během vteřiny vynořil na druhém konci průchodu. Ocítl se uprostřed komnaty zalité bleděmodrým světlem, obklopený přízraky, které si ho nevšímaly, jen přehrávaly své krátké životy.

"Co je tohle za zrůdnost?" bez uvažování zařval stínový hřebec. Skončil snad v nějakém pekle, které Shade vytvořil?

Dvě postavy se prudce otočily. V tu chvíli byly obě ve stínu. Temný kůň rychle poodstoupil ze světla a otrásl se, jako by tím ze sebe mohl setřást myšlenky na znepokojující přízraky. Měly kolem sebe nádech vraadské magie, čímž byla jejich přítomnost ještě odpornější.

Jedna z postav, které ho sledovaly, přistoupila blíž, jako by se jen tak procházela. "Ty... ty jsi... Temný kůň... že?"

"Stejně jako ty jsi čaroděj Shade, můj rozmazaný příteli! Víš to moc dobře! Vzpomněl sis na všechno - nebo jsi na to zapomněl!"

Temný kůň přemítal, jestli ho nešálí zrak, byl by však přísahal při Vladcích mrtvých, že se Shade pouсмál. Byl to trik, nebo byly ty dvě temné tečky jeho oči?

Než se nad tím stínový hřebec stačil víc zamyslet, čaroděj přikývl a odpověděl: "Vzpomněl jsem si... ale zapomněl jsem. Teď si znovu vzpomínám... ale ne jako Madrac. Jako já sám, myslím."

Temnému koni zajiskřilo v očích: "Ty sám?"

"Ještě si tím nejsem jistý." Shade ukázal na svého společníka. "Dračí vládce mi položil stejnou otázku. Vypadal zklamaně. Myslím, že chtěl uzavřít nějaký druh spojení. Nevím."

"Tohle je bláznovství!" Stříbrný drak zvedl pěst. Cosi se v ní zalesklo. "Je to náš nepřítel!"

Na černého hřebce dopadlo cosi drtivého. Temný kůň klesl na kolena a s obtížemi bojoval s rostoucí tíží, která ho tlačila k zemi. Stříbrný drak udělal krok dopředu a v dychtivých očích mu zahořelo vítězství.

"Funguje to! Funguje!"

Shade zůstal tam, kde byl, a sledoval všechno s vědeckým zaujetím: "Samozřejmě. Vraadská kouzla jen tak nevyprechají. Přesto pochybuji, že to bude stačit."

Drak zmateně naklonil hlavu stranou: "Cože? Co tím myslíš, člověče?"

"Myslí tím," Temný kůň se přinutil vstát, "že k tomu, abys mě před sebou udržel v kleče, budeš potřebovat víc než jen hezkou bublinku, ještěre!" Stínový oř se zasmál. "Jedinou užitečnou zbraní na tom bylo překvapení - a to už jsi vyplýval!"

Dračí král zaklel a zatřásl krystalem, jako by ho tím mohl posílit. Shade zavrtěl hlavou v kápi.

"Zdá se, že o tom ví víc než ty, draku. Řekl bych, že asi ví víc, než si vzpomínám i já."

Stříbrný drak pomalu couval: "Mám vlastní moc! Poradím si s ním!"

"Ha!" Temný kůň se podíval na ještěřáka vládce svrchu. "Moc zahrnuje víru podepřenou vůlí, přítelíčku!"

Máš dost obojího? Nějak o tom pochybuji!"

Shade zkrřížil ruce a podíval se na ně oba: "Může mít pravdu, dračí králi. Ale může se i mýlit."

"Ty! Je to i tvůj nepřítel! Jestli mě dostane, ty budeš další!"

"Možná. Možná ne. Mohl bych prostě zmizet - ale myslím, že by mě nakonec našel."

Temný kůň se opatrně pohnul. Byl si jistý, že s dračím králem nebude mít potíže, podle toho, nač si kůň vzpomínal, byl nejubožejší z bratrů. Tohle je dračí král? Tenhle bude císařem? Co mu však dělalo starosti, byl nový Shade, lhostejný, možná i nemorální tvor, který tu stál a klidně mluvil, zatímco se dvě mocné bytosti chystaly bojovat na život a na smrt - v boji, který mohl za chvíli zahrnovat i samotného čaroděje.

V pohybech Stříbrného draka bylo vepsáno zoufalství. Temný kůň začínal chápat. Tenhle dračí vládce žil v přízni Zlatého draka a většinu moci zjevně získával prostřednictvím císaře - který byl víc než paranoidní, pokud se týkalo jeho vlastní pozice. Tahle paranoia se zjevně přenesla i na stříbrného dračího krále, který se viděl jako jasný nástupce bývalého vládce.

Drak zasyčel a náhle hodil krystal po Temném koni.

"To bylo rozhodně hloupé," podotkl Shade.

Temný kůň věděl, co je ta věc zač, a hbitě uhnul. Některé magické předměty mohly být nebezpečnější, když se užily v zoufalství, než při promyšleném souboji. Vraadská věčička prolétla kolem něj a narazila do zdi jeskyně. Dvakrát nebo třikrát poskočila na podlaze a pak se dokutálela - bez nejmenší známky nebezpečí.

Shade se naklonil, očividně zaujatý skutečností, že talisman nijak nezareagoval.

Krystal se rozpadl na dva dokonalé kusy a začal z něj stoupat šedozelený kouř. Vytvořil obláček, který se každým okamžikem rozrůstal. Čaroděj se rychle narovnal, s nejzřetelnějším vyjádřením emocí, které u něj Temný kůň viděl od chvíle, kdy ho tady našel.

"Varoval jsem tě, že je to hloupé - myslím, že přeje jen odejdu."

Temný kůň si odfrkl a skočil blíž k postavě v plášti: "Nikdo nikam nepůjde, drahý příteli Shade, dokud..."

Stínový čaroděj se schoulil a s lehkým třesnutím zmizel, než stačil věčný říct další slovo.

"Ne!" Dračí král sáhl k místu, kde před okamžikem stál čaroděj, ale zachytil jen vzduch.

"Ty!" Temný kůň se otočil k drakovi. "Kam šel, mrchožroute? Kam?" Už ne už ne už ne už ne! spílal v duchu.

Stříbrný drak přeletěl pohledem komnatu. Věděl, že proti tvorovi, který tu s ním stojí, nemá šanci.

Proměnil se.

Proměna byla rychlá, skoro neuvěřitelně. Z dračího hřbetu vyrazila křídla a tvor se vrhl vpřed, jak se mu sehnula páteř, zatímco nohy skočily dozadu. Dlaně se spáry se protáhly a paže zkroutily do podoby nohou. Krk dračího krále se prodloužil, nejprve s lidskou hlavou, ale pak po zpola zakrytém obličejí sklouzla dračí přílba a natáhla se. Čelisti cvakly a oči se otevřely. Stříbrný drak byl konečně ve své skutečné podobě. Obr se stále zvětšoval, rostl a rostl, až málem zaplnil celou jeskyni.

A to všechno během jediného nadechnutí. Pro Temného koně to bylo dost času na útok - až na to, že jeho údy náhle ztěžkly a komnata se začala vytrácet. Zamrkal. Napadlo ho, jestli mu zlověstný kouř nezatemnil smysly. Potom ho napadlo, že z něho Shade udělal hlupáka, nějak se vrátil, aby ho Temný kůň nevycítil, a udeřil dalším kouzlem. Klopýtal dopředu. Drak, který teď byl celý, jen hleděl. Pomalu se usmál zubatým úsměvem, jak to dokázal jen jeho druh.

"Takže kobyłka ssse nám chytila," jásavě zasyčel dračí král. Prudce se nadechl, a zatímco na něj Temný kůň bezmocně hleděl, vychrlil na něj bílý plamen, který vyvolal ze své magické podstaty. Temný kůň se připravil; věděl, že tenhle oheň pálí tak, že to ucítí i on.

Plamen chyceným hřebcem projel, kůň však nezaznamenal ani náznak nesnesitelného žáru. Stříbrný drak vztekla zařval. Temný kůň se zasmál a zamaskoval překvapení výsměchem. Co se děje?

Půjdeš ke mně, démone! dožadoval se důvěrně známý hlas. Hned!

"K čertu s Poslední cestou, ne!" Temný kůň se znovu zazmítal.

Nemůžeš si vybírat, démone! Půjdeš!

Vyrvalo ho to z jeskyně a od draka s lehkostí, s jakou člověk sáhne a zvedne větvičku. Svět - všechno kolem se překroutilo a vybledlo. Temný kůň se zmítal, ale stejně tak se mohl pokoušet fyzickou silou prorazit hranice Nicoty, tak marné to bylo. Znovu podcenil protivníka. Zamračeně usoudil, že mu dobrovolné vyhnanství nenapravitelně poškodilo rozum.

Pak se vrátil svět Dračích říší a s ním místo, o kterém si myslel, že už ho nikdy nespatří.

V matném světle louče se před ním zvedl Drayfitt, vyčerpaný, ale spokojený. Oči měl nečitelné, dokonce i pro Temného koně.

"Tentokrát neunikne. Můžeme do těch mrtvých očí hledět tak dlouho, dokud nepřijde ke králi na oběd Drak z Hlubin, než se tomu démonovi znovu podaří nás přelstít. I ostatní schopnosti jsou potlačené."

Symbole kolem kouzelné klece byly mírně pozměněné. Temný kůň seje pokoušel identifikovat, ale nemohl.

Mal Quorin se připojil k protivníkovi a zadíval se na Temného koně se směsí vzteku a radosti: "Stál jsi nás hodně, démone! Ta kníhaje nenahraditelná! Ale ujist'uji tě, že za ni budeš brzy platit, znovu a znovu." "Smrtelní hlupáci! Nejsem nějaký váš ubohý otrok! Pusťte mě! Shade se stále prochází na svobodě a možná je větším nebezpečím, než jsem si myslel!"

Stříbrný drak byl jen násilník, silný, ale bez skutečné odvahy, kterou by svou silou podepřel. Přesto, pokud mu dovolí déle studovat vraadská kouzla, mohla by se z něj stát nebezpečnější hrozba. Kivan Grath se může stát domovem císaře, pokud se z něj dřív nestane Shadeova tvrz...

...a Temný kůň, znovu polapený, protože nepřemýšlel dopředu, nedokáže ani s jedním nebezpečím nic udělat.

VII.

Příštího rána se Erini probudila s pocitem, že se sny jejího dětství staly skutečností. Včerejšek proměnil strach z budoucnosti zpět v naději. Včera se setkala s Melicardem jako s člověkem.

V denním světle získaly čarodějné aspekty jeho unikátní tváře novou podobu. Erini ho pokládala za pohledného, navzdory chladu elfské-ho dřeva; teď zjistila, že elfské dřevo má svou vlastní cenu. Když se dřevo spojilo s královou bledou kůží, bylo krásné. Vzácné dřevo bylo krásné samo o sobě, zdálo se však, že z něj Melicard čerpá, stejně jako dřevo čerpalo z něj. Navzdory odlišnostem se obě části jeho tváře spojily.

Dokonce i tuhá, umělá ruka působila hladčeji, poddajněji než dřív.

Galea a Magda jí dnes ráno pomáhaly; to bylo dobře, protože princezna zjistila, že se nemůže soustředit. Myšlenkami byla pořád na včerejší vycházce venku po palácových pozemcích a ve věži, ke které ji král

zavedl. Věž byla částí hradeb a v rovnoměrných rozestupech tu stály další tři. Melicard jí tiše řekl, že tahle je nejlepší, protože je z ní vidět město jako celek.

Neměl příliš vybrané způsoby, což bylo po tolika letech bez praxe pochopitelné. Přesto čím déle se spolu procházeli - bez všudypřítomného stínu Mála Quorina - tím víc se vynořoval jiný člověk, nový muž nebo možná ten, který byl víc než deset let zamčený. Erini víc a víc zjišťovala, že zamračený, mrzutý vládce Talaku je výtvozem Melicardových obav a také, přestože to se neodvážila říct nahlas, vlivu mužů, jako je rádce. Nedalo se říct, že by to nezavinili i draci, to zdaleka ne, ale princezna věděla, že se přinejmenším někteří z nich snaží s lidmi uzavřít mír. Ostatní... nemohla Melicardovi tažení tak úplně vyčítat.

Nejprve ukázal k severu: "Tam vidíte staré centrum. Poté co postavili palác na tomto místě, se všechno posunulo. Domy ve starém centru byly strženy a nahrazeny novými. Tamhle je brána, převzali ji kupci a pocestní, stejně jako ostatní brány. Tím směrem je také hlavní část městské posádky jako pozůstatek časů, kdy vládli draci z Ty-berských hor."

Erini cítila, jak se králova nálada při zmínce o dračím císaři změnila. Otočila se k západu a ukázala na skupinu přepychových domů: "A co támhle?"

"Bohatší rodiny. Tam bydlí nejvýznamnější kupci a staré rody. Některé z nich jste už nejspíš viděla, protože jste vjela do města branou, která leží tímhle směrem."

Usmála se, už věděla, jak na něj její úsměv zapůsobí. Jen málo žen - jen málo lidí - se na něj usmívalo a myslelo to doopravdy, možná proto se král sám nikdy neusmíval.

Ve věži jí úsměv vrátil. Žasla, jak ji někdy vůbec mohlo napadnout, že by to mohl být hrozný pohled.

Princezna mu odpověděla na poznámku: "Bylo tam toho k vidění tolik, že si nevzpomínám ani na polovinu věcí, které jsme měli. A kromě toho jsem myslela hlavně na to, jak se s vámi setkám."

Při jinak příjemné procházce je vyrušila už jen jedna věc. Princezna ukázala na velkou stavbu na západní straně Talaku a zeptala se: "Co je to? Viděla jsem podobné stavby na západě. Jsou to divadla? Arény?"

"V jistém smyslu. V severní a jižní části města byste našla podobné budovy. Všechny dohromady jsou domovem stálého vojska, které je nejméně pětkrát větší než armády Penacles, Zuu nebo Přímořského Irillianu."

Stálé vojsko. Město Zuu, přestože leželo daleko na jihovýchod od Gordag-Ai, znala alespoň podle jména. I když bylo ve srovnání s obry jako Penacles a přístavem Irillian malé, jeho vojska byla známá svou silou - možná proto, že se skoro každý dospělý muž byl ochoten vydat na nepřítele a stát se vojákem bylo považováno za čest. Erini nerozuměla zvykům Zuu, ale pokud měl Melicard armádu, která byla pětkrát větší než vojska Zuu...

Zbytek dne uplynul klidně. Poprvé jedla s králem a během večere se opatrně pustila do tématu jejich námluv a nastávající svatby. Melicard odpovídal krátce a mlhavě, měla však dojem, že to způsobila spíš plachost než zdráhavost. Uvědomila si, že začíná příliš naléhat, a vrátila se k nezávaznému rozhovoru. Snoubenec ji doprovodil do jejich komnat. Obě dvorní dámy se snažily nevypadat znepokojeně, když zahlédly krále a svou paní kráčet ruku v ruce. Melicard jí popřál hezký večer a odešel. Erini si neuvědomovala, kdy se nakonec dostala do postele, věděla jen, že strávila nejspíš několik hodin přemýšlením a hovorem o králi - ať si o tom Galea a Magda myslely, co chtěly.

Ted', na počátku dne, o kterém doufala, že bude ještě slibnější, zjistila princezna, že není spokojená s ničím, co by si mohla vzít na sebe. Magda ji pokárala a připomněla jí, že král si má vzít Erini, a ne nějaké šaty. Erini zrudla. Chová se jako jedna hloupá mladá dámička, která se kolem ní neustále motala v paláci v Gordag-Ai. Vždycky o té mladé vévodkyni říkali, zeje povrchní, což se jí rozhodně nelíbilo. A teď si uvědomila, že se chová přesně jako ona, jako by měla v hlavě prázdko.

"Dej mi tyhle," přikázala tak přesvědčivě, jak jen svedla, a ukázala na šaty, které už si vyzkoušela. Galea zavrtěla hlavou a znovu je zvedla.

Za nějakou chvíli si Erini prohlížela výsledek v zrcadle a zjistila, že stále není se šaty spokojená.

Tak taková je láska? přemítala princezna. Doufám, že ne. Jestli se takhle budu chovat pořád, nevydržím sama se sebou.

Jakmile byla připravená opustit komnaty, dorazil jakýsi sluha, aby jí oznámil, že se něco stalo; Melicard ji prosí o odpuštění, ale nemůže se k ní připojit.

"Co se děje? Čelí snad Talak napadení? Je Melicard zraněný nebo nemocný?"

"To neříkal, paní. Ale vypadal v pořádku a neslyšel jsem nic o tom, že by vojsko zasahovalo někde za hranicemi. Víc nevím."

"Děkuji." Erini nakonec snídala jen s dámami. A během celého výborného jídla - ukázalo se, že Melicard má v kuchyni někoho, kdo dovede dělat zázraky s vejci a kořením - se stále v myšlenkách vracela ke včerejším tajemným událostem. Podivný stav čaroděje Drayfitta. Mal Quorinův vztek a strach. Dveře v zahradní zdi.

Dveře v zahradní zdi?

Po pozdní snídani trvala na tom, že se její dvě společnice musí dovědět o městě víc, aby se tu cítily příjemněji. Pro začátek si uvědomila, že si ještě musí promluvit s kapitánem jednotky, která doprovázela její kočár z Gordag-Ai do Talaku. Nešťastní vojáci ji nechtěli vyrušovat, zjevně si mysleli, že má spoustu práce s tím, aby se vyrovnala s Melicardem a dokázala s ním mluvit. Přesto se kapitán a jeho muži jistě chtěli co nejdříve vrátit domů.

"Magdo, než vy dvě odejdete, mohla bys prosím někoho požádat, aby mi poslal - jak se jen jmenuje? Kapitána té jízdní jednotky, kterou s námi otec poslal jako doprovod."

"Kapitána Istona?" vypískla rychle Galea. "Já to udělám, Magdo. Víím, že chceš ještě zařídit pár věcí, než vyrazíme."

"Děkuji, Galeo. Budu ti vděčná."

Princezna cítila, zejí něco uniká. Jakmile Galea odešla z komnaty, podívala se na druhou společnici. Magda se krátce usmála: "Naše malá Galea a kapitán Iston se už několik měsíců znají. Je to třetí syn vévody Crombeye a sám je voják z povolání. Tu jednotku jste dostala od rodičů jako znamení laskavosti."

"Dostala! Chceš mi říct, že..."

"Ano, zůstávají tady. Jako stálá jednotka. Nikdo z nich nemá rodinu, ke které by se chtěl vrátit. S dovolením, doufám, že Galeu povzbudíte. Kapitán je o něco starší než ona, ale myslí to velmi vážně a hodí se k sobě. Dá mu silné děti."

Erini potlačila úšklebek: "To je jeho hlavní úmysl? Předat jméno dalším generacím?"

"Má to svůj význam." Vyšší žena se na princeznu zvědavě podívala. "Váš otec, král Laris, a Melicardův otec asi mysleli právě na to. Většina královských sňatků je domluvených a některé obyčejnější také - ale než řeknete to, co vám už teď křičí z tváře, myslím, že je pravda, když říkám, že by se Galea a její důstojník vzali, i kdyby děti nepřípadaly v úvahu."

Princezna se na starší dvorní dámu podívala s novým respektem: "Překvapuješ mě, Mag. Vy dvě nejste o tolik starší než já."

"Čtrnáct let není o tolik? Lichotíte mi."

"Jak říkám, občas se na vás dívám a vidím ta stvoření, se kterými jsem se musela stýkat na otcovo naléhání, ty - ty dvorní porcelánové panenky. Jindy mi připadá, že velíš celému světu."

Magda upravila Erini šaty. "V tom není žádné tajemství. Jsem žena. Jestli si chcete hrát s nějakou hádankou, zkuste porozumět mužům. Ti jsou tajemství."

Erini pomyslela na Melicarda a přikývla.

Rozhovor s kapitánem Istonem byl krátký. Když přijala skutečnost, že jí rodiče věnovali celou jednotku gordag-aiského jezdeckta jako osobní stráž, byl zbytek jednoduchý. Ukázalo se, že kapitán Iston je voják na svém místě a jeden z mála, kdo jí naslouchal a nepokoušel se jednat otcovsky.

"Žádám jen o jedno, Vaše Veličenstvo," řekl na závěr rozhovoru.

"A to je?"

"Nemá smysl, aby byla vaše tělesná stráž tak daleko od vás. Ano, jsme jezdcí, ale každý válečník v Gordag-Ai má i úplný výcvik v souboji muže proti muži. Dostalo se nám cti vám sloužit. Přinejmenším mi dovoluňte ustanovit hlídky, aby muži mohli plnit své povinnosti."

Erini se nad tím zamyslela a přikývla: "Budou si o tom muset nejprve promluvit s králem Melicardem, kapitáne, ale myslím, že ten nebude mít nic proti mé prosbě." Rádce Quorin možná ano, ale jeho potěšení a nelibost pro ni nic neznamenal. "Myslím, že bych byla ráda, kdybyste byl trvale ubytovaný v paláci, kapitáne. Přijdou chvíle, kdy vás budu potřebovat, a chtěla bych, abyste si našel cestu ke svým novým krajanům."

"Vaše Veličenstvo, já jsem voják! Měl bych spát se svými muži!"

"Nebudete daleko. A kromě toho, důstojníci by měli mít trochu soukromí. Zasloužíte si taky trochu žít." Jako na povel se ohlásily Magda a Galea. Iston se ze všech sil snažil udržet vojenský výraz, přestože nejednou zabloudil očima k menší z dvorních dam.

"Chystaly jsme se odejít, jak jste navrhovala, ale napadlo nás, že byste možná chtěla, abychom se vám po něčem podívaly. Dobrý den, kapitáne."

"Dobrý den, dámy."

Erini se usmála, ale důstojnickovy oči hleděly jinam. "Ne, děkuji, ale něco mě napadlo. Kapitáne Istone, pokud vám to není nevhod, měla bych k vám ještě jednu prosbu."

Poklonil se: "Řekněte si."

"Mám toho teď hodně na práci, ale chtěla bych, aby se někdo seznámil s městem. Magda a Galea to pro mě dělají. Cítila bych se však lépe, kdyby s nimi byl někdo důvěryhodný - pro každý případ. Byl byste tak laskav, vzal byste si několik mužů a doprovodil je? To vám dá možnost prohlédnout si Talak, což jste měl bezpochyby také v plánu."

Iston zaváhal, podíval se na Galeu a přikývl: "Moudrý nápad, Vaše Veličenstvo. Pokud mi dámy dají několik minut, připravím koně a půl tuctu svých nejlepších mužů, aby se k nám připojili. Je to přijatelné, dámy?"

Galea mlčela a jen se jemně začervenala, ale Magda vzala věci do svých rukou a souhlasně přikývla: "V pořádku, kapitáne Istone."

"Potřebujete po mně ještě něco, princezno?"

"Nic."

Důstojník natáhl ruku ke dvorním dámám: "Pokud mne doprovodíte?"

Erini se dívala, jak odcházejí. Galea se Istona držela tak pevně, že princezna přemýšlela, jestli je od sebe ještě někdy odtrhnou.

Nálada jí desateronásobně stoupla. Dařilo se jí upevnit vztah s Melicardem a teď se i její lidé začínali přizpůsobovat novému domovu. Naposledy se otočila k zrcadlu, aby vypadala co nejlépe, až najde snoubence. A ona ho najde. Teď jenom...

Erini zůstala stát.

V zrcadle se odrážela postava. Postava v kápi, velmi podobná Drayfittovi, jen mladší, ale oblečená v čemsi, co vypadalo velmi starobyle. Nedokázala rozeznat tvář; byla natočená ve špatném úhlu, takže působila nezřetelně, skoro rozmazaně. Hlava v kápi se obrátila k ní...

Instinktivně se prudce otočila. Její ruce se začaly samy od sebe pohybovat.

Místnost byla prázdná.

Erini se znovu ohlédla k zrcadlu. Skoro čekala, že v něm postava ještě bude. Nic. Obrátila se zpátky a rozběhla se k místu, kde muž předtím stál. Klekla a dotkla se podlahy.

Ležely tu kousíčky bláta. Matně připomínaly otisk paty.

Náhle ji překvapil pocit dávné, pevné síly. Spadla naznak a jen tak-tak ztlumila výkřik. To bylo poprvé, kdy opravdu vycítila jiného čaroděje, a přestože přesně nechápala, co udělala, měla zřetelnou představu o tom, co cítila.

Chvíli přemýšlela, co má říct Melicardovi, pokud vůbec něco. Všechno, co měla na důkaz svého příběhu, byl jen malý blátivý otisk a princezna musela připustit, že ho tady mohla nechat i její vlastní bota nebo, což bylo pravděpodobnější, bota nějakého sluhy. Jenom díky tomu, že dokázala čím dál lépe vycítit magii, věděla s jistotou, že to, co se odráželo v zrcadle, nebyl jen výplod její představivosti. Erini si dokázala představit výraz Mála Quorina, kdyby se rozhodla Melicardovi nebo někomu jinému prozradit své tajemství. Pravděpodobně by tím zasadila zásnubám smrtící úder.

Teď ne. Ještě ne. Musím počkat. Nebyla rozhodnutá nijak pevně a zaváhala nad tou volbou. Drayfitt!

Ten by to mohl pochopit, ale... neřekne to Melicardovi? Erini věděla, že je čaroděj pánu velmi věrný a taková věrnost by ho mohla přimět k tomu, aby princeznu zradil. Erini zamumlala kletbu, o které její otec nevěděl, zeji nesčetněkrát zaslechla, když vyrůstala. Pomalu vstala a rozhodla se, že zatím nikomu nic neřekne. Bála se jen toho, že by se kvůli jejímu mlčení mohlo nějaké nebezpečí nekontrolované rozrůst. Zmatená a ne už tak potěšená princezna opustila komnaty. Ať se dnes stane cokoli, nic není tak důležité

jako upevnění vztahu s Me-licardem. Nic kromě toho, co by mohlo jejich vztah zničit dřív, než se rozvine.

Princezna Erini našla Melicarda na nejnepravděpodobnějším místě paláce. V jistém smyslu to bylo setkání dvorní rady. Ve skutečnosti objevila velkou, téměř prázdnou trůnní síň, ve které seděl na obyčejné židli král - nebyl dokonce ani na trůnu, který stál prázdný na pódiu - a hádal se se čtyřmi nebo pěti dalšími muži, v nichž Erini rozeznala vyslance dalších městských států. Quorin stál za králem a všechno sledoval se směsí stěží ovládaného vzteku a pohrdání.

"...milovníci draků, vy všichni. Mohl jsem to čekat, obzvlášť od vás ze Zuu. Dlouho jste žili pod blahodárnou vládou Zeleného draka, že ano?"

Vyslanec ze Zuu si nasadil přilbu, kterou předtím držel na ruce. Byl velký jako medvěd a zdál se připravený vyměnit si s Melicardem několik ran. Místo toho odsekl: "To můžete vykládat princovi Blaneovi a ostatním, kteří padli při obraně Penacles před lochivarskými hordami a obrovskými silami Černého draka a jeho velitele Kyrga! Vzpomínáte si na toho sadistu Kyrga, že ano, Vaše Veličenstvo?"

Rána zasáhla. Erini si uvědomila, že Kyrgovo jméno probudilo v Melicardovi vzpomínky na otce, který zvolna ztrácel rozum, zatímco před ním dotýčný drak spokojeně požíral zmítající se těla ještě živých zvířat. Následující týden strávil Rennek IV opakovaným blábolním, že nechce, aby ho sežrali zaživa; věděl, že je toho Kyrg schopný. To byly jen dvě z mnoha vzpomínek, které Melicarda noc co noc pronásledovaly.

Králova tvář zbělala jako popel. Elfské dřevo dopadlo na podničku židle a rozbilo ji na třísky. Dokonce i Mal Quorin couvl před rostoucí zuřivostí svého vládce.

"Pošli... je... pryč... odsud, Quorine! Pošli je pryč, než zapomenu na smlouvy!"

Rádce oběhl židli a přidal se ke spěšně odcházejícím vyslancům. Erini vyrazila dopředu. Čekala mimo dohled, blízko postranních dveří do velké síně, aby se mohla k snoubenci připojit, až rozhovory skončí. Ted' chtěla jen uchlácholit Melicarda, než ve vzteku ještě něco zničí nebo se zraní.

Na rameno jí dopadla pevná ruka: "Vaše Veličenstvo, nedoporučuji vám, abyste s ním teď mluvila."

Otočila se k nečekanému vetřelci s úmyslem uštědřit mu přísné, královské pokárání a narazila na smutné oči čaroděje Drayfitta.

"Je v nebezpečné náladě, má paní, a nikdo z nás by se k němu neměl přibližovat. Věci nepokračují dobře." Starý čaroděj pomalu zavrtěl hlavou. "A bojím se, že za většinu z toho můžu já."

"A co mají vaše problémy společného se mnou?"

Drayfitt se na ni trpce usmál: "Rádce Quorin se velmi dramaticky snažil vyložit váš příjezd a setrvání zde jako překážku králova tažení. Už poukázal na to, jak jste uchvátila králův čas, zatímco jsem ničil tu Quorinovu prokletou knihu."

Erini zamrkala: "Knihu? O čem to mluvíte, čaroději?"

"Moc mluvím. Stačí, když řeknu, paní, že si král Melicard není námluvami příliš jistý. Musíme mu dát trochu času, aby si vzpomněl, co všechno jste pro něj včera udělala - a říkám vám, že to bylo důležité. Skoro jako by z něj byl Melicard z dávno minulých dob."

"Trochu fantazírujete, mistře Drayfitte," princezna se odmlčela, "ale budu se od něj chvíli držet dál - pokud mi ovšem dáte pár odpovědí, které hledám."

Drayfitt soustředěně zavřel oči. Když je znovu otevřel, tiše odvětil: "Neptejte se mě na včerejšek. Dokonce ani já nevím všechno - jak mi Quorin pořád dokola připomíná."

Čarodějovo mumlání nijak neutišilo Erininu zvědavost, věděla však, že jsou i jiné cesty, jak zjistit, co chce vědět. Princezna se mu chystala položit otázku, na kterou by jí určitě odpověděl, ale vtom stařec klopýtl. Erini natáhla ruku a chytila ho za paži, aby ho zachránila před pádem na zem.

Skoro okamžitě získal rovnováhu, ale na tváři mu zůstal téměř tragický výraz: "Odpusťte, princezno. Mé síly byly nedávno vyčerpány až do dna; začal jsem je plně používat až k stáru. Kdybych byl cvičil, dokud jsem byl mladý..." Drayfitt se zatoulal očima k Erini-ně dlani, kterou ještě pořád držel ve své. Po několika vteřinách se na princeznu podíval, jako by jí narostla křídla. Všechno jeho žal a vyčerpání jako by zmizely, když řekl: "Prosím, doprovodte mě dolů chodbou. Potřebujeme soukromí. Myslím, že si o něčem musíme rychle promluvit."

Erini nevěděla, jestli není blázen, když mu důvěřuje, přesto ho zdráhavě následovala. Drayfitt ji chvíli nechal na pokoji, ale odmítal pustit její dlaň. Začala se bát. Co když starého čaroděje zajímala stejně máio jako Mála Quorina? Navzdory zdvořilému a občas vstřícnému chování mohl mít proti její svatbě stejné námitky jako rádce. Co viděl na její ruce?

Snad ve snaze rozptýlit její obavy se Drayfitt otočil a povzbudivě se na ni usmál. Odvedl ji za roh a zastavil se. Žádné stráže nebyly v dohledu.

"Kdybych se dotkl mysli některých vojáků, mohli jsme si promluvit na otevřenějším místě, ale okázalost se člověku vždycky nepříjemně vrátí. Díky tomuto prostému, ale důležitému pravidlu jsem většinu života prožil v klidu. Velice bych si přál, aby to platilo až doted."

"Co mi chcete?"

"Máte přirozený sklon, jaký jsem ještě u nikoho neviděl."

Čaroděj ji pořád držel za ruku a zblízka si ji prohlížel, jako by hledal nějakou nepatrnou značku. Erini měla velmi nepříjemný pocit, že ví, co hledá. Přesto se rozhodla hrát nevinnost: "Jaký sklon? K dokonalým nehtům? K hladké dívčí kůži z příběhů, jaké hrávají bardi a herci?"

Zamračil se: "Nezahrávejte si se mnou, Veličenstvo! Víte, o jakém sklonu mluvím. Toužila jste někdy bezděčně vyzkoušet své schopnosti? Co vidíte? Nejschopnější čarodějové vidí linie a pole moci, která křížuje svět. Jiní vidí spektrum, tmu a světlo, a rozhodují se, co od nich chtějí. Kam patříte vy, princezno Erini?"

Řekne to Melicardovi! Byl to iracionální výbuch, ale Erini to bylo jedno. Ještě nebyla připravená ukázat králi vlastní prokletí, ne dokud si nebude jistá, zeje pouto mezi nimi silnější. Princezna se pokusila odtahnout, předstírajíc uraženost: "Jste blázen! Jsem princezna z Gordag-Ai a snoubenka vašeho panovníka! Okamžitě mě pusťte a zapomeňte na ty nesmysly!"

Drayfitt prudce zvedl druhou ruku a Erini se na okamžik lekla, že ji udeří. Místo toho jí zajel prsty do vlasů nad čelem. Zmateně tam mlčky stála, zatímco stařec něco hledal.

"Aha! Sírí se pomaleji, než bych hádal, ale zdá se, zeje to u každého čaroděje jiné. Zajímavé. Ishmir se mýlil."

"Co - o čem to teď mluvíte?" Couvla, jako by najednou měla pocit, zeji další kontakt nějak ovlivní.

Drayfitt v tutéž chvíli stáhl ruku.

"Ve vašich krásných zlatých kadeřích je stříbrný pramen, princezno Erini. Jak vaše schopnosti porostou, stříbro se rozšíří - kouzlem, dá se říct. Brzy - vím, že to bude dřív, než chcete - už nebude možné ho skrýt. Ještě předtím se musíte rozhodnout, co budete dělat."

Tohle byla poslední záležitost, kterou se dnes ráno chtěla zabývat. Erini o krok couvla a uhladila si šaty, spíš proto, aby se uklidnila, než že by to bylo potřeba. "Nevím, o čem mluvíte! Pokud mě omluvíte, mistře Drayfite, myslím, že se vrátím do svých komnat. Necítím se dobře."

Chtěla ho obejít, ale starý čaroděj ji znovu chytil. Měl velmi silný stisk, což vůbec neodpovídalo slabosti, jakou ukazoval před chvílí. "Neudělejte stejnou chybu, jakou jsem udělal já, paní. I kdybyste je neměla nikdy potřebovat, je lepší schopnosti zdokonalovat. Můžu vám pomoci. Zažil jsem bolest i strach - víc než většina lidí, bohužel. Můžu vás učít. Nemáte na vybranou; vaše schopnosti porostou, ať s tím budete souhlasit, nebo ne."

"Pusťte mě," poručila Erini ledově.

Drayfitt poslechl, ale ještě nedomluvil. "Zvažte to. Budu upřímný. Možná budu později potřebovat vaši pomoc." Když zahlédl její zděšení, okamžitě dodal: "To, oč žádám, králi Melicardovi jen prospěje, neublíží mu to. Chci pro něj to nejlepší, stejně jako vy. Myslím, že by ho vaše svatba mohla zachránit před stejným osudem, jaký potkal jeho otce - nebo horším."

Erini už nedokázala dál poslouchat. Drayfittova slova zněla příliš pravdivě, nebo přinejmenším přesvědčivě. Jedna její část ho chtěla požádat o jakoukoliv pomoc, kterou by jí mohl dát... ale strach, že ztratí vše, a zahanbení nad tím, co se z ní stává, ji zadržely. Možná jí chvíle o samotě pomůže rozehnat mlhu, která jí houstla v mysli.

Zatímco strnule odcházela, čaroděj za ní zavolal: "Doufám, že se cítíte lépe, Vaše Veličenstvo. Snad si brzy znovu promluvíme."

Neodpověděla.

Na trůnu cítil, že je vše, jak má být. Ruce s pařáty hladily popraskané opěrky. Pomyslel na ostatní, jak mu vzdávají úctu a přiznávají místo, které mělo být už celé ty rozčilující roky jeho, a usmál se. Mlád'ata jsou poskvrněná, rozhodl se Stříbrný drak. Příliš dlouho žila s lidmi. Za to mohl Zelený drak, vládce Dagorského lesa a spojenec lidí. Když byl Zlatý drak poražen, zelený zrádce uchvátil královský potěr a předal ho Cabeovi Bedlamovi, nejodpornějšímu z lidské rasy. A teď se mlád'ata, která mohla být dračími králi, stala jen ovce lidí.

Nic jiného se nedá dělat. Musí být zničena, aby se je nějaký jiný zrádce nepokusil použít jako loutky. Rod, který bude vládnout všem ostatním, bude můj. Můj nárok je nejsilnější. Pochopí to. Přinutím[^]e pochopit to.

"Nevrátil jsem se proto, abys mohl sedět a snít na rozbité židli." Dračí král vyskočil: "Zatraceně, čaroději! Odted' se ohlašuj!" Shade vystoupil z temnoty blízkého tunelu a rozhlédl se kolem. "Kde máš svoje udatné válečníky? Pokoušejí se venku sehnat nějaké další hračky, které by nahradily tu křišťálovou cetku?"

"A co na tom?" Krystal uštědřil drakovým ambicím dvojí úder. Nejenže se rozbil, ale vraadská komnata a několik dalších kolem ní teď byly neprůchodné. Kouř, který se z něj uvolnil, se vůbec nerozptyloval. Dokonce ani Shade, který se vrátil, aby se podíval po Stříbrném drakovi, tam nevšel.

Stínový čaroděj pořád ještě přesně nevysvětlil, proč se nakonec rozhodl přijmout drakovu nabídku na spojenectví. Nebylo to pro to, co už dračí král objevil - i když mezi věcmi byla jedna, která čaroděje zajímala - ani spolu nesdíleli cíle. Ať Shade plánoval cokoli, zdálo se, že ho nezajímá, kdo bude císařem, pokud mu to nezkrášlí plány.

"Nic," odpověděl nakonec Shade na otázku dračího pána. "Nech je hledat."

"A co ty?" stříbrný plaz náhle přivřel oči. "Našel jsi?"

"Říkal jsi, že to bylo v paláci."

"Správně."

Čaroděj zavrtěl hlavou. "Zkusím to později znovu. Něco nevyšlo." V obvykle lhostejném hlase zazněl humor. "Skončil jsem v osobních komnatách královny budoucí nevěsty. Nejspíš bude mít pár týdnů noční můry a Melicard se z ní zblázní."

Stříbrný drak se zasmál: "To bude jen malé neštěstíčko ve srovnání s tím, co mám v úmyslu tomu zbabělému lidskému odpadu udělat! Talak padne stejně, jako padla Mito Pica - ale tentokrát nezůstane nic, z čeho by mohl znovu povstat. A po Talaku... Myslím, že Penacles."

"Proč ne Gordag-Ai v oblasti Esedí? Tvůj 'bratr' je mrtvý a pár draků z jeho klanů přežívá; už jsi uplatnil nárok na jeho království. Nauč poddané, že tě musí poslouchat. To je smyslem skutečné moci."

Shade se díval, jak si to dračí král viditelně přemílá v hlavě. Gordag-Ai bude snažit cíl a zvedne klanům morálku. Zaručí taky, že čarodějův bývalý dračí spojenec bude mít dost práce, a Shade získá cenný čas - čas vzpomenout si, co měl vlastně v úmyslu a jestli má vůbec právo to udělat.

Čaroděj se díval na jednu z rozbitých mohutných soch ležících na podlaze jeskyně a pokoušel se nevšimnout si sílicího tlaku v hlavě. Podle bolesti, kterou náhle cítil, věděl, že se jeho mysl znovu změnila. Věděl také, že to, že si dokáže vzpomenout na změny osobnosti, znamená, že se začíná stabilizovat. Báł se však toho, jaký nakonec bude.

Cítil hanbu a výčitky svědomí za některé věci, které udělal, hlavně Temnému koni, ale zároveň v něm rostlo přesvědčení, že ti, kdo mu z jakéhokoli důvodu stojí v cestě, mají prostě smůlu. Pokud se podřídí nevyhnutelnému, čaroděj je nechá být - možná - ale jestli mu budou dál odporovat, cítil se oprávněný odklidit je z cesty jakýmkoliv způsobem.

Shade si uvědomil, že dračí král mluví: "Co jsi říkal?"

"Ptal jsem se, co si myslíš, že děláš, člověče! Takhle si vybíjíš vztek?" Dračí král ukázal na místo, na které Shade před chvílí hleděl.

Čaroděj se znovu zadíval na sochu - nebo na místo, kde předtím ležela. Teď tu byla jen hromádka prachu. Velice jemného prachu. Shade se podíval na své ruce. Doslova zářily, jak použil moc.

"Já jsem vraad" zašeptal sám k sobě. "Vraad je moc." Před tisíci lety ta slova říkali mnozí, ale všichni kromě Shadea už byli mrtví. Pro jejich druh to byla skoro litanie. Tyhle vzpomínky byly dalším příznakem toho, co se s ním děje. Dělal mu starosti, že proměnil prastarou sochu v prach, aniž si to vůbec

uvědomil. Na zdi jeho mysli cosi krátce zaťukalo, ale varování se utopilo v bolesti. Vzhlédl k netrpělivému a poněkud nervóznímu dračímu králi: "To byla z mé strany jen malá neopatrnost." Planoucí dračí oči se zúžily: "Jissstě. Právě neopatrnost tě původně dostala do nesnází, že ano?" "Pozor na jazyk, dračí vládce. Abys ho jednou nevystřčil z tlamy víc, než je vhodné."

Stříbrný drak úzkostlivě zasyčel. Protože ho Shade potřeboval, začal si drak být příliš jistý svou mocí. Až teď si uvědomil, že nesmí na čaroděje příliš tlačit. Oba věděli, že jejich spojenectví je přinejlepším dočasné. Rádoby císař se rychle vrátil k původnímu tématu hovoru. "Co jsi v té knize hledal? Většina skoro nedává sssmysl."

"Jistý klíč. Opravdu nevím co. Ještě ne, ale brzy. Brzy budu zase ve své kůži." Na rozmazané tváři se na okamžik vynořila tenká linka, která teď představovala Shadeův úsměv, zachvěla se a zmizela. Shade si přitáhl plášť. Dračí král si náhle uvědomil, že je něco špatně, a vstal. Shade mezitím zmizel.

Když čaroděj řekl ta slova, náhle si znovu vybavil smysl, cíl svého hledání - a proč se mu nikdo, dokonce ani Temný kůň, nesmí postavit do cesty.

VIII.

Takovou bolest, jakou mu způsobili, necítil už celá staletí. Člověk, který si říkal Mal Quorin, tvrdil, že je to na rozkaz krále, ale Temný kůň měl v jasnějších chvílích podezření, že Melicard má jen mlhavou představu, co jeho poddaní dělají. Řekl mu to výraz rádcovy kočičí tváře; ten muž si s vězněm hrál jako kočka s myší. Bylo zjevné, že ani čaroděj nechce jednání protivníka zpochybnit, a už to samo hovořilo za vše, pokud šlo o jejich postavení a vliv na krále. Drayfitt kvůli stínovému hřebci ztratil tvář, a když v transu zničil kouzelnou knihu, všechno bylo ještě dvakrát horší. A tak si i Drayfitt trochu užíval pomsty. Před nějakým časem ho kvůli jiným záležitostem nechali o samotě; Temný kůň nedokázal říct, jak je to dlouho. Ted' se věčný ve své prokleté kleci pomalu vzpamatoval. Právě byl jen tmavším stínem, skvrnou. Dobře věděl, že kdyby byl člověkem, byl by několikrát zemřel. V jednom koutku mysli už sprádal plány na mučení nepřátel; v jiném proklínal sám sebe za hloupost a nedostatek předvídavosti. Drayfitt ho dostal původním kouzlem. Kdyby byl kůň důkladněji zapátral, zjistil by, že ho s čarodějem stále spojuje tenké kouzelné pouto, pouto, které starý muž využil, aby ho znovu polapil. Zdálo se, že jeho útěk byl jenom fraška.

Tak blízko! Shade se mu bezpochyby ještě teď směje. Byl už tak blízko, stál přímo proti čaroději.

Temný kůň věděl, že měl na Shadea udeřit a srazit ho dřív, než čaroděj dostal šanci přemýšlet. Zaváhání ho stálo souboj a taky svobodu.

Znovu si vytvořil podobu, kterou měl nejraději. Poněkud prázdné vítězství - jen získat zpět svou podobu - ale přesto vítězství. Temný kůň neměl co dělat, a tak začal pomalu a důkladně zkoumat své kouzelné vězení. Možná tentokrát...

Nic. Drayfitt jen upevnil vládu nad vzorem a použil moc klece k tomu, aby zablokoval schopnosti stínového hřebce tak, že mu nepomůže dokonce ani pohled do očí. Starý čaroděj měl schopnost přežít a rychle se učil z vlastních chyb.

Jak zvláštní, pomyslel si, že má Melicardův čaroděj přístup k vraadskému artefaktu - a to ve stejné chvíli, kdy je hledali i Shade a Stříbrný drak. Co chtěl Shade dělat s něčím tak prastarým? Určitě ne přivolat skutečného démona. Ve srovnání se Shadem by byl démon slabý. Mohl snad za tohle poslední šílenství čarodějův nestabilní duševní stav? Shade prošel další změnou osobnosti; v minulých staletích udělal v různých vtěleních i podivnější věci. Ale tyhle rychlé a plynulé změny páchly něčím jiným, něčím, co se nepodařilo. Kdy se zastaví? Jaký "Shade" bude jejich výsledkem?

Důležité otázky se rozbíhaly stovkou různých směrů jako vířící chapadla, z větší části matoucí a nezodpověditelné. Kůň si brzy uvědomil, že teď nemá smysl se jimi zabývat, i když věděl, že je nedokáže úplně pustit z hlavy.

Uplynul další čas. Celou tu dobu Temný kůň tvrdohlavě zkoumal, hodnotil a odmítal možnosti, které ho napadaly. Neexistoval způsob, jak by se mohl fyzicky dostat z klece. Slábl ve vězení a jeho magické schopnosti vypadaly k ničemu. Dokonce ani nevěděl, co se děje; Dračí říše mohly být na pokraji zkázy... Temný kůň nedýchal, i když to často předstíral, jen tak naoko. Když si však uvědomil, že jeho magické schopnosti jsou sice potlačené, ale stále má jisté přirozené vlohy - pro lidi nepřirozené - které by mohl

použít, málem zadržel neexistující dech. Navzdory pečlivé práci starý čaroděj podstatu ebenového hřebce úplně nechápal.

Během staletí mnozí nazývali legendárního Temného koně Dítětem Nicoty. Byli blíží k pravdě i dále od ní, než tušili. Temný kůň byl stvořením hraničních oblastí mezi realitou a Nicotou, jen se toulal prázdnou říší, blízce příbuzný mlžným obyvatelům, hlídajícím tajné stezky křižující svět v podobě bran. Zkušenosti a cvik způsobily, že byl Temný kůň silnější než většina z nich, i když se tím výrazněji připoutal k realitě a ztratil část vlády nad Nicotou. Nelitoval toho; ve vesmíru bylo tolik věcí! Kdyby to nebylo při předchozím boji se Shadem nutné, stínový hřebec by se nikdy nevrátil do pochmurného panství, v němž předtím tak dlouho přebýval.

Přesto teď obrátil naději právě k Nicotě.

Už proměna do podoby koně byla po tom, co zakusil, obtížná, ale doslovné rozdělení se na dvě části představovalo čistou agónií. Jen samotné napětí ho málem dostalo. Navzdory té hrůze však byl odhodlaný strpět bolest, a dokonce i trvalou ztrátu malé části sebe sama. Ze všeho nejvíc záleželo na tom, aby se dozvěděl co nejvíce a mohl to použít k úniku. Možná dokonce získá i vodítko, jak zastavit Shadea, i když si po tom, co se stalo, skoro nedělal naději.

Proměnil jedno z kopyt a dal mu široký, kulatý tvar, který neměl ani stopu v průměru. To byla lehká část úkolu. Druhá byla mnohem těžší, byl i tak vyčerpaný a mohl ztratit vědomí. Hrozilo mu také, že přijde o příliš velkou část své esence. Měl v plánu oddělit malý kousek od hlavního těla. Byla to nebezpečná záležitost, riskoval při tom ztrátu vlastní identity, protože s částí esence přijde i o část svého "já". Člověk, který přišel o nějakou končetinu, mohl tvrdit, že přišel o část toho, kým je, ale u Temného koně to platilo doslova. Bude mu trvat celé roky, než se úplně vzpamatuje.

Plně se soustředil a přinutil přetvořené kopyto, aby se odtáhlo od nohy. Jak se dvě části pomalu oddělovaly, kotník slábl a byl tenčí a tenčí, až byl nakonec tak tenký jako větévka. Temný kůň cítil, jak se jeho mysl dělí do dvou odlišných "já", jednoho většího a jednoho menšího. S poslední vlnou úsilí oba přetrhli zbývající fyzické pouto mezi útržkem a hlavním tělem.

Co se musí udělat... Podivil se, odkud k němu nezvaná myšlenka pronikla, a pak si s náhlým pocitem provinění uvědomil, že to byla slábnoucí myšlenka toho druhého, té části, "já", kterou obětoval. Zdráhavě a s jistým odporem několik vteřin hleděl na černou skvrnu, pak se proměnil a vytvořil si nové kopyto místo starého. Stínový hřebec se nedokázal ubránit pocitu, že opustil sám sebe.

"Říká se," zašeptal Temný kůň svému druhému já pulsujícímu na podlaze, "že z Nicoty lze dosáhnout nebo pohlédnout na všechna místa. Nebezpečí spočívá v zapomnění na sebe sama, ve ztrátě cesty domů. Já jsem domovem sám sobě a zároveň jsem i cestou do Nicoty. Pohltím tě stejně, jako jsem během nesčetných let pohltil tolik svých nepřátel, jako toho draka v jeskyni. Ty, který dokážeš to, co já, však nebudeš odsouzený navždy plout v Nicotě, ale najdeš cestu a vrátíš se mým tělem do tohoto světa, do Dračích říší. Neplýtvěj silami a nehledej nejbližší stezku k paláci, ale vyjdi první, kterou najdeš. Vstup do reality tě bude stát tvé "já" a nakonec i esenci, dáš mi však oči a uši do světa tam venku. Doufám, že se ještě dá něco dělat."

Cítil se lépe, když to říkal nahlas, přestože spolu jeho dvě já mohla stejně snadno komunikovat jen v myšlenkách.

Dotekem nového kopyta pohltil menší část své esence stejným způsobem, jakým pohltil draka, který se na něj v jeskyni pokusil skočit. Jeho součást v něm padala, zmenšovala se a zmenšovala, až ji už ani on sám necítil.

Temný kůň si povzdechl - měl pocit, že by to měl udělat - a ztuhl. Svět kolem něj se změnil.

Před očima se mu rychle míhaly hory, menší než Tyberské, ale i tak majestátní. K okraji horského řetězu sahaly zelené kopce a v dálce bylo vidět několik osad.

Temný kůň sebou škubl a spadl na neviditelnou bariéru, která ho držela. U dvou měsíců! Tak rychle? Nejprve se zdálo nemožné oddělit vize od toho, co viděl on sám, ale postupně to zvládl. Cesta, kterou putovalo jeho druhé já, vedla mimo takové věci jako čas, ale i tak byl věčný překvapený, jak rychle cestovalo. Pak se překvapení změnilo v obavy, protože obrazy, které přijímal, byly slabé, jako by ho cesta stála víc sil, než čekal. Přežil jen kousíček esence útržku. Byla tu i jen jedna mysl, protože druhému já už nezbylo dost sil k tomu, aby si udrželo vlastní vůli. Temný kůň získal oči a uši, ale všechno ostatní se

ztratilo. Ale přestože všechno proběhlo tak, jak čekal, bylo to hluboce bolestné.

Severozápad. Vynořil jsem se na severozápadě kontinentu. Teď bylo snadné vést útržek po jednodušších pěšinách, které znal, dokud se znovu nevynořil, tentokrát na kraji města. Temný kůň si nemohl vzpomenout, kdy Talak viděl naposledy. Chtěl vědět, jakému místu to Melicard a krysa, která si říká Quorin, vládnou.

Zaměřeným zrakem útržku sledoval lidi. Vypadali zdraví, i když Temný kůň nebyl zrovna odborník na zdraví lidí, a docela šťastní. Temný kůň se posunul, měl v úmyslu dojít k paláci. Čím víc toho viděl, tím víc mu Talak připadal jako prosperující a úplně obyčejný městský stát - ne jako území pod vládou šílence. Sotva ho to napadlo, zahlédl první vojáky. Byli to ozbrojení a rozhodně zocelení veteráni. Pochodoval tudy celý oddíl, zjevně mířil na nějaké vojenské cvičiště. Temný kůň drobného špeha zastavil a pečlivě si pochodující muže prohlédl. Z výrazu jejich tváří usoudil, že jsou králi téměř fanaticky oddaní. Stínový hřebec obrátil zrak ke standartám, které nesli. Nad stylizovaným drakem se musel hořce zasmát. Melicard se chystal na totální válku a soudě podle velikosti tohoto oddílu, byl skoro připraven.

Bude mít svou slávu... a Vládcí mrtvých odměnu. Melicardova síla byla v počtu, dračí v zuřivosti. Obě strany měly stejné šance, což znamenalo dlouhou a krvavou válku, která zem připraví o veškerý život. Je to snad se všemi smrtelnými tvory stejné? Jsou lidé, draci, pátrací i všichni ostatní odsouzeni k násilným koncům? Temný kůň se pokoušel nemyslet příliš na vlastní roli v tom všem; nejlepší bylo věřit, že vždycky pomáhal nejrychlejšímu a nejrozumnějšímu řešení.

Už dál neztrácel čas. Během vteřin se díval na zdi paláce. Útržek, jen maličká část toho, co obětoval, prošel zdmi jako přízrak a vstoupil do zadní části budovy. Probíhal chodbou za chodbou, místností za místností. Většina věcí, které viděl, byla obyčejná; sloužící vykonávající každodenní povinnosti, stráže na hlídkách v různých chodbách, úředníci na pohled nesmyslně pobíhající sem a tam. Melicard nebyl v žádné místnosti, kterou Temný kůň prohledal. Nenašel ani stopy po čaroději nebo rádci. Musel zpomalit pátrání. Blížkost Drayfitta, který byl dost citlivý, aby vycítil magickou přítomnost špeha, mohla být riskantní.

"...a udržujte je v pohotovosti, veliteli Fontaine! Dostali jsme hlášení o aktivitě na Pekelných pláních. Zbytky klanů Rudého se mohou přesouvat."

V zorném poli se objevil rádce Quorin, po jehož boku kráčel jakýsi voják. Pokud se Quorinova tvář podobala kočící, jeho společník byl pravým opakem. Ohavný muž měl drsné psí rysy a pleš. Oba muži na sebe prskali jako zvířata, kterým se podobali.

"Neslyšel jsem o Pekelných pláních ani slovo! K čertu, člověče! Musíme hlídat východ a sever! V Tyberských horách byli spatřeni draci z klanů Stříbrného. Proti tomu bychom měli vyrazit!"

"Jestliže nedokážete uposlechnout přímý rozkaz, veliteli, vždycky se můžete vrátit k městské stráž!"

Důstojník si prudce nasadil přilbu a ztuhla odpochodoval, mumlaje něco o kupcích a úřednících, kteří vědí o válce méně než čerstvě odvedení pěšáci. Mal Quorin se díval, jak navztekkaný voják odchází, a usmíval se. Byl to stejný úsměv, s jakým se díval na Temného koně během "trestu".

Úsměv rychle zhořkl, když rádce napadla jakási rušivá myšlenka. Obrátil se a vyrazil směrem, odkud přišel, rychle a odhodlaně. Temný kůň ho zvědavě sledoval, těsně za ním. Quorin ho vedl k venkovní zahradě uprostřed paláce. Muž už byl na půli cesty ke starým dveřím v protější zdi, částečně zarostlým vinnou révou, když z opačné strany vešla do zahrady další postava. Quorin i Temný kůň se zastavili a stín rychle couval, doufaje, že nezareagoval příliš pomalu.

"Drayfite!" Rádce vyplivl čarodějovo jméno, jako by vyplivoval kus shnilého masa. Čaroděj se tvářil stejně. Ti dva se rozhodně neměli rádi.

"Co chcete teď, rádce Quorine?"

Když vyrazili jeden proti druhému, podobně jako bojující kohouti, Temný kůň se znovu o kousek přiblížil. Quorin teď mluvil tiše, aby ho neslyšel nikdo jiný než jeho protivník. Věčný nechal útržek klesnout níž k zemi. Dokud se Drayfitt soustředí na nepřítele, pravděpodobně si špeha nevšimne. Temný kůň v to aspoň doufal. "Proč nedohlížíte na záležitosti dole?"

"Ten tvor toho teď nemůže moc dělat - díky nám oběma! Melicard ani nevěděl, že jsem ho znovu chytil, že ano? Vlastně vypadal dost překvapeně, rádce?"

"A co má být?" Quorin vycenil zuby v parodii na úsměv. "Jednám

jeho jménem."

"Melicard by nikdy nerozkázal takové mučení! Měl jsem to vědět!"

"Měl jsem dojem, že si to taky docela užíváte."

Čaroděj zrudl: "Dovolil jsem nízkým pudům, aby mě ovládly, ale to se víckrát nestane. Nezajímá mě, co s tím tvorem nakonec bude, ale nebudu se dívat, jak ho týráte!"

Mal Quorin se zaklonil a rozesmál: "Drayfitt - obránce slabých! To tam dole není štěně, starý idiote! Je to démon starší než sám čas! Vzpomeňte si, co nás - vás - už stál! Máte štěstí, že se nerozhodl ukousnout vám hlavu, když měl možnost!"

Temný kůň slyšel rozhovor jen matně, protože se částečně soustředil na dveře, ke kterým šel Quorin.

Uvědomil si, že ty dveře vedou ke komnatě, ve které ho drží, a že oba muži zamířili právě sem.

Na okamžik přizpůsobil smysly a vrátil se pohledem naplno do těsné místnosti a klece v ní. Kdyby někdo, a obzvlášť Drayfitt, vešel ve chvíli, kdy byl Temný kůň zaujatý prohlídkou paláce, uvědomil by si, že je něco špatně. Ukázalo se, že je nemožné udržet oba pohledy současně, a hrozilo, že ho špehování natolik pohltí, že by si vůbec nemusel všimnout návštěvy ve vězení.

Když stínový hřebec obnovil spojení s útržkem, ti dva se ještě hádali. Obraz byl ještě horší, znamení, že se útržek vytrácí. Temný kůň věděl, že měl obětovat víc, byl by se však mohl rozdělit na dvě větší, ale slabší části, a ani jedna z nich by nemusela sama přežít. Jen s použitím malého kousku „já“ mohl udělat to, co udělal.

"...brzy! Čekám, že to tak bude!" uzavřel Quorin. Temný kůň v duchu zanádal, že možná zmeškal něco velmi důležitého.

"Uvidíme. Ta kniha byla stejně úplně bezcenná; většinou samé nesrozumitelné poznámky a často naprosté nesmysly. Těch několik málo užitečných míst bylo šíleně nebezpečných a ničivých. Použil jsem, co jsem mohl - a pořád si chci promluvit s tím lotrem, od kterého jste ji koupil. Chci zjistit, odkudji ukradl, nebo spíš vyhrabal."

"Proč, jestli byla tak málo užitečná?"

Drayfitt zavrtěl hlavou, zjevně naštvaný sám na sebe, že toho řekl tolik. "To byste nepochopil, Quorine. Ani byste se nepřiblížil k pochopení."

"Pche! Na tohle už nemám čas!" Rádce zapomněl, že to byl on, kdo začal hádku, a odkráčel - směrem od dveří. Temný kůň zaváhal, nebyl si jistý, jestli má zůstat s čarodějem nebo sledovat Quorina.

Drayfitt rozhodl za něj. Stařec zamířil ke dveřím a pak zaváhal, jako by si teprve teď něčeho všiml. Zjevně to však nebyl hřebec, protože i Drayfitt se odvrátil ode dveří a vrátil se cestou, kterou přišel. Temný kůň se za ním podíval a odplul směrem, kam odešel rádce. Jeden žasne, jak tady vůbec někdo dokáže dělat svou práci, když chodí tolika oklikami. V paláci vládlo značné napětí. I z těch dvou rozhovorů, které zaslechl, bylo jasné, že tady nikdo výše postavený nikomu nevěří. Království hrozilo kolaps. Možná ne hned, ale v budoucnu určitě.

Nežijí, jen intrikují.

Quorin zmizel někde v labyrintu chodeb paláce, ale Temný kůň neměl k dispozici moc, s jejíž pomocí by ho mohl najít. Útržek mohl jen pozorovat - a dokonce i tato jeho schopnost slábla. Až doposud si jen rozšířil seznam otázek. Černý hřebec se v kleci výsměšně zasmál. Tímhle trikem přelstil jen sám sebe. Marně obětoval část sebe sama.

Navzdory skleslosti se snažil pokračovat v pátrání. Dokud vidí a slyší, je tu naděje. Někde v tomhle obrovském paláci pořád ještě může objevit něco cenného. Temný kůň litoval, že neoddělil tak silnou část, aby ho osvobodila.

Zatímco uvažoval nad chybami, které udělal, vedl zbytek útržku chodbami k hlavní síni, nebo aspoň směrem, kterým snad ležela hlavní síň. Většina paláců hýřila bohatstvím a vznešeností, ale přesto byly uvnitř v podstatě stejné. Pokud nebyli stavitel i vládce, který dal palác postavit, šílení, byl si Temný kůň docela jistý, že věci budou na očekávaných místech.

Nemýlil se. Hlavní síň i trůnní sál byly tam, kde měly být. Král ani jeho podřízení tu však bohužel nebyli. Obraz potměl a Temný kůň zaklel. Jeho menší já začínalo umírat - nebo přinejmenším přestávalo existovat. Něco uvnitř věčného se při tom pomýšlení bolestně zkroutilo.

"Musím na tom trvat. Setká se se mnou."

Byl to ženský hlas a zazníval zprava. Temný kůň potlačil bolest a odplul za zvukem. Tenhle hlas byl zvyklý velet a ženská autorita v paláci Melicarda I. stála za prozkoumáním.

Hlas patřil malé ženě, která však působila dojmem, zeje dvakrát vyšší než strážce, které zastrašovala. Všichni tři stáli před mohutnými dřevěnými dveřmi. Podle lidských měřítek byla krásná, měla dlouhou, zlatou hřívu, kterou by jí nejedná klisna záviděla. Žena nebyla z Talaku; její způsoby a lehký přízvuk prozrazovaly městský stát Gordag-Ai, který ebenový hřebec v předešlých staletích jednou nebo dvakrát navštívil. Co tady dělala, to byla hádanka. Hřebce napadal jediný důvod, ale - určitě ne s Melicardem! Jeden ze strážců se nakonec neubráníl vrozené poslušnosti a konečně ustoupil stranou. Druhý ho vzápětí následoval. Žena - a pokud mohla poroučet královské strážci, byla to princezna - počkala, až jí mrzutí vojáci otevrou dveře. Až potom na oba muže nadřazeně kývla a vešla. Temný kůň se skoro rozesmál. Sledoval ji dovnitř a nevšímal si dveří - mlhavý útržek prošel skrz.

Místnost byla tmavá a potměnělý obraz v ní ještě hůř rozeznatelný. Princezna naštěstí okamžitě odhodlaně přešla k závěsům, které visely od stropů až k zemi, a roztáhla je. Pokoj zaplavilo sluneční světlo. Temný kůň se přesunul do méně osvětleného rohu, protože útržek, třebaže nebyl hmotný, mohl vrhat podivný stín. Pak jeho pozornost upoutal pohyb na opačné straně komnaty. Zaradoval se. Melicard!

Vládce s rozdělenou tváří se od ženy odvrátil, ale ta si z jeho zdráhání nic nedělala. Temný kůň obdivoval její sílu, přestože si myslel své o jejím vkusu. Tahle žena se zjevně snažila zachránit muže před sebou samým.

Plýtvání časem, má paní, pokáral ji, i když věděl, že ho neslyší. Proč si smrtelné ženy vždycky myslí, že můžou oživit něco, co už je mrtvé?

"Co se stalo, Melicarde? Chováš se stejně, jako když jsme se setkali poprvé. Dala jsem ti snad nějaký důvod myslet si, že jsem z tebe dělala hlupáka?"

Král nejdřív neodpověděl, ale podíval se na ni z křesla, ve kterém seděl. Temný kůň mu neviděl do tváře tak dobře, jak by chtěl, ale měl dojem, zeje Melicard naprosto zmatený. Tenhle muž bojoval sám se sebou. Nebyl to stejný muž, který navštívil uvězněného stínového oře. Temný kůň si ženu prohlédl s novým respektem. Něco dokázala.

"Omlouvám se - Erini. Moje práce je to hlavní. Nevím, jak dlouho jí budu muset dávat přednost, ale bojím se, že to chvíli potrvá. Nechci tě celou tu dobu nechávat samotnou... Možná... možná by bylo nejlepší, kdyby ses vrátila do Gordag-Ai. Až budu mít víc času, povolám tě zpátky."

Princezna, které král říkal Erini, se nehodlala nechat odbýt. S neomaleností, která zaskočila špehujícího koně i zohyzděného krále, zamířila k Melicardovi, položila mu ruce na tvář - na obě strany obličejů! - a odpověděla: "To jsou slova rádce Quorina, že? Je v nich bezcitnost, taková bezcitnost, která nemohla přijít od tebe! Obviňuje mě z nějaké vlastní chyby? Jsem z něčeho obviněná? Vzpomínáš si, co jsme si řekli? Bylo to pro tebe jenom pobavení?"

Melicard otevřel ústa k odpovědi, ale na první pokus se mu podařilo jenom mlčky polknout. S jistou námahou řekl: "Nebylo by správné zatáhnout tě do toho. Ne teď. Netroufám si zpomalit. Ne po těch nezdarech."

Erini ho během řeči odmítla pustit. Teď si přitáhla krále blíž, takže se téměř dotýkali obličejů: "Ať se rozhodneš dělat cokoli, chci ti stát po boku. Než jsem sem přišla, byla jsem zamilovaná do vzpomínky a do snu. Když jsem viděla, jaký jsi doopravdy, jaký je onen muž, kterého se takoví jako tvůj rádce pokoušejí - s tvou pomocí - ukrýt, stala se z toho láska."

Láska? Temný kůň v kleci znechuceně odfrkl. Láska k tomu ubožákovi?

I Melicardovi dělalo potíže tomu uvěřit. "Po pár dnech? Láska... takováhle... se stává jen v příbězích bardů a pohádkářů. Jak si... tím... můžeš být tak jistá?"

Erini se usmála: "Protože vím, že mě taky miluješ."

Než vůbec stačil pomyslet na odpověď, políbila ho. Zaskočený Melicard se odtáhl. Oči měl doširoka otevřené, v téměř dětském úžasu nad tím, co se stalo. Nemohl mít moc zkušeností se složitostí ženské povahy, rozhodně ne v posledních deseti letech, kdy se uzavřel do sebe.

Tahle žena je dravá, pomyslel si Temný kůň, kterého to všechno pobavilo. Nadaná.

Král vstal a poodešel od ní, ale každý pohyb, každé zaváhání princezny Erini ukazovaly, že rozbila

všechny argumenty, se kterými by mohl přijít. Melicard ji miloval; viděl to dokonce i Temný kůň, který ten pojem nikdy úplně nepochopil, protože se ho netýkal. Nicméně tu byly všechny příznaky. Prudce se k ní otočil: "Jak můžeš milovat tohle?" Zvedl paži z elfského dřeva, až se dřevěnou rukou dotkl dřevěné tváře. "Tohle není hrdinská píseň. Já nejsem žádný hrdina. Nemůžu slíbit, že budeme žít šťastně až do smrti, jak se říká. Jestli si mě vezmeš, uvidíš tuhle tvář a tuhle ruku každý den svého života! Opravdu to chceš?"

"Ano."

Melicard toho chtěl říct víc, ale rychlá, prostá odpověď ho zastavila. Erini využila výhody: "Dokonce i kdybys neměl paži ani opravenou tvář, chtěla bych to."

Přerušilo je zaklepání. Jejich výraz prozrazoval, že vyrušení je to poslední, o čem teď stáli. Viditelně napjatý strážce ohlásil, že Drayfitt potřebuje mluvit s Jeho Veličenstvem. Melicard se podíval na snoubenku a potom na strážce: "Nechte ho chvíli čekat."

"Můj pane." Strážce zavřel dveře.

Melicard se otočil, vrátil se k Erini a dal jí ruce na ramena. Musela se zaklonit, aby mu viděla do obličeje. "Ještě dnes si znovu promluvíme, to ti slibuji, Erini."

Chtěla ho znovu políbit a Temný kůň viděl, přestože už vnímal všechno černé jako v noci, že jí Melicard chce polibek vrátit. Strach ho však držel zpátky. Princezna se usmála: "Těším se na to, Melicarde. Snad při večeři?"

"Při večeři." Zavolal na strážce, které otevřely dveře právě včas, aby mohla princezna projít. Temný kůň ji pomalu následoval. Navzdory vážnosti situace a téměř jistotě, že král a čaroděj budou mluvit i o něm, věčný neodolatelně toužil dozvědět se víc o ženě, která dokázala Melicarda takhle proměnit. Přál si ji potkat, promluvit s ní, měl pocit, že právě ona by mohla představovat klíč. Její porozumění mohlo dokázat to, co moc Temného koně ne: přimět krále zapomenout na idiotský sen o službách démona a propustit stínového hřebce na svobodu. Bylo to však marné přání, protože ji Temný kůň jen viděl a slyšel, ale nemohl na ni promluvit, neboť útržek byl už velmi slabý a to, co v něm zůstalo z jeho esence, už nedokázalo ani upoutat její pozornost.

Princezna zpola zasněně kráčela chodbami. Temný kůň, který si z minulých setkání se smrtelníky pamatoval podobné chvíle, věděl, že si představuje dny, které přijdou. Hřebec jí přál to nejlepší, neboť to byla pravá královna, která by vládla moudře, měl však podezření, že jí ještě v cestě stojí překážky - a mezi nimi hlavně Mal Quorin. Rádce nikdy jen tak nepřijme méně vlivnou roli. Už teď se zjevně pokusil dvojici rozdělit. Temný kůň si znovu přál, aby s ní mohl promluvit.

Už ji sotva viděl, jen jako tmavou postavu kráčející tmou. Obětovaný kousek jeho já už byl skoro pryč. Temnému koni nezbylo nic jiného než se k ní co nejvíc přiblížit. Doufal, že ještě něco zaslechne, že zahlédne její výraz. Bylo to hloupé a velmi neúčinné, ale z jakéhosi nepochopitelného důvodu ho to k ní přitahovalo.

Erini klopýtla, jako by do ní někdo vrazil. Náhle se zastavila, rozhlédla se kolem a nervózně trhla rukama. Stínový hřebec, jehož zrak už byl zastřený, se pokusil zahlédnout, co ji tak vylekalo. Brzy to zjistil.

Princezna se otočila k němu.

"Kdo je to? Drayfitt? Jste to vy?" Natáhla ruku k vytrácející se skvrně. Temný kůň ohromeně sledoval, jak ruka prošla skrz.

"Ne, to není Drayfitt, to nemůže být on. Já... přivolala jsem tě?" S rostoucím zděšením se podívala na své dlaně. "U Rheený! Teď ne!"

Přivolala? Když Temný kůň, uvězněný v kleci, pochopil, ledově modré oči zazářily. Není divu, že ho to k ní přitahovalo. Čarodějnice! Necvičena čarodějka!

Ona by ho dokázala pustit! Ona měla tu moc!

Poslední zbytky sil se rozptýlily. Útržek zvolna bledl, poslední kousíček jeho esence mizel. Temnému koni se chtělo křičet. Jestli to byla opravdu čarodějka...

Poslouchej! vykřikl. Jestli má přirozený talent, mohl by se s ní spojit. Poslouchej mě!

Vzhlédla - a její obraz zmizel ve chvíli, kdy stínový hřebec poslal poslední vzkaz. Dolů! Běž dolů!

Znovu spatřil stěny podzemní komnaty. Osamělá pochodeň na něj výsměšně zablikala. Vyčerpaný nejen posledním neúspěšným pokusem se stínový hřebec stáhl do sebe. Měl jen malou naději, že žena zachytila

poslední slova; a bez té naděje nemohl dělat nic jiného.

Temný kůň se utišil. Toužil po bezesném bezvědomí, které se nejvíc ze všeho, co znal, podobalo spánku. Doufal, že se mu síla, použitá k poslednímu zoufalému pokusu, vrátí...

...dřív než ho skutečný démon, Mal Quorin, obdaří další poučnou návštěvou.

IX.

Shade se vrátil do jedné z mnoha nepoužívaných komnat ohromného paláce v Talaku.

Tenhle pokoj zavřeli po smrti mladé manželky krále Renneka IV, Melicardovy matky, ale to Shade nevěděl, a i kdyby to věděl, bylo by mu to jedno. Záleželo mu jen na tom, že ho v téhle místnosti nebude nikdo rušit. Vrstva prachu už dávno pohřbila plátno zakrývajících nábytek, bránila slunečnímu světlu projít okny dovnitř a zahalila i bolestné vzpomínky starého krále, který sem chodíval jednou za rok o výročí svatby. Melicard nenásledoval příklad svého otce a místnost nenavštěvoval, ale nezrušil rozkazy, podle nichž sem nesměl bez jeho příkazu nikdo vstoupit. A tak uplynuly víc než čtyři roky od doby, kdy sem naposledy vešla živá duše. Ironií osudu Melicard, pohlcený vlastním tažením, na matčinu komnatu úplně zapomněl.

"Světlo," zašeptal čaroděj, jako by si připomínal, jak na to. Uprostřed místnosti zazářila drobná špendlíková hlavička. Víc teď nepotřeboval.

Shade si krátce prohlédl okolí. Kdysi, v časech, na které současní vládci městského státu už dávno zapomněli, během jednoho ze svých laskavějších vtělení v těchto pokojích bydlel jako host vděčného prince, kterému zachránil život. Čaroděj se pousmál. To byl muž, který věděl, jak se chovat k těm, kdo ho převyšují.

Postava v plášti si klekla a natáhla paže, jako by hledala nějakou neviditelnou věc. Zašeptala slova v dávno zapomenutém jazyce, v jazyce vraadských kouzel. Stejně jako u kouzel soudobých čarodějů byla slova spíše jakousi lstí pro paměť, způsobem, jak si připomenout, jak se má moc sklonit před vůlí čaroděje, aby dosáhl požadovaných výsledků. Když ucítil, jak se mu v rukávech cosi pohnulo, věděl, že uspěl.

Říká se, že stěny ve většině paláců mají oči a uši, pomyslel si pobaveně. Teď budou mít i nosy.

Z rukávu vylezlo cosi malého, podobného červu. Shade ucítil na zápěstí spoustu drobných nožiček. Na obou zápěstích. Ze tvora podobného červu se vyklubal dlouhý a útlý chobotnatec. Chobot se kroutil a otáčel, zatímco jeho majitel opatrně vylézal z bezpečí čarodějova rukávu. Z druhého rukávu se vynořil stejný chobot.

Shade nic neřekl, ale lehce zatřásl rukama, aby tvory popohnal. Paraziti, které stvořil, měli sklony zůstat strnulí na místě. Kdyby bylo po jejich, zůstali by jednoduší tvorečkové na jeho pažích celé dny a pokoušeli by se čerpat sílu z toho, k čemu dřív patřili. Neměl v úmyslu jim to dovolit. Přestože jim svým způsobem daroval život, nic pro něj neznamenal. Byly to jen nástroje, nic jiného.

Za dlouhým chobotem se objevila hlava. Větší část hlavičky tvořila velká zornice. Pod okem byl zbytek těla maličkého netvora, který měl být čarodějovým špehem - dvě nožky a ručky tenké jako tužky. Tvor vyběhl na zaprášenou podlahu a skrčil se. Připojil se k němu i ten z druhé paže.

Okatí tvorové se začali v překvapivém počtu sypat ven. Bylo jich mnohem, mnohem víc, než by se jich mohlo ukrýt v Shadeových rukávech. Jak jich přibývalo, začali se potulovat kolem a s velkou opatrností zkoumali okolí, dychtiví konat svůj úkol.

Když měl Shade konečně dojem, že je přišerek dost, znovu zatřásl rukama a vysypal poslední dvojici. Vstal a podíval se na maličké sluhy.

"Najděte to," zašeptal hrubě. "Ať vás nikdo nevidí. Jestli to bude nutné, obětujte se. Až to najdete, dozvím se to. Teď jděte!"

Shade sledoval, jak se tvorové rozprchli všemi směry a rychle zmizeli v první prasklině nebo díře, kterou našli, ať byla původně dost velká, nebo ne. Existovaly i jiné způsoby, jak se s věcmi vypořádat, ale Shade právě teď toužil po anonymitě. Ať Talak padne raději rukou jeho bývalého spojence, Stříbrného draka. Následný chaos a krveprolití přiláká těch několik málo bytostí, které by ho mohly zdržet, a možná by se dokonce mohl zbavit i několika obtíží.

Čaroděj krátce zauvažoval, jestli by se neměl Temnému koni pokusit vysvětlit, co dělá, pochyboval však,

že by ho jeho někdejší společník pochopil. K nápravě dávného omylu, který ho tak poškodil, budou obětovány životy a Shade byl plně připraven je obětovat, až to bude nutné. Co znamená ztráta několika pomíjivých duší, pokud mu zajistí řádnou nesmrtelnost a moc, která by s ní měla být spojena? Je vraad a vraadové jsou svrchovaní vládci. Všechno ostatní tu bylo jemu k dispozici - i když to znamenalo vynutit si poslušnost tím, že jich pár potrestá. Až znovu získá tuhle zemi...

Něco se zalesklo. Shade o něco zesílil světlo. Věc, která upoutala jeho pozornost, také zazářila silněji. Odraz, což znamená zrcadlová plocha. Přešel k odrazu, strhl vetché plátno a odhalil velké zrcadlo ve stříbrném rámu. Světlo se vznášelo za ním a kousek nahoře. Čaroděj se na sebe zahleděl.

Hleděla na něho tvář. Oči a nosní dírky byly jen černé tečky, ústa tenká linka, ale byla to tvář. Tvář, která byla po jeho návratu na tento svět čím dál zřetelnější.

Shade položil na odraz ruku a přejel po tváři ukazováčkem.

Zrcadlo zapraskalo... a praskalo... až puklo. Celou plochu křížovaly rozeklané linky. Čaroděj udělal krok zpět, tvář znovu ukrytou pod kápí. Střepey začaly padat na podlahu.

I když se střepey z roztržitého zrcadla rozsypaly po podlaze komnaty, dopadaly naprosto nehlučně. A ještě podivnější bylo, že tím zkáza zrcadla neskončila. Místo toho i střepey dál praskaly na menší a menší kousky, které se dál a dál tříštily. Shade se roztrásl a mlčky sledoval, jak se zrcadlo mění v hromadu prachu.

Když nezůstala nic než hromádka jemného popela, čaroděj si přitáhl plášť, schoulil se a zmizel.

Ať ji sledoval kdokoliv, byl pryč. Erini cítila, jak mizí, cítila, jak se vytratilo něco, co se už nikdy nevrátí.

Přesto si byla jistá, že tvor za mlhavým přízrakem je velmi živý.

Nejdříve ji napadlo, zeje to nějaký Drayfittův špeh, ale cítila, že to tak není. Drayfitt s tím neměl nic společného, stejně jako neměl nic společného s návštěvou v jejích komnatách. Krátce žijící duch zároveň neměl nic společného s prvním vetřelcem. Tohle bylo něco jiného, něco ne zcela lidského.

Na jaké místo jsem se to dostala? Magie tu poletuje vpravo vlevo a přes vysoké zdi a ozbrojené strážce se tam a zpátky bez potíží prochází vetřelci!

Erini o cizinci v zrcadle nikomu neřekla a nebyla si vůbec jistá, jestli by to bylo rozumné. Neměla jiný důkaz než vlastní rostoucí citlivost - čímž by samozřejmě Melicardovi odhalila svou moc.

Drayfitt? Ten už věděl, co je zač. Pokud právě teď neprozrazuje tajemství jejímu snoubenci, mohla by mu věřit. Nabídl jí, že jí pomůže tu moc ovládnout... Což mohl být lepší nápad, než si původně myslela.

Když magického špeha odhalila, nejprve instinktivně chtěla sáhnout svou mocí a zjistit, co je zač.

Zabránil jí v tom jen strach. Příště...

Princezna se zavrtěla. Najednou si uvědomila, že několik minut zírá na jedno místo na zdi. Zatím nikdo neprošel kolem, nebylo by však dobré, aby ji někdo přistihl při tak podivném chování. Erini se zhluboka nadechla, otočila se a vyrazila ke svým komnatám. Dokud se definitivně nerozhodne, co dělat, bude to pro ni nejbezpečnější místo.

Cestou se nemohla zbavit pocitu, že po ní maličký vetřelec něco chtěl, něco důležitého. Přízrak byl obětovanou částí. Erini cítila pouto, i když si to plně uvědomila až teď. Neznámá přítomnost byla z nějakého důvodu ochotná vzdát se sebe sama, pokud to bude nutné. To bylo víc, než by udělala většina lidí.

Princezna se tak zabrala do vlastních myšlenek, že málem vrazila do dvou strážců hlídkujících v chodbách. Na poslední chvíli se jí podařilo uhnout. Strážci, jakožto pouzí vojáci, se jí okamžitě omluvili. Erini bez odpovědi zahanbeně odspěchala.

Náhodné setkání s hlídkou ji nasměrovalo na tu stranu chodby, kde byla okna do vnitřních zahrad. Když procházela kolem oken, bezmyšlenkovitě se dívala na barvy dole. U pátého okna zamrzla na místě a přistoupila k němu blíž. Dveře v protější zdi ji přitahovaly víc než dřív. Erini v mysli cítila spojení mezi dveřmi a věcí, která ji sledovala. Užasla nad tím, že se předtím divila, co tam dole může být, a vůbec ji nenapadlo, že tam místo něčeho může být někdo.

V tu chvíli by Erini nejraději okamžitě sešla dolů do zahrad a klidně by použila všechny své schopnosti, které předtím tak proklínala, k otevření dveří. Byl to zřeštěný nápad; princezna neměla ponětí, kde je v tu chvíli rádce, a i kdyby ji magie poslechla, představa, že by se měla postavit tak nebezpečnému tvorů, jako je Mal Quorin, se jí vůbec nezamlouvala. Koneckonců i Drayfitt, který byl mnohem zkušenější, se

před ním krčil.

Dál hleděla na dveře a prsty sejí samy od sebe pohybovaly. Erini rozčileně sevřela pěsti, aby nutkání potlačila. Tohle bylo podruhé během několika minut. Pokud to půjde tak rychle, brzy se nedokáže ovládnout.

Je to jako dýchání, pomyslela si poraženě, a já celou dobu zadržuji dech, a tak je to čím dál horší.

Dveře ji pořád vábily. Princezna se kousla do rtů a naposled se na ně dlouze podívala - zásadní chyba. Zvědavost přehlušila opatrnost. Musela vidět, co se na tom tajném místě ukrývá, bez ohledu na to, co chce rádce nebo Melicard. Tohle bude skutečná zkouška, která ukáže, jestli dokáže být královnou Talaku. Jestli ji má Melicard v úmyslu držet v nevědomosti, nebude jejich manželství nic než šaráda a s tím se ona nikdy nesmíří, bez ohledu na to, co ji to bude stát.

Když Erini přesvědčila sama sebe, našla nejbližší schodiště vedoucí dolů do zahrad. Všechny myšlenky na magii byly na chvíli odsunuty stranou a nahradila je dychtivost objevovat. Malý, hluboko pohřbený kousek rozumuji znovu a znovu varoval, že by neměla dělat takovou hloupost, ale Erini si ho nevšímala. Samotné zahrady byly krásné, obzvlášť takto zblízka. Kdykoliv jindy by se zastavila a obdivovala svěží, voňavé květy a husté zelené keře. Ted' však měla oči jen pro dveře. Erini se rychle rozhlédla kolem; nikde nikdo. Na chvíli ji zarazilo, že v dohledu nejsou žádné stráže, ale pak si uvědomila, že to poslední, co by kdokoliv chtěl, by bylo upoutat na dveře pozornost tím, že k nim postaví hlídku. Opuštěné představovaly jen další skoro nepoužívaný průchod, který nikomu nestál za druhý pohled.

Erini cítila, jak jí lehce zazvonilo v uších, neuvědomovala si však, jak různé schopnosti se v ní probouzejí, a tak to považovala jenom za známku nervozity. Vzápětí si však uvědomila, že to byl omyl. V hlavě jí tiše, ale zřetelně zazněl šepot.

"Vejděte, Vaše Veličenstvo, a nemůžu vám slíbit, že vás zachráním."

Prudce se otočila, ale nikoho neviděla. Znovu se otočila a instinktivně zvedla ruce v útočném gestu.

"Klid, paní, jen klid! Jestli se tu budete točit jako dětská káča, mohl by někdo zapochybovat o vaši přičetnosti -jako já teď!"

Hlas patřil Drayfittovi, starý čaroděj však nebyl v dohledu. Princezna spíš zasyčela, než zašeptala: "Kde jste? Posíláte svůj hlas do dálky, nebo jste se naučil neviditelnosti?"

"Běda, neviditelnost mi stále uniká... ale ne tajemství chameleónů. Otočte se pomalu, jako byste obdivovala květiny, a podívejte se na zed' za sebou."

Podle podivných pokynů se Erini zadívala na vínem obrostlou zed'. Nejdřív neviděla nic nového, když si ji však prohlédla podrobněji - těžký úkol, vzhledem k tomu, že měla předstírat obdiv k zahradním květinám - pomalu rozeznala obrysy postavy v plášti, stojící nehybně mezi břečťany a cihlami. Oděv, a dokonce i kůže měly stejnou barvu i vzor jako zed', včetně zelených šlahounů. Princezna si uvědomila, že pokud by ho chtěla vidět opravdu zřetelně, musela by zajít přímo k němu a dotknout se jeho obličeje.

"Jak to děláte?" zeptala se Erini tiše. Druhá otázka zůstala nevyslovená: Proč Drayfitt považuje za nutné přestrojit se, ale potom jí prozradí, že tu je? Kvůli Quorinovi?

"Vaše Veličenstvo, pokud byste mohla udělat starci velkou laskavost, požádal bych vás, abychom se my dva odebrali na nějaké tišší místo - třeba do mé pracovny."

"Proč?" Nebyla si úplně jistá, jestli mu může po téhle podivné ukázce jeho umění důvěřovat.

"Protože jsem cítil, s jakou námahou jste krotila své nadání, když jsem mluvil s králem, a vím, že už tajemství nebudete schopná ukrývat příliš dlouho. Proto jsem předstíral slabost a přišel sem."

Erini zalétla ke dveřím toužebným pohledem. "Dobrá."

"Výborně. Zatím jsme měli štěstí, že tudy neprošla žádná hlídka, ale ujišťuji vás, že nám to nevydrží - a někteří z vojáků jsou věrnější rádci Quorinovi než králi Melicardovi."

Po tomto varování Erini opatrně zamířila k nejbližšímu východu. Navenek se chovala jako někdo, kdo se kochá klidem krátké procházky, ale postupně se začíná nudit. Tenhle výraz měla za svůj krátký život velmi dobře nacvičený.

Opustila zahradu a dál předstírala nezájem o okolí, dokud se nedostala dost daleko. Když si byla jistá, že je před špehujícíma očima v bezpečí, otočila se. Cekala, že uvidí Drayfitta vedle sebe. Místo toho zjistila, že je úplně sama. Chystala se zavolat ho, když zaslechla ze síně zvuky kroků.

Starý čaroděj se před ní vynořil, samý úsměv: "Má milá princezno, jak rád vás potkávám!"

Princezna byla dokonale zmatená: "Proč...?"

Otázka zůstala nevyslovena, protože ji pochoduující kroky varovaly, že už nejsou sami. Erini zahlédla čarodějův pohled: Předstírejte!

"Právě jsem skončila se zajímavou procházkou po zahradě, mistře Drayfritte. Škoda, že jste se ke mně nemohl připojit; mohli jsme se procházet a vy jste mi mohl povědět víc o Talaku. Pořád je toho tolik, co se musím dozvědět, a vy znáte město lépe než kdokoli jiný."

Zpoza rohu vyšli čtyři dobře vyzbrojení strážci. Pochodovali stejně přísně a dokonale jako všichni Melicardovi vojáci. Zavalitý muž s tenkou, šedivějící bradkou, očividně velitel skupinky, dal rozkaz zastavit. Přistoupil k znepokojené princezně a poklonil se.

"Velitel hlídky Sen Ostlich k vašim službám, Vaše Veličenstvo! Smím říci, že je mi ctí, že vás potkávám? Mohu vám nějak posloužit?" Drayfitta okázale ignoroval.

Něco takového dokázala Erini snadno zvládnout. Nasadila vladařský výraz a panovačně odpověděla:

"Tentokrát nic nechci, veliteli, ale děkuji za starostlivost. Chtěl jste ode mne něco? Žádal snad král, abych ho navštívila?"

"Pokud vím, ne, Vaše Veličenstvo. Jen procházíme svou trasu. Bylo by nevhodné projít a nepozdravit budoucí královnu. Kapitán by nám napařil dvojitou službu." Ostlich si dovolil kající úsměv.

Erini ho obdařila královským úsměvem: "Pak bych vás asi neměla zdržovat od povinností. Pokračujte."

"Vaše Veličenstvo."

Velitel hlídky se poklonil, vrátil se k skupině a rozkázal pokračovat v obchůzce. Princezna a Drayfitt se za nimi dívali a na vrásčitou tvář starého čaroděje se vkradl jízlivý úšklebek.

"Jak laskavé. Jak zvláštní, že záměrně změnili trasu obchůzky, aby mohli projít kolem, když jste byla poblíž."

"To není jejich obvyklá trasa?"

"Rozhodně ne. Jistě budou tvrdit, že jim ji právě dnes změnili - tedy pokud se zeptáte - ale já mám jistou výhodu. Viděl jsem, jak odbočují z obvyklého směru, protože jim jedna z ostatních hlídek hlásila, že vás viděla v zahradě. Chameleónův trik má své výhody. Viděl jsem toho muže, když jste odcházela, ale on mě neviděl." Drayfitt se usmál, potěšený vlastním úspěchem.

"Divila jsem se, proč jste zmizel."

"To stačí. Teď jsme se oficiálně setkali v této síni a vy jste projevila zájem o Talak - skvělý požadavek a dobrá, rychlá reakce z vaší strany. Myslím, že teď nebude mít nikdo podezření - větší než obvykle - že jsme měli na mysli něco jiného. Pokud mne doprovodíte do mé pracovny..."

"Veďte mne," uhlazeně odvětila Erini. Drayfitt vyrazil chodbami a ihned přitom začal s lekcí talackých dějin. Princezna se ještě ohlédla k zahradě a dveřím. I když byla Drayfittovi za péči vděčná, nepodařilo se čaroději princeznu odradit, spíš její odhodlání upevnil. Tak či tak, brzy se do zahrady vrátí a najde pravdu.

Drayfittova pracovna se vůbec nepodobala tomu, co Erini od čarodějovy dílny čekala. Představovala si tmavé, ponuré místo plné lahvíček a pergamenů, kostí a různých částí vzácných a magických tvorů. Měly tu být prastaré svazky o takových záležitostech, jako je nekro-mancie, a kouzelné artefakty dávno zaniklých civilizací.

"Vypadá to tu spíš jako v kanceláři nějakého nižšího úředníka, že?"

Byla to pravda. Uklizené místnosti uprostřed vévodil vysoký stůl, na němž stály svíčky a několik listů pergamenu. Byly tu knihy, nespočet knih na policích lemujících komnatu, ale byly úhledně uloženy a dost nové. Některé tituly zněly poněkud tajemně, ale jiné ukrývaly klasická dramata nebo teorie vlády. Erini nevěděla, že vůbec existuje tolik knih o tolika věcech.

"Líbí se vám?" zeptal se čaroděj trochu toužebně. "Většinu z nich jsem za ta léta opsal. Je to hanba, že většina městských států není jako Penacles, kde psaní a vzdělání hraje hlavní roli. Pokud vím, tak se několik kopií, které jsem vytvořil, stalo součástí sbírky lorda Gryfa a teď regenta Toose. Zajistil jsem, aby v případě mé smrti, ať bych zemřel při nehodě, přirozeně nebo jinak, dostal tuhle sbírku regent." Erini se nedokázala ubránit úsměvu: "Nevypadáte tak, jak mi čaroděje vždycky líčili."

"Hlava skloněná nad kotlíkem, ruce mávající v sílených gestech a hrozivé, odporné věci čekající u mých nohou na rozkaz? Něco z toho je pravda, a pokud znáte třeba příběhy o odporném Azranu Bedlamovi,

tak tyhle obrazy blednou ve srovnání s tím, jaký byl. Mě čarování nikdy netěšilo. Byl jsem docela šťastný, že jsem si našel malý koutek ve správě města a mohl jsem tam zůstat." Čaroděj se zamračil. "Rádce Quorin zajistil, abych se tam už nikdy nemohl vrátit, a já jsem si předsevzal, že ho přinutím, aby toho litoval."

Cuknutí v pravé ruce Erini připomnělo, proč tady jsou. Jestliže jí Drayfitt může pomoci nebo najít způsob, jak by se mohla tohoto prokletí zbavit, využije toho. Jako by jí četl myšlenky, vzal ji čaroděj za ruce a znovu si prohlédl dlaně.

"Povězte mi, když se díváte na magii kolem nás, vidíte linie a pole?"

Zavrtěla hlavou: "Ne, vidím duhu, na jedné straně světlou a na druhé černou."

"Spektrum. Smůla. Já vidím linie. No, aspoň vidíte sílu jako něco pochopitelného. Někteří čarodějové ji vnímají úplně jinak než my, i když je jich málo. V myšlenkách většiny převládají linie nebo spektrum - ještě než se zeptáte, ne, netuším, proč ji vůbec vidíme. Někteří lidé ji vidí přirozeně; jiní, jako já, potřebují výcvik." Drayfitt pustil její dlaně. "Vy jste přirozený adept. S jistou pomocí z mé strany budete velmi schopná."

Erini divoce zavrtěla hlavou: "Ne! Chci, abyste mi pomohl se téhle kletby zbavit, ne ji rozšířit!"

"Vaše Veličenstvo, nadání je vaší součástí, darem - toho, kdo na nás dohlíží. Jen čaroděj rozhodne, jestli svoje schopnosti použije k dobrému, nebo ke zlému. Jak jinak by se v jedné rodině mohl narodit takový zloduch jako Azran Bedlam i dobří, silní muži jako jeho otec Nathan nebo jeho syn Cabe. Chápu, co cítíte. Celé roky žiji se vzpomínkami na svého bratra Ishmira, Pána ptáků - vidím vám na obličeji, že to jméno znáte. Ishmir s většinou ostatních Pánů draků zemřel ve Válce o změnu. Trvalo mi celé roky, než jsem mu to odpustil."

"Odpustil co? Že zemřel?"

Čaroděj vypadal mrzutě. "Opustil mě, mladíka, jen zpola vycvičeného, nejistého tím, kým je. Měl jsem stejné obavy jako vy, ale Ishmir viděl můj potenciál, i když hluboko ukrytý. Nakonec jsem mu odpustil, ale ukrýval jsem svou moc, využíval jsem ji jen k tomu, abych si zajistil místo v talacké vládě a udržel se naživu - pokud jde o smrt, jsem zbabělec. Od chvíle, kdy jsem se musel znovu začít učit magii - což bylo teprve nedávno - jsem se dozvěděl hodně o jejích výhodách. Kdyby nebylo mého úsilí, rádce Quorin by měl na krále mnohem větší vliv. Už to samotné považuji za důvod, proč své umění vylepšovat."

Erini se odvrátila, přešla k polici a projela prsty po hřbetech některých Drayfittových knih. "Mohlo by to být jiné, kdybych nebyla z královského rodu, mistře Drayfite. Pro nás takové věci nejsou. V očích mého lidu bych byla poskvrněná, démon v lidské podobě."

"Myslím, že jediného démona máte v hlavě, pokud odpustíte, Veličenstvo. Spousta vládců panovala částečně s pomocí magie. Nejlepším příkladem je lord Gryf z Penacles. Právě svým uměním, víc než čímkoliv jiným, udržel za své vlády na uzdě Černého draka. Pomohl i ve Válce o změnu."

"Gryf byl magický tvor, mistře Drayfite. Magie byla jeho součástí."

Starý čaroděj se zasmál: "Možná by se mu nelíbil všechen ten minulý čas; říká se, že žije, ale bojuje v nějaké válce za Východními moři. Proto má Toos, současný vládce Penacles, titul regenta. Ale to je jedno. Pokouším se vám říct, že schopnost užívat moc je pro lidi stejně přirozená jako pro elfy, draky a pátrače. Jen máme větší sklon tyhle schopnosti potlačovat. To bych já měl vědět."

Erini se k němu pomalu otočila zpět. Něco ji napadlo: "Pokud mi tedy nemůžete pomoci zbavit se jich, naučte mě, jak je ovládat, abych se nikdy nepřistihla, jak je 'omylem' pouštím z řetězu na nějakého dvořana, který mě náhodou rozhněval. Toho se bojím; že moc ovládne mě, a ne naopak."

Úlevné oddechnutí: "Děkuji, Vaše Veličenstvo, že mi ulehčujete úkol. Kdybyste trvala na tom, ať vám pomůžu zbavit se rostoucích schopností, snažil bych se o to, přestože je to nemožné. Koneckonců, budete mou královnou."

"To ještě není jisté, mistře Drayfite."

"Pochybují. Jedním z důvodů, proč jsem mohl od krále tak náhle odejít, bylo, že vypadal nepřítomně, a takový výraz je na jeho tváři možné spatřit, jen když myslí na vás - v dobrém."

Za tohle se Erini na čaroděje doopravdy usmála: "Nemáte tušení, jak ráda to slyším."

"Mám a jsem šťastný, že to vidím. Vy dva se k sobě hodíte. I když jste se jako dospělí setkali teprve před několika dny, věřím, že už se mezi vámi vytvořilo pouto lásky. Někteří lidé k sobě prostě patří."

Já..." Drayfitt se náhle odmlčel a rychle přehlédl celou místnost.

"Co je?" zeptala se Erini tiše. K její hrůze čaroděj proti ní zvedl ruku. Ucítla, jak seslal jakési mocné kouzlo, a instinktivně se připravovala k obraně.

"Vy ne!" zamumlal Drayfitt. "Zůstaňte, kde jste!"

Princezna ztuhla na místě. Za sebou zaslechla nárazy knih, které padaly z polic, a - tápání malých nožiček? Cosi rychlého utíkalo podél polic a hledalo místo, kde by se mohlo ukrýt před čarodějovým útokem. Stejně tak se to mohlo pokoušet utéct času.

Erini uslyšela tenké zapištění a pak Drayfittovo zaklení. Zjevně se stalo něco, co stařec nečekal. Vzápětí spustil paže, na tváři odpor a obavy. Vstal od stolu a zamířil k místu, kde se vetřelec setkal se svým osudem.

Princezna se k němu připojila. Z polic se linul neznámý pach a Erini cítila zbytky jakési staré, znepokojivé magie, čehosi, co zaznamenala už dřív. Nebyla tu ani stopa po nějakém tvorovi.

"Co to bylo? Zničil jste to?"

Drayfitt přestal hledat a začal zvedat knihy a vracet je do polic. "Pokud jde o to, co to bylo, můžu to popsat jen jako malou ohavnost zjevně vytvořenou ke špehování ostatních." Podíval se na Erini. "Hlava a tělo toho tvora nebylo víc než oko a čenich. Vyčarované stvoření. A pokud jde o jeho zničení, to jsem neměl v úmyslu. Ten tvor se zničil sám. Chtěl jsem to živé - pokud to bylo živé - abych to mohl vystopovat zpět ke zdroji, kterým nejspíš byl Quorin."

"Ten nemá magii."

"Ano, to vy víte, že? Nejspíš lépe než já. Všiml jsem si našeho špeha jen proto, že je tahle pracovní proťkaná kouzly citlivými na nevítané návštěvy. Tady jsem v největším bezpečí."

Erini zaváhala, ale nakonec připustila: "Už jsem cítila něco podobného tomu tvorovi. Stejný druh magie, jiné než vaše nebo moje."

"Cože? Kdy?"

"Ve - ve své komnatě. Dívala jsem se do zrcadla, když jsem ho uviděla. Otočila jsem se, ale nikdo tam nebyl. Myslela jsem si, že to byl jen výplod mé představivosti, ale na podlaze, kde stál, bylo bláto - a když jsem se ho dotkla, jeho podivnost mě tak polekala, že jsem upadla."

Drayfitt přivřel oči a zamyšleně se poškrábal na hlavě: "Můžete ho popsat, má paní?"

"Moc ne. Měl na sobě plášť a kapuci, jako vy, jen vypadaly starší, z módy." Princezna zavřela oči a pokusila se vybavit si temnou postavu. "Všechno oblečení se zdálo trochu starobylé."

"Nejsme vždycky známí smyslem pro módu. Zapomeňte na oblečení. Jak vypadal? Jestli mi ho dobře popíšete, mohl bych ho poznat."

Vypadala zmateně: "V tom vám nemůžu pomoci, mistře Drayfitte. Nedokázala jsem se mu pořádně podívat do obličeje. Musely mi slzet oči; ať jsem se dívala, jak jsem chtěla, jeho tvář zůstávala mlhavá a rozmazaná."

"Obličej byl rozmazaný, ale viděla jste, že má staromódní oblečení?"

"Ano; to je divné, že? Oblečení si vybavuji dost zřetelně, ale obličej ne. Myslím, že měl tmavé vlasy, snad hnědé, se stříbrným pramenem."

"Ale na tvář si nemůžete vzpomenout." Čaroděj s rostoucím rozčilením sevřel rty. "Přál bych si - opravdu bych si přál, paní - abyste mi mohla popsat jeho obličej."

Erini cítila jeho obavy: "Proč? Kdo to byl? Je to ten, koho ukrýváte tam dole? Utek!"

Drayfitt se na ni ohromeně zadíval: "Takže... vy víte i o tom. Čím dál hůř." Vzhlédl ke stropu a zíral kamsi za něj, oči plné hrůzy. "Ach, Ishmire! Kéž bys tu byl místo mě ty!" "Co se děje, čaroději?"

Přešel ke stolu, otevřel zásuvku a otevřel věky zaprášenou láhev. Nezeptal se princezny, jestli chce také, ale rovnou si nalil pohár něčeho, co muselo být víno, a vypil ho prakticky najeden lok. Podíval se na police plné knih a pak konečně řekl: "Ten, koho jste popsala, může být jedině čaroděj Shade a může k tomu mít jen dva důvody. První z nich je zavřený v kleci dole v komnatě, která byla až donedávna zapomenutá; další tvor z legend, stínový hřebec, kterému říkají Temný kůň."

"Temný kůň?" Přestože každý znal jeden dva příběhy o tragické existenci Shadea, jehož prokletím bylo žít ve střídavě dobrých a zlých vtěleních, princeznu víc zajímal démon známý jako Temný kůň. Magický tvor odjinud, nesmrtelný, postrach draků. Některé příběhy ho líčily stejně tragicky jako čaroděje a mnozí

se ho báli, princeznu však obraz velikého oře, černějšího než bezhvězdná noc, fascinoval. Dokonce tu a tam snila o tom, jak projíždí temnotami na jeho hřbetě.

Legenda a skutečnost byly dvě různé věci. Při představě, že by mohla jet na něčem, co Drayfitt věznil tam dole, se zachvěla - a nebylo to radostnou nadějí.

"Temný kůň," přikývl čaroděj. "Tisíce let byli přáteli a protivníky. Ale kdyby Shade chtěl koně, mohl ho snadno najít. Nemá důvod zhmožňovat se jen tak namátkou po paláci, pokud nehledá něco lépe ukrytého, něco jako knihu."

"Jakou knihu?" Erini byla čím dál zmatenější.

Drayfitt povzdechl: "Knihu, kterou jsem zpola z neznalosti použil k povolání démona, vlastně Temného koně, do našeho světa. Když unikl, přiměl mě tu knihu zničit, myslel si, že ho nedokážu znovu polapit." Starý čaroděj se s jistou hrdostí usmál; svým způsobem bylo šokující, že dokázal věčného porazit dvakrát. Pak se zamračil. "Doufám, že nejde po té knize, ale nenapadá mě, o co jiného by mu mohlo jít." Erini už dávno pustila z hlavy myšlenky na vlastní potíže. Pokoušela se to všechno pochopit. Tak dlouho chtěla odpovědi, ale teď, když je měla, byla zmatenější než předtím. "Proč to říkáte? Je to něco, co by neměl mít?"

"Nejspíš ne. Obávám se, Vaše Veličenstvo, že je to akademická otázka. Jak říkám, zničil jsem ji. Nenajde z ní nic než popel."

Malá postavička ve ztemnělém koutě stropu odcupitala hluboko do škvíry, která by pro ni měla být moc úzká. Ukázalo se, že bratrova oběť stála za to. Tvoreček zjistil to, co chtěl jeho pán vědět. Brzy se bude smět vrátit do teplé nicoty, ze které byl povolán. Možná hned, jak mu předá zprávu.

Shadeův okatý tvor netušil, jak jeho pán na tuhle zprávu zareaguje. Nedokázal pochopit vztek a nedokázal pochopit, že ho čaroděj zničí, ne proto, že by si to něčím zasloužil, ale proto, že si bude potřebovat na něčem nebo na někom vybit vztek.

A už vůbec netušil, do jakého nebezpečí princeznu a čaroděje úspěch jeho mise přivede. A stejně by mu to bylo jedno.

X.

Z trůnu, který sebral mrtvému protějšku, Stříbrný drak sledoval, jak jeho věrní zahajují dlouhý proces vyklizení suti z centrální komnaty. Válečníci ve světle mnoha pochodní dohlíželi na sluhy, kterými zmítal nepokoj z toho, že vtrhli do jeskyní svých bratranců. Dračí král zaujal královštější postoj, aby posílil sebevědomí svých klanů. Nezáleželo na tom, že klany Zlatého - draky, co přežili - jeho činy pobouřily. Měli tři možnosti: stát se součástí klanů Stříbrného stejně jako přeživší z klanů Bronzového a Železného, utéct k jiným bratránkům nebo se nechat popravít. Žádná z možností zatím výrazně nepřevažovala, což se Stříbrnému zamlouvalo, protože to znamenalo, že se zbytky draků z klanů Zlatého nikdy nespojí v dostatečnou sílu, která by mohla ohrozit jeho právoplatnou vládu.

Měl jsem to místo zaujmout hned do pádu Zlatého. Tolik zmařených let; ale teď je trůn můj. Dny třinácti království skončily. Dračí říše se nakonec pokloní jedinému vládci a žádná rada mu nebude oponovat...

Až doted' nikdo z jeho protějšků nesáhl dál než k rozzlobenému hlasu. Věřil, že je to důkaz postupující ochoty přijmout ho jako císaře. Jen Zelený ho otevřeně odsoudil, ale co se dá čekat od zrádce, který na svém území ukrývá největší nepřátele draků, Bedlamy.

Brzy, pomyslel si s úsměvem. Brzy začneme s očišťováním, smeteme ty povýšenecké teplokrevné zpátky na kolena a naučíme je správným způsobům.

Jeden z jeho mladších potomků, samec bez značek, který mu dobře sloužil v naději, že si tím v otcově nové říši zajistí vévodství, před ním poklekl. Neměl tak propracovanou falešnou přilbu jako někteří ze starších, což dračí král schvaloval. Pokynul válečníkovi, ať promluví.

"Otče, děkuji Draku z Hlubin za to, žeš přijal císařský trůn."

Stříbrný zasyčel a nadul se při té lichotce pýchou. "Nějaké zprávy o našem rozervaném spojenci?"

"Nic. Špehové ho hledají - opatrně, jak jsi přikázal. Ale máme zprávy o té knize."

"A ty jsou?"

"Je z ní popel," oznámil hlas zpoza trůnu.

Dračí král vyskočil a otočil se. Ostatní draci vzhledli od práce, ale mrazivý pohled vládce, který si uvědomil, že zbabělou reakcí ztratil tvář, je zahnal zpátky. Začali se činit víc než předtím.

"Jak?"

"Čaroděj Drayfitt. Proč bys dával tak cennou věc lidskému čaroději?" Shade naklonil hlavu. Jeho hlas zněl měkce a příjemně, skoro vlídně.

Dračí král se nenechal ani na okamžik oklamat. Věděl, že čelí další čarodějově podobě, a měl podezření, že se tahle podoba blížila originálu víc než všechny ostatní. "Měl ji přeložit. Všichni ostatní ssselhali.

Říkalo se, že má ssschopnosti i znalosti."

Shade pomalu obešel trůn. Dva dračí sluhové před ním couvli. "Takže ta stvůra Mal Quorin je tvoje."

Dračí spojenec se s ním o tom nepřel. "Zjisstili jsme pravdu teprve potom, co jsme mu tu knihu dali.

Lidssský král snadno uvěřil tomu, že se našlo kouzlo, které by mu dalo démonického služebníka; musel už jenom najít čaroděje, což se ukázalo překvapivě sssnadné. Ten, co mu říkájí Drayfitt, měl pokračovat v překladu, samozřejmě na rozkaz sssvého krále, a taky si ověřovat výsledky." Stříbrný se přinutil pohlédnout do dvou temných skvrn, které pokládá za čarodějovy oči. "Bud' by selhal a upadl v nemilost, nebo by usspěl, a pak by ho brzy potkala nějaká nehoda a kniha by se mi vrátila. Démon, kterého by povolal, by pak byl můj!"

"Zjevně jsi hazardní hráč. Pochybují, že bych udělal to, co ty." Čaroděj si s rozmyslem, uvolněně sedl na trůn. Drak, který podával rádoby císaři hlášení, zasyčel a tasil drápy. Shade si ho prohlédl.

"To je tvůj potomek?"

"A co má být, člověče?" zasyčel vzdorovitý válečník.

"Nemá žádné značky," řekl muž v kápi spojenci, ignoruje rostoucí vztek mladšího draka.

"No a co?"

Konečně si ho čaroděj znovu všiml. "Jen jsem si chtěl potvrdit, že nezničím nic důležitého."

Rozzuřený drak se po něm napřáhl a pak náhle užasle zasyčel, jak se mu v břiše objevila velká, černá díra. Zbytek draků, kteří z nich navzdory vražednému pohledu svého pána nedokázali spustit oči, s hrůzou sledoval, jak se díra zvětšuje. Bezmocná oběť s klidem šilence přiložila na zející otvor dlaň, neschopná uvěřit vlastním očím.

Dlaň i paži to vsáklo dovnitř.

Během okamžiku je následovala ramena, hlava i druhá paže, a když byly pryč i ty, ztratily se v otvoru i tělo a nohy. Ve vzduchu se vteřinu nebo dvě vznášela černá skvrna. Pak zmizela, jako by pohltila sama sebe.

Shade se podíval na dračího krále: "Toužil jsi po magii vraadů; tohle byla ukázka toho, co dokážeme."

"Budu další?"

"Měl jsem dojem, že jsme uzavřeli jakési spojení." Čaroděj se k němu naklonil. "Nebo ne?"

"Vzpomněl jste si na knihu. Proto jste se ke mně vrátil. Kniha - vaše kniha - byla zničena. Předpokládá jsem, že už vás naše spojení nezajímá, a tak jsem pokračoval se svými plány."

"Podrobení anebo zničení Talaku. Vzpomínám si. Řekl bych, že by to mělo být prosté, když máš na povel a na zavolání královského ráace."

"Nic není prosté, kromě víry v prostotu."

Shade vstal a narovnal si plášť: "Pokračuj v plánech. Kryjí se s tím, co chci já. Musíš si zapamatovat jenom jednu věc."

"A to?"

"Čaroděj Drayfitt nesmí být zraněn. Potřebuji ho."

Zpola skrytou tváří dračího vládce přeběhly obavy: "Quorinovi stoupenci se ho chystají zavraždit - brzy - až bude cestovat s armádou. K čemu by vám byl lidský čaroděj s nevelkými schopnostmi?"

"Nestojím o jeho schopnosti čaroděje. Chci jeho mysl. Neříkal jsi, že celou tu knihu přeložil?"

"No a?"

Shade si povzdechl. Jak může tomuhle tvorů unikat něco tak očividného? "To je jedno. Vrať se ke svým plánům."

"Ale vaše část dohody..."

"Jaká?" Černokněžník se usmál, tmavá linka se na koncích mírně zvedla. Stříbrný drak si pomyslel, že na

těch úsměvech je cosi děsivého.

"Temný kůň ani Bedlamové nezasáhnou. O tom tě ujišťuji. Budou mít dost starostí s jinými, důležitějšími věcmi." Když to čaroděj dořekl, schoulil se do sebe a zmizel.

Dračí král čarodějovy protivníky skoro litoval. Skoro.

Uplynul další den a Temný kůň znovu studoval pukliny ve stěnách komnaty. Zatímco si je prohlížel, jeho mysl klesala hlouběji do bezedné propasti.

Selhání. Naprosté selhání.

Temný kůň se znovu podíval na místnost, která byla jeho světem a zjevně jím ještě nějaký čas zůstane. Jeho jediná naděje padla - a ve chvíli, kdy se otevíralo tolik možností.

Lidská žena jménem Erini, Melicardova snoubenka - to byla rozhodně ironie osudu - měla přirozený talent, a velmi silný, možná stejně silný jako Cabe Bedlam nebo lady Gwen. Všimla si útržku, přestože ho i Drayfitt přehlédla. V posledních chvílích vize Temný kůň viděl, jak se její ruce instinktivně natahují po síle, aby ji využily. Žena však schopnosti potlačovala; to také viděl. Pokud je to tak, moc by mu nepomohla. Nejspíš o svém malém tajemství neřekla ani Melicardovi.

Z úvah ho vytrhlo odemykání dveří. Musel se hořce zasmát; kdo může chtít dovnitř a co udělají, až tu budou? K čemu by bylo zamykat dveře, kdyby je neměly udržet venku? Temný kůň by byl pořád stejně spoutaný, i kdyby byl celý palác srovnán se zemí. I pak by bariéra, která ho uzamykala, zůstala stát. Dveře se otevřely a dovnitř vešel sám Melicard, doprovázený svým odporným stínem Quorinem a tím žalostným čarodějem Drayfitem. S Melicardem se stala jakási změna, jako by v něm přes noc vykvetla lidskost. Nebyla to plná lidskost, to ani zdaleka, byla však mnohem silnější, než když ho král s rozdělenou tváří navštívil poprvé.

Kdyby tahle princezna dostala čas, udělala by z něj znovu celého člověka. Stínový hřebec si Melicarda pečlivěji prohlédl, hlavně živé oko a výraz úst.

Zjevně na to ale nebude mít čas.

Král přišel s ultimátem. Temný kůň to poznal ještě dřív, než Melicard promluvil.

"Mé vojsko zítra za úsvitu vyrazí proti klanům Rudého draka v Pekelných pláních. Muži budou umírat, aby jejich děti žily ve svobodě. Pláně budou pít jejich krev, stejně jako krev draků."

"Hezká řeč... a hrozně stará."

"Dostal jsi příkaz nebýt k Jeho Veličenstvu neuctivý, démone! Možná potřebuješ další lekci..."

Melicard ho krátce zarazil: "Ticho! Chci, aby mi tenhle tvor, ten legendární Temný kůň, který během staletí bojoval po boku Pánů draků, Cabea Bedlama a ostatních lidí, řekl, proč ty draky nevyfídí a nezachrání tak lidské životy!"

Ebenový oř si povzdechl: "Budeš tvořit dějiny, a přitom ses z nich nepoučil? Nejsou snad jasné lekce quelů, pátračů i jejich předchůdců? Tahle země, které teď říkáme Dračí říše, je krutá matka. Viděla slávu mnoha ras a sledovala i pád každé z nich - a vždy to bylo prostřednictvím krveprolití. Dokonce i quelové, kteří uspěli tam, kde jiní selhali, a udrželi si část moci, když převzali vládu pátrací, dokonce ani ti se nepoučili ze svých chyb a nakonec ztratili i to málo, co jim zůstalo, v pokusu zničit nové létající pány. A pokud jde o pátrače, tím, že zadusili poslední dech quelů, zaseli sémě vlastní zkázy!"

Melicard mlčel, ale Temný kůň viděl, že se jeho slova minula účinkem. A já jsem se vysmíval jeho únavné řeči!

Králova konečná odpověď byla přesně taková, jakou čekal. "Přestože jsi náš vězeň, z nějakého důvodu tě nedokážeme přinutit k poslušnosti. Drayfitt se to pokusil vysvětlit, ale už na tom nesejde. Zítra vyšlu vojsko - i bez tvé pomoci. Bude mu trvat týden až deset dní, než se dostane k severní hranici Pekelných plání, kde se klany nového Rudého draka chystají k vlastnímu útoku. Nicméně bychom je měli zastihnout nepřipravené; a tam, kde Azran Bedlam selhal, my je vyhubíme do posledního vejce. To bude o jeden klan méně. Dalších dvanáct bude následovat."

"Všichni oslavují vítězné dobyvatele!" vysmíval se stínový hřebec.

"Vaše Veličenstvo..." začal namítat rádce.

"Byl jste příliš horlivý, Quorine. Nebudeme ho trestat, tentokrát ne. Možná změni názor, než padne příliš mnoho lidí."

Temný kůň se odmítl na krále dál dívat, místo toho upřel pronikavý pohled mezi Drayfitta, což byl

nejslabší článek, a Mala Quorina, zrádce. Starý čaroděj vypadal bledý, unavený, jako by na něj právě dolehlo nějaké neštěstí. Pokud ano, tak s tím měl určitě něco do činění ten zlomyslný kocour, který radil králi, protože Quorinovi teď přelétl po tváři náznak zadostiučinění, které tam vzhledem k okolnostem nemělo co dělat. Rádce vypadal skoro potěšené.

S tím mourovatým kocourem je něco v nepořádku, usoudil Temný kůň. Co bych s tím ale teď mohl dělat?

"Pojďte," přikázal Melicard dvěma rádcům. "Na řadě jsou plodnější setkání."

"Jediné plodné setkání čeká na Vládce mrtvých - po bitvě."

Dveře se za nimi s nepříjemnou konečností zavřely. Temný kůň kopl do neviditelné klece, rozčilenější než předtím.

"Hlupáci!" vykřikl, přestože pochyboval, že by ho mohli slyšet; místnost byla zvukotěsná. "Tohle bude mnohem horší než Válka o změnu!"

Přemýšlel, nevšímaje si plynutí času, a znovu a znovu uvažoval, jestli ho tady dole definitivně opustili. Jak budou plynout léta, možná do trosek kdysi pyšného města zabloudí nějaký vykradač hrobů a zastaví se na slovíčko, než mě znovu nechá samotného.

Dveře se pohnuly. Někdo se je pokoušel otevřít, ale neúspěšně. Temný kůň se sebral, znovu vyburcovaný náhlou a nejspíš bezvýznamnou událostí. Může to být jen strážce, který zkouší zámek...

Víc než dvě minuty se nedělo nic. Naděje stínového hřebce znovu pohasly.

Náhlé zaskřípání kovu mu potvrdilo, že první pohyb nebyl jenom iluze. Ta část dveří, kde byl zámek a klika, se utrhla, takže celé dveře teď byly k ničemu. Kdosi, kdo stál venku, do nich zatlačil.

Oči princezny Erini na něj hleděly s úžasem i s rostoucím pochopením.

"Ty. Tys byl ten stín v síni. Ten, který - který mě sledoval a pak zmizel." Zatímco mluvila, její ruce sebou škubaly, jako by chtěla udělat ještě nějaké kouzlo.

Temný kůň souhlasně sklonil hlavu. "Princezna Erini, jestli se nepletu." Ukázal na dveře: "Myslím, že jste to trošku přehnala."

Vypadala zahanbeně: "Jenom jsem zkoušela je otevřít. Drayfitt říkal, že když se člověk soustředí, může manipulovat spektrem a odemknout je pouhým pohledem."

"Mohla byste zkusit totéž tady s tou mojí prokletou klecí? Přišla jste mě vysvobodit?"

"Ty jsi - ty jsi Temný kůň?"

To ho rozesmálo: "Samozřejmě. Kdo jiný bych mohl být? Kdo jiný by se odvážil být Temným koněm - nebo kdo by jím ostatně chtěl být?"

"Ne tak nahlas, prosím!"

Stínový hřebec se ztišil. Věděl, že tahle lidská žena drží jeho svobodu ve svých neklidných rukou. "Proč jste přišla sem dolů? Nebude Melicard rozlícený, až zjistí, že jeho budoucí nevěsta odhalila jedno z jeho tajemství?"

"Melicard má práci. Quorin..." na tváři se jí objevil znechucený výraz, svědčící o tom, že toho muže nenávidí. Mínění Temného koně o princezně ještě o něco stouplo, "...ho přesvědčil, že právě teď je čas vyrazit. Melicard dokončuje přípravu."

"Byl tady nedávno. Vy víte, zeje to šílenství." Ebenový oř se netrpělivě pohyboval v omezeném prostoru klece. Pusť mě! chtěl vykřiknout na tu ženu.

Erini prudce vzhledla: "Nevím, jestli bych měla. Nevím, jestli to vůbec dokážu."

"Máte ohromnou moc, vzácná paní. Myslím, že byste měla být schopná zrušit kouzlo, které utkal ten stařec. Klíč je v symbolech na podlaze. Podívejte se na ně blíž."

Začala, ale pak zavrtěla hlavou: "Nemůžu! Jestli to udělám, Melicard mi nikdy neodpustí. Jestli ho zradím, Melicard na mě přijde!"

"Na vaše ruce? Zdají se mi hezké, třebaže neumím posoudit lidská měřítka..."

"Víš, co myslím. Ta moc. Nechci ji. Je to kletba. Kdybych si myslela, že mi pomůže uřezat si ruce, abych se jí zbavila, byla bych v pokušení to udělat."

"Nepomůže, tak už na to nemyslete." Šílenství! Mučí mě snad klíčem ke svobodě?

Jestli Erini tuhle myšlenku zachytila, nezareagovala na ni. Místo toho princezna řekla: "Drayfitt mi říkal totéž. Vím to."

"Proto jste sem přišla? Abyste mi řekla, že se vám nelíbí váš dar a nepoužijete ho k tomu, abyste mě pustila na svobodu? Jste snad ještě větší sadistka než ‚milý‘ rádce Quorin? Ten napadl jenom moje fyzické tělo; vy trháte moje naděje!"

"Ne! Já..."

"Princezno!" Ve dveřích stál Drayfitt. Vypadal ještě unavenější a bledší, než jak ho stínový hřebec viděl před několika hodinami. Erini i věčný byli zaujati vlastními myšlenkami a nevšimli si, že je poblíž. Naopak on je cítil celou dálku až z hlavního sálu, kde se právě rozloučil s králem, poté co se ho bezúspěšně pokusil přesvědčit, aby pochod odvolal nebo alespoň odložil na tak dlouho, dokud nebude situace jasnější. Intenzita těch dvou dokázala proniknout mrakem obav, které mu halily mysl - a nejspíš by jí dokázala proniknout, i kdyby byl za talackými hradbami.

Starý čaroděj si prohlédl zničené dveře a vyděsil se ještě víc. "Tohle nepůjde!" Dotkl se utržené kliky a zámku. Kov před očima princezny i Temného koně změnil tvar a vrátil se do stavu, v jakém byl před Erininým zbrklým příchodem. Drayfitt znovu vzhlédl. "Vaše Veličenstvo! Co jste chtěla získat tím, že jste sem přišla? Varoval jsem vás, abyste se držela stranou!"

"Nemohla jsem si pomoci, mistře Drayfite!" O krok ustoupila, od nich obou. "Viděla jsem, jak jste sem před několika hodinami přišli a potom jste za pár minut odešli. Když jsem viděla, že odešly i stráže, věděla jsem, že se něco stalo. Já -já jsem nedokázala pořádně přemýšlet. Trvalo mi chvíli, než jsem se odhodlala, ale nakonec jsem musela přijít sem dolů - nevím proč. Asi abych viděla... abych pochopila..." Erini se odmlčela, v rozpacích.

"Přišla se podívat na nějakou zvláštnost, černokněžníku!" povýšeně zaduněl Temný kůň. "Přišla se podívat na démona, kterého její milovaný připoutal k tomuto světu! Buď klidný, nechtěla by zranit jeho city tím, že by mi dala svobodu, která mi náleží, kdepak! Vím to dobře, dost dlouho jsem se doprošoval!"

Erini vypadala, jako by ji stínový hřebec kopl - a přesně to Temný kůň chtěl. Věděl, že je to zlé, a nelíbilo se mu, že byl nucen ji zahanbit, ale pokud ji dobře odhadl, ta hanba princeznu přiměje, aby se k němu vrátila - a pustila ho.

Vynahradím jí to, až se vypořádám se Shadem, přísahal Temný kůň v duchu, přičemž clonil svoje myšlenky před princezninými působivými schopnostmi. Pokoušel se nemyslet na to, zeji možná donutí poslechnout svědomí a pustit ho, ale ona přitom může ztratit muže, kterého miluje.

Byly chvíle, kdy lidem nezáviděl schopnost milovat. Zdálo se, že láska má mnohem víc společného s bolestí než s kterýmkoliv jiným pocitem.

Drayfitt si jeho výbuchu nevšiml. Postavil se své budoucí královně. "Vaše Veličenstvo, díky kluzkým řečem věrného pana Quorina budu zítra na cestě s vojskem. Musím vás požádat, abyste na sebe mezitím dávala pozor a zůstávala neustále v králově blízkosti. Čím víc je s ním Quorin o samotě, tím víc otravuje jeho mysl - a ničí vaše naděje na skutečný vztah. Vráť se, jakmile budu moci."

„Jestli budeš moci, čaroději. Tvůj druh ve válce nepřežívá moc dlouho. Co se pak stane s městem?"

"Dohlédnu na to, aby se s ním nestalo nic. Dávám pro to v sázku život, Temný koni." Stařec jemně, ale odhodlaně chytil Erini za ruku. "Pojďte, paní. Soudě podle nehody u dveří vám ještě musím ukázat pár věcí, než zítra odjedu."

"Počkej, Drayfite!" Temný kůň přišel tak blízko k bariéře, jak jen to šlo. "A co Shade? Cítil jsem ho tady! Myslím, že jeho existenci nemůžeš popřít!"

Lidé se po sobě podívali způsobem, který Temnému koni odpověděl na jednu část otázky. Čaroděj se nejméně jednou vrátil do Talaku a ti dva o tom věděli, oba. Nakonec odpověděla Erini, k čarodějovu ohromení.

"Byl tu aspoň dvakrát, Temný koni. Poprvé, na chvíli, v mé komnatě. Podruhé proto, aby vypustil po paláci nějaká odporná stvoření, která pro něj měla špehovat."

"Očividně chtěl knihu," přerušil ji její společník. "Víš, že byla jeho, ale díky tobě, démone, jsem ji já zničil."

"Pak jsi v nebezpečí, člověče!"

"Je to tvůj nepřítel. Ty jsi ten, kdo za to doopravdy může. Se mnou už nemá žádné spory." Drayfittův tón naznačoval, že se čaroděj ze všech sil snažil přesvědčit sám sebe.

"Nebud' hlupák, smrtelníku!"

Drayfitt se od něj odvrátil: "Pojďte, Vaše Veličenstvo."

Doprovodila ho, ale zdržela se, aby si mohla stínového hřebce pečlivě prohlédnout. Temný kůň jí otevřený pohled vrátil. Tahle žena se jen tak snadno nevzdá. Přece jen tu byla jakási naděje.

Když se dveře zavřely, začal se stínový hřebec tiše smát. Teď jen jestli už není příliš pozdě.

Cesta nahoru byla dlouhá a obzvlášť pomalá, navzdory tomu, že ji Drayfitt neustále popoháněl. Erini ho poslouchala jen z části, soustředěná na konfliktní situaci tam dole.

Žijící temnota. Propast, která hrozila pohltnout vše, co stálo příliš blízko. Více, ale také méně než jen stín.

To všechno byly výstižné popisy úžasné bytosti, se kterou se setkala. To všechno byly výstižné, ale zoufale nedostatečné popisy inkoustově černého oře, který si říkal Temný kůň. Vznešený a zároveň děsivý byl mnohem víc, než kdy legendy vůbec dokázaly naznačit. Není divu, že v těch, co ho znali, budil úctu i strach. Z pouhé jeho přítomnosti sálal pocit věčnosti mimo čas. Mrazivé modré oči, křišťálové, bez zorniček, by nejspíš dokázaly polapit přímo její duši.

Erini si znovu vybavila jeho slova a na okamžik zrudla hanbou. Kvůli vztahu s Melicardem byla ochotná nechat ho ve vězení. Bylo to proti všemu, v co věřila, a skutečnost, že s tím nic neudělala, ji hluboce ranila. Kdysi snila o manželství založeném na lásce a důvěře; mohla by být spokojená, kdyby její manželství stálo i na utrpení jiných?

Erini si uvědomila, že seji Drayfitt na něco zeptal: "Promiňte; na co jste se ptal, mistře Drayfite?"

Stařec si povzdechl. Vypadal ještě nerozhodněji, než když se s Erini setkal poprvé. "Ptal jsem se Vašeho Veličenstva, jestli věří své osobní stráži a dvorním dámám."

"Naprosto. Proč?"

Drayfittův obličej zůstal nečitelný: "Jen tak se ptám, paní. Těší mě, že tu jsou takoví, kterým se dá věřit."

Pak už nemluvili, spíš aby si ušetřili dech než kvůli něčemu jinému. Cesta dolů se zdála mnohem snazší.

Nakonec se přece jen objevily dveře.

Nemůžu ho opustit, uvědomila si Erini náhle s přetékajícím zděšením, když si při pohledu na dveře znovu vybavila hanebný způsob, jakým s Temným koněm jednala. Musím pro něj něco udělat, i kdyby... i kdyby...

"Divil jsem se," začal Drayfitt, "divil jsem se, proč odsud nechal Quorin odvolat strážce. Nebyly tu nutné, ale měl jsem dojem, že je považoval za důležité. Kdyby tady byly, nedostala byste se tak daleko."

Erini nevěděla, jaký mohl mít rádce důvod k odvolání strážce, a bylo jí to jedno. Zajímalo ji jediné; princezna si ani nebyla jistá, zda to bude fungovat, ale na základě toho mála, co se dozvěděla od čaroděje, by to přinejmenším mělo být možné.

Na dalším schodu přepadla dopředu.

"Princezno!" Drayfitt se pro ni natáhl a sám přitom málem ztratil rovnováhu. Nedokázal však zastavit Erini, která se ocitla ke svému rádoby zachránci zády.

Zatímco jí Drayfitt neviděl do tváře ani na ruce a soustředil se jen na její bezpečí, Erini seslala syrové kouzlo, vytvořené jen zpola zformulovanými myšlenkami a přáním. Starý čaroděj jí vysvětlil, že gesta rukou nejsou nezbytná a obvykle slouží jen jako pomůcka, princezna však ještě nedůvěřovala vlastním schopnostem natolik, aby se bez nich obešla. Prsty jí zakmitaly v čistě instinktivním pohybu. Protože se ve světě kouzel nevyznala, nedokázala říct, jestli dosáhla, čeho chtěla, nebo ne. Ať to bylo jakkoliv, Drayfitt teď stál nad ní a Erini věděla, že kdyby se pokoušela pokračovat, jen by se prozradila. I tak si nebyla jistá, jestli to stařec ví, nebo ne. Během jednoho setkání jí ukázal, jak si může clonit myšlenky, ale teorie a praxe jsou něco jiného - to platí při čarování i při vládnutí.

"Jste v pořádku, princezno Erini?"

Pomalou, jakoby zmateně přikývla: "Ano - špatně jsem šlápla. Děkuji."

Čaroděj jí pomohl vstát: "Tady by vám mohl být pád osudný, paní. Padala byste třicet nebo čtyřicet stop. Pojďte, čím dřív budeme pryč, tím lépe, pokud jde o mne."

Drayfitt otevřel dveře a vyvedl Erini ven. Slunce už klesalo k západu a zahrada byla plná hlubokých stínů, ale žádný z nich nebyl tak hluboký jako Temný kůň.

Drayfitt za nimi tiše zavřel a řekl: "Zapomeneme na to, co se stalo, Vaše Veličenstvo. Myslím, že to bude pro nás oba nejlepší. Teď pojďme, než se někdo zeptá, co jsme tady dělali."

"To je směšné! Jsem princezna! Nemám snad být královnou Talaku? Mám se tudy opatrně plížit jako had? Nebudu jako vy, Drayfllte! Ani kvůli Melicardově lásce ne!"

Horečně na ni mával, ať je potichu. Erini v dálce slyšela kroky mužů ve zbroji. "Radím vám to jenom na základě předchozích zkušeností, Vaše Veličenstvo. Samozřejmě záleží na vás, co uděláte."

"Princezno Erini."

Erini sebou trhla a Drayfitt tiše zaklel. Když si však princezna uvědomila, kdo to je, uklidnila se:

"Kapitáne Istone!"

Důstojník z Gordag-Ai sejí uklonil a po krátkém váhání krátce kývl na pozdrav i čaroději. "Princezno, velmi nám ztěžujete plnění povinností. Dokázala jste nám všem utéct."

"Na to je princezna šikovná," podotkl Drayfitt. Pak oznámil Erini: "Myslete na to, co jsem vám řekl, paní, a rozhodně využívejte služeb tak věrných mužů, jako je tady kapitán."

"Co to má znamenat?" zeptal se Iston s rostoucím podezřením.

"Jen doufám, že vám Její Veličenstvo dovolí konat vaše povinnosti. Někdy je těžké najít člověka, kterému můžete dost důvěřovat. Dobrý večer."

Iston se mračil, oči upřené na odcházejícího čaroděje: "To zní jako varování."

"To nic není."

"Jak poroučíte." Kapitán přesto dál vypadal zamyšleně. "Mohu vás doprovodit zpět do komnat, Vaše Veličenstvo? Čeká na nás několik znepokojených strážců."

"Proč jste je nepřivedl s sebou?"

Iston se tajemně usmál: "S některými věcmi si člověk lépe poradí sám."

Tiše prošli zahradou, kapitán těsně za svou paní. Erini dovolila myšlenkám zatoulat se zpět k událostem dole a k otázce, jestli její nečekaný pokus Temného koně osvobodil, nebo ne. Byla taky zvědavá, co by řekl Melicard, kdyby se ukázalo, že je stínový hřebec volný. Drayfitt by nemohl říct nic; ráno už bude pryč, s vojskem. Král i Quorin by si mohli myslet, že Temný kuň unikl sám nebo že ho Shade někam unesl.

Její tajemství bude v bezpečí... pokud se ona sama nerozhodne podělit se o ně s Melicardem. Jednou se to musí dozvědět... ale kdy?

Jako předtím, i teď zůstaly otázky bez odpovědi. Opustila zahradu s Istonem v patách, samozřejmě, a s vědomím, že pravda vyjde dříve nebo později najevo a že by jí mohlo prospět, kdyby Melicard doslechl nejdříve od ní, a ne od Quorina.

Ve chvíli, kdy rádoby královna a její lokaj zmizeli zpět v paláci, velitel stráže Ostlich opustil úkryt, ze kterého měl výhled na zahradu. Byl omámený vidinou zlata, které mu rádce Quorin zaplatí. Bylo mu jedno, co princezna z Gordag-Ai dělala i proč vlastně Quorin zakázal hlídkám, aby opustily zahradu. Věděl jen, že rádce zaplatí za informaci, že princezna byla tam dole, a ještě víc ho odmění, jakmile otěže vlády přejdou do jiných rukou.

Co se stane s princeznou nebyla jeho starost.

XI.

Teď, když mělo začít velké tažení, neměl nikdo čas kontrolovat komnatu, ve které byl zavřený králův neochotný démon. Pohlčení posledními detaily, které je zaměstnají po celou noc, král ani jeho rádci neviděli nikoho než muže, kteří jim přinášeli informace o přípravách. Proto rádce Quorin pořád ještě nevěděl velmi důležitou věc... Kdyby byl přijal hlášení od jednoho z velitelů hlídek, možná by se omluvil a ověřil si to sám, zašel by dolů do vězení stínového hřebce a odhalil tam něco tak důležitého, že by to zaujalo dokonce i krále... bariéra, magická klec a její obyvatel zmizeli.

Hlavní část ohromné talacké armády se navzdory velikosti pohybovala rychle a spořádaně. Za úsvitu už byla více než polovina jednotek za městskými branami. Obyvatelé města u brány zdravili manžely, otce, syny a bratry. Míjely je kohorty po čtyřech stech vojácích, většinou tvořených veterány dychtivými ukázat odporným drakům, že lidé z tohoto městského státu se dračím králům už nikdy nepokloní. V jásotu a rozruchu se docela ztratil jeden pesimistický čaroděj a několik rozčilených velitelů; ti všichni měli dojem, že míří špatným směrem, jejich povinností však bylo poslouchat, a tak poslechnou. Město nezůstává bez obrany. Po okolí byly rozmístěny pevnůst-ky, hlavně na severní a západní hranici. V

samotném Talaku bude udržovat pořádek městská stráž a palác bude dobře chráněn královskou stráží. Bez vědomí odcházejících sil se posádky severních pevností, podle rozkazu, který dostaly za úsvitu, připravovaly k přesunu na západ, kde se měly setkat se svými druhy. Příští týden se měly zúčastnit řady bojových cvičení, která byla navržena k ověření jejich schopností vést partyzánskou válku podobnou té, již vedl Melicard v dávných počátcích tažení. Velitelé se v duchu ptali, jestli je to nutné, nebylo to však poprvé, kdy se nějaký vládní úředník rozhodl zviditelnit tím, že dá zabrat prostým vojákům. Kromě toho, válka se teď měla rozhořet na východě, takže je pár dní nikdo nebude postrádat.

Nikdo nezpochybnil platnost rozkazů; koneckonců byly opatřeny královskou pečeti, ne? Tu pečeť užíval jen Melicard a jeho nejbližší poradci.

Král toho dne zdravil muže, kteří vyjížděli bojovat v jeho jménu, a vypadal spíše vladařsky než děsivě. Původně měl v plánu vést, jako to dělal v minulosti, ale část rádců mu doporučila, aby zůstal ve městě. Nebylo by dobré, kdyby vůdce tažení nešťastnou náhodou padl ve víru boje. Z paláce může Melicard řídit veškerý boj. Také se mluvilo o případné Melicardově svatbě s princeznou ze sousedního Gordag-Ai; na tu událost se všichni dychtivě těšili. Ti, kdo byli dost blízko krále, mohli zahlédnout princeznu Erini, stojící po jeho boku. Z druhé strany stál Mal Quorin, Melicardův hlavní poradce. Ve stínu budovy poblíž městské brány s rostoucí netrpělivostí pozorovala odcházející procesí osamělá postava. Stíny jí halily tvář, ale i kdyby to tak nebylo, musel by si ji člověk dlouze a pečlivě prohlédnout, aby dokázal rozeznat urozené rysy a uhrančivé oči - oči se šedými, širokými zorničkami, oči, které neměly žádnou barvu, ale místo toho se leskly jako křišťál a vypadaly, jako by viděly mnohem víc než to, co měly před sebou. Byla to tvář někoho, kdo ví, kde je jeho místo na světě, kdo ví, že všechno, co má na dosah, je jeho. Azran Bedlam se díval podobně, ale ve srovnání s pohledem tohoto muže jeho pohled bledl. Tohle byla tvář vraadského čaroděje.

Pravá Shadeova tvář.

Jídlo. Jíst. Jíst. Ostatní ve stádu ho stále popoháněli. Dělal to celý den.

Živitel. Kdo chodí na zadních nohách a voní stádem. Přináší více jídla. Jíst. Ve stádu se pokoušeli dávat pozor jeden na druhého, ale ten tmavý odmítal být jeho součástí, i když tvrdil, že je.

Ne hladový. Ten tmavý dovolil cizí postavě s divnou, volnou kůží, aby ho vedla. Pít? Kdo chodí na zadních nohách a voní stádem, vede kvodě. Voní zmateně. Proč se bojí vlastního? Vlastní nezraní živitele. Vlastní... není správně.

Živitel před ním zavolal někoho dalšího z vlastního stáda, na toho menšího, co chodí na zadních nohách, který často přichází k tomuto stádu a češe a myje jim srst. Tmavý si nevzpomínal, že by mu to někdy někdo dělal, ale ostatní, kteří tmavému připadali hrozně hloupí, mu to řekli. Měli to rádi, byly to jejich šťastné chvíle. Tmavého jejich šťastné chvíle nezajímaly. Jejich šťastné chvíle byly pro hlupáky. "Andru! Kdy přivedli tohoto?"

Chlapec - chlapec? - zavrtěl hlavou a hřívá mu přitom zavířila kolem hlavy. Tmavý si uvědomil, že chlapec nemůže mluvit.

Muž - ano, muž! - se na tmavého podíval: "Je nádherný, ale děsí mě! Vypadá spíš jako démon než jako kůň!"

Kůň? Démon? Mysl tmavého zavířila. Ani na chvíli se nepozastavil nad tím, že muži tak dobře rozumí, zatímco zbytek stáda očividně jen chápe tón hlasu. On byl jiný. Úplně jiný. Začaly se vynořovat vzpomínky, vzpomínky na vězení, na zlé lidi a postavy ve stínech. Vzpomínky na potřebu uniknout.

"Hej! Co je s tebou?" Muž tmavý si poprvé uvědomil, že muž je vysoký, s dobrými svaly a prošedivělý - se snažil dostat náladového svěřence pod kontrolu. Tmavý - temný - další jméno! - ho snadno zahnal.

"Andru! Kluku! Přiveď ostatní! Máme tady vzpurné zvíře!" Ten mladý odběhl. Starší muž se pokoušel chytit udidlo, které se tmavému někdo odvážil dát, ale nepovedlo se mu to. Ne tmavý. Temný... kůň.

Temný kůň!

Stínovému hřebci se vrátily vzpomínky jako smíchaný proud obrazů a útržků myšlenek. Temný kůň ztuhl, jak se to všechno pokoušel pojmout, a muži se v tu chvíli podařilo popadnout udidlo.

"Nevím, který tupohlavý lord nebo lady tě nechali v královských stájích, ale budeš se muset naučit, kdo je tady pánem!" Prudce trhnul udidlem, aby Temný kůň musel sklonit hlavu. Koně kolem ebenového oře se stáhli, už důvěrně znali sílu a taktiku muže, který se ještě nesetkal se zvířetem, jež by nedokázal zlomit.

Samozřejmě, inkoustově černý hřebec před ním byl mnohem víc než jen zvíře.

Temný kůň, který už byl znovu sám sebou, si konečně všiml svého rádoby pána. Modré oči, které dokázaly pohltit duši, se setkaly s přivřenýma očima toho člověka - až muž vykřikl a pustil udidlo.

Odklopýtal dozadu a udělal rukou znamení proti zlu.

Temný kůň se zasmál. Zasmál se nejen marnému gestu, ale protože byl volný\

"Helo a Styxi!" Muž padl na kolena. "Ušetři mě, démone! Nepoznal jsem tě!"

"Nepoznal jsi mě? Nepoznal jsi Temného koně? Nejsem démon, koňáku, i když nejsem jedno z tvých zvířat. Rychle mi odpověz a já tě nechám být. Co je tohle za místo a co je dnes za den?"

Odpověď přízračného oře pobavila i rozhněvala zároveň. Tohle byl Gordag-Ai, domov princezny Erini! Pochopil, co udělala. Ve spěchu, možná proto, že byla s čarodějem, si přála, aby byl v bezpečí. Jakkoliv však byla chytrá, uvažovala o něm jako o skutečném zvířeti - a proč nel Jen velmi málo lidí skutečně chápalo, kým je. A tak, když se ho pokusila osvobodit, nedotažené kouzlo ho poslalo na místo, které považovala za bezpečné - do království, kde se narodila a kde vyrostla. Protože byl kůň, její pokus o záchranu ho poslal do královských stájí, což bylo jistojistě nejbezpečnější místo pro koně! Vedlejší účinky nahodilého kouzla z něho málem udělaly skutečného koně; a přestože obdivoval jejich postavu a věrnost, nijak netoužil se jím stát.

Důsledky vedlejších účinků ho rozladily. Než se pomalu znovu stal sám sebou, uplynul skoro celý den. Ohromná talacká armáda už musela být daleko od města, na cestě k Pekelným pláním; a i když neměl pro své obavy důkaz, měl Temný kůň podezření, že se má stát něco, v čem má prsty Shade. A nejen v Talaku.

Uvědomil si, že muž před ním pořád klečí a několik dalších lidí stojí ve dveřích královských stájí a vypadá ohromeně. Temný kůň se hoře zasmál a řekl: "Ode mne se nemáte čeho bát, maličci! Temný kůň je odedávna přítelem lidí, i když moje láska k některým z vás prošla těžkou zkouškou! Nebojte se, můj čas s vámi tady končí!"

Stínový oř se vzepjal a vyvolal bránu. Průchod se na okamžik nejistě zamihotal, ale hřebec, který netrpělivě toužil vyrazit proti nepřítelům, si toho nevšiml. Po uvěznění a pobytu v dusivém područí Drayfittovy magické klece čekal, že jeho schopnosti nebudou v plné síle. Právě proto byl nejvyšší čas povolát do boje se svým přítelem/ nepřitelem ostatní. Čas vyhledat pomoc Cabea Bedlama.

Brána se znovu zamihotala - a zmizela.

Temný kůň hlasitě zaklel - a vyděsil i těch pár lidí, co ještě neutekli - a pokusil se vyvolat průchod znovu. Jen skoro nepostřehnutelně problikl a zase zmizel. Rozlícený věčný se ještě víc rozzuřil.

"Já jsem Temný kůň!" zařval na neposlušný otvor. "Brána je pro mě maličkost! Objev se!"

Nestalo se vůbec nic. Tentokrát dokonce ani probliknutí. Uvěznění narušilo jeho schopnosti víc, než by pokládal za možné.

Tohle kouzlo je původem vraadské, uvědomil si stínový hřebec nakonec. Zrádné a ničivé, stejně jako jeho tvůrce!

"No dobrá," zaduněl. "Jestli teď dočasně nemůžu putovat cestami mimo svět, projdu lidským světem!"

Temný kůň shlédł na lidi. "Bud'te ostražití, smrtelníci! Klany Stříbrného se probudily, a přestože asi míří k Talaku, bylo by bezpečnější předpokládat, že touží i po Gordag-Ai."

Vypadalo to, že vzkaz pochopili. Temný kůň se znovu vzepjal a odcválal východním směrem. Muži ve stájích nejprve začali znovu propadat panice, protože východním směrem nebyly žádné dveře, jen pevná zeď. Pak, před nevěřícíma očima lidí, kteří si mysleli, že už viděli všechno, co se vidět dalo, prošel Temný kůň překážkou jako duch.

Temný kůň neměl čas ani trpělivost s lidskými slabostmi. Pokud je dokázal zahnat na útěk pouhý pohled na ohromného, inkoustově černého hřebce řítícího se nad jejich hlavami, byla to jejich smůla. Stínový oř se pokoušel zastavit něco mnohem horšího, než byla trocha děsu, která tu po něm zůstala. Shade, vraadský čaroděj, by se nespokojil s trochou strachu. Jako vraad by chtěl všemu vládnout. Ne proto, že byl zlý; vraadové byli, pokud Temný kůň věděl, spíše amo-rální. Necháпали, že by jim něco nemuselo patřit, pokud si to nezabral jiný, silnější příslušník jejich druhu. I pak to byla otázka toho, kdo měl zrovna navrch.

Čaroděj se bude pokoušet rozdělit a odstranit protivníky, dokonce i jen potenciální protivníky.

Temný kůň zrychlil a brzy nechal Gordag-Ai za sebou. Domov princezny Erini byl ohledně dračí hrozby varován. Přízračného koně teď zajímala osoba, u které chtěl najít pomoc. Cabe Bedlam a jeho rodina byli v nebezpečí. Vraadský černokněžník by nenechal tak nadaného čaroděje, jako je mladý Bedlam, jen tak; pokud by si jej nedokázal podrobit, zničil by ho stejně, jako by člověk zničil škodnou.

Temný kůň se přinutil ještě přidat. Uvědomil si, jak moc si zvykl na magické schopnosti. Přestože běžel rychleji než kterýkoliv obyčejný kůň, pohyboval se nesrovnatelně pomaleji než při putování mimo svět. Z vteřin a minut se teď stávaly hodiny.

Hodiny, které možná neměl.

Dělal si i starosti, co se děje v Talaku, ale nemohl s tím nic dělat. Bylo životně důležité promluvit si s Cabem Bedlamem a Jantarovou paní. Městský stát šíleného Melicarda bude muset počkat, navzdory dluhu, který měl vůči jeho budoucí královně - budoucí královně, jen pokud bude mít Talak nějakou budoucnost. Temný kůň potřeboval pomoc smrtelníka.

Čas zůstával nepřítelem, plynul s rychlostí, které se jeho rychlost přes veškerou snahu nemohla rovnat. Přišla noc, pak tma zešedla a začala se rozptylovat. Oblast Esedi, kde kdysi vládl Bronzový drak a kam patřilo Gordag-Ai, ustoupila jižnímu okraji panství toho zatraceného Stříbrného. Když začalo slunce stoupat na oblohu, ulevilo se mu. Ocítl se na území, které mělo s lidmi a Bedlamovými dobré vztahy - v lesnatých zemích Zeleného draka. Z nenávisných slov krále Melicarda a matoucích poznámek čaroděje Drayfitta kůň vyrozuměl, že dračí král udělal nemyslitelnou věc; vypadalo to, že je na jeho panství místo pro oba druhy, aby draci mohli přežít a ne jen uvolnit cestu nástupcům, jak tomu bylo se všemi druhy před dračími králi.

Zavadil kopyty o vrcholky nejvyšších stromů. Dole v hloubce se cosi velkého pohnulo a zmizelo mezi stromy. Temný kůň si nejdřív myslel, že je to malý drak, ale pak zahlédl postavu podobnou ptáku i člověku zároveň.

Pátrač.

Už jich bylo jen velmi málo. Krátká, strašlivá zima, která přišla rok po tom, co se stínový hřebec odebral do vyhnanství, si očividně vyžádala mnohé z těchto dřív mocných vládců, předchůdců dračích králů. Drayfitt naznačil, že za jejich zničení mohly především hordy hladových, obrovitých hrabajících nestvůr ze Severních planin, příšer, které k jihu následovala zima, jež mrazila i duše.

Temný kůň náhle zaváhal; skoro přistál na vrcholku stromu. Ze všech tvorů by mohli vraady znát právě pátrači. Létavci tuhle zem ovládali před tím, než se objevili lidé a než byli lidé při vzestupu draků podrobeni. Třeba s tím měli vraadové něco společného, i když už možná tehdy jako druh vůbec neexistovali. Něco změnilo jejich potomky v dnešní lidi. O těch dobách toho Temný kůň moc nevěděl; to málo, co mu bylo známo, znal ze setkání s jedním vraadem, dobrým člověkem. Stínový hřebec se do této reality vrátil až dlouho poté, co dračí králové upevnili svou moc, dlouho potom, co zemřeli všichni, kdo by mu mohli na otázky odpovědět.

Temný kůň se otočil a ponořil se mezi stromy. Kdyby jen mohl toho pátrače chytit...

Jakmile slétl do lesa, začalo ho šlehat listí. Změna z přízračného těla v hmotné ho vyděsila; po tom rozhodně netoužil. Temný kůň zpomalil a přistál nohama na zemi, zanechávaje po sobě hluboké stopy. Díky hustému porostu nedokázal pátrače najít běžným pohledem. Ostatní smysly, které by mu měly pomoci v hledání, selhaly stejně zoufale. Pátrač nebyl k nalezení. Temný kůň opatrně klusal lesem tím směrem, kterým mířil původně, k Panství. Mezitím zkoumal viditelný i neviditelný svět, jestli nenajde stopy po pátrači nebo nějakém jiném neobvyklém tvorů. Opožděně ho napadlo, že by v něm Zelený drak nemusel vidět spojence a Bedlamova přítele. Přestože dračí král působil mírumilovně, pořád by mohl Temného koně považovat za nepřítele všech draků.

Narazil na stezku, která jevila známky pravidelného užívání, a rozhodl se vydat se po ní. Pokoušel se naznačit všem ukrytým strážcům Zeleného draka, že má přátelské úmysly. V minulosti touhle oblastí projížděl nezraněn, ale minulosti se nikdy nedalo tak úplně věřit. Možná se ho vládce Dagorského lesa nepokoušel zabít prostě proto, že byl silnější. Boj mezi nimi by mohl zničit lesnatou krajinu, kterou Zelený drak tolik miloval, ale teď, když byl hřebec oslabený, představoval pro ty, kteří si mysleli, že mají oprávněný důvod k pomstě, mnohem lákavější terč.

Pořád nemohl pátrače najít. Buď se dokázal schovat, nebo už dávno uletěl. Věděl, že létavci mohou být

velmi mocní a že by v něm mohli vidět užitečný nástroj, který by jim třeba pomohl získat zpět vládu nad Dračími říšiemi. Pokud to ale byla past, byla to divná past. Temný kůň proklel stav, ve kterém byl; nebyl si jistý, jestli vůbec ještě může věřit vlastním smyslům.

Procházel lesem. Hodiny plynuly a stávaly se z nich nové vzpomínky; většina se týkala nekonečného plahočení mezi stromy. Jak stínový hřebec míjel jeden strom za druhým, všechny stejné, postupně na pátrače úplně zapomněl. Přestože Temný kůň obdivoval krásy přírody, zelená barva se mu brzy úplně znechutila. Bylo jí tu příliš. Lákalo ho zvednout se zase k nebi, pochyboval však o svých schopnostech, a tak raději zůstal tam, kde byl a kde měl největší naději, že zahlédne ukryté hlídky, přestože se to právě teď zdálo marné. Přes bohaté zelené vrcholky stromů by nebylo skoro nic vidět, ať už ve větvích nebo na zemi. Tady si přinejmenším mohl okolí pečlivěji prohlédnout. Ted' se pro něj hlavními smysly staly zrak a sluch; měl je lepší než obyčejný kůň, takže mu poskytovaly dost přesný obrázek o tom, kdo číhá kolem. Nejdřív se zdálo, že je sám, brzy však zjistil, že tu jsou další. Nakolik mu smysly prozradily, byla kolem drobná zvířata, ptáci a hmyz, a taky tři tvorové, kteří podle postavy museli sloužit současnému pánovi lesa. Možná ho už někde vpředu čekal večírek na uvítanou. Bylo sporné, jestli ho nebudou jen sledovat jako stíny. Ale někde tam budou.

Území před ním mu začalo být povědomé. Temný kůň přibrzdil do pomalejšího kroku. Věděl, že to, co hledá, může být neviditelné stejně jako jeho klec. Deset let byla na smrtelné rovině dost dlouhá doba, aby se celý svět změnil, a tak bylo nejlepší přistupovat k věcem s vědomím možných pastí, přestože si nebyl úplně jistý, jestli už dorazil na okraje pozemků útočiště mladého Bedlama.

Temný kůň se přiblížil k mlázi, kde rostly dva stromy tak těsně vedle sebe, jako by to byl jediný strom. Stínovému hřebci stačil jediný pohled, aby věděl, že to je práce čaroděje, protože se stromy kolem sebe vinuly jako milenci. Byly pro něj jakýmsi ukazatelem, řekly mu, že už je opravdu blízko cíle. Pozemky Panství nemohly být ani...

Ucítil silnou touhu nejit dál. Jako by mu pod nos strčili něco odporně páchnoucího. Temný kůň odklusal o pár kroků zpět, aby se vzpamatoval. Odfrkl si a zlostně se podíval na místo smrdutého útoku.

"No tak, Jantarová paní," ušklíbl se. Byl si jistý, že strašlivý puch je dílem lady Gwen, Cabeovy družky.

"Trocha smradu vaše nepřátele nezažene - ani ty, které tak vytrvale považujete za nepřátele!"

Inkoustově černý oř se vzepjal a rozběhl se dopředu.

Zjistil, že pádí tím směrem, odkud přišel.

"Cože?!" Temný kůň se na místě zastavil. Otočil se a zadíval se tam, kam původně běžel. Nic nenaznačovalo, kde a jak ho otočili. Bylo to jedno z nejlépe utkaných kouzel, jaká viděl za celá staletí. Na rozdíl od mnoha jiných vůbec necítil obrat, nezaznamenal žádné brnění.

"Možná jsem vás podcenil, lady Gwen!" Couvl a znovu vyrazil. V běhu zvedl vlastní štít. Tentokrát ho žádné obyčejné kouzlo neotočí.

Neotočilo - ale náhle ho zalila panika. Musí být blázen, že se vůbec přiblížil k tak vražednému, děsivému místu, jako je tohle. Nekontrolovatelně se rozběhl zpět.

Když se od místa drtivého útoku na nervy o kus vzdálil, zastavil se. Podíval se na cíl, pohodil hlavou dozadu a zasmál se: "Má poklona, Jantarová paní! Tohle je mnohem otravnější a mnohem nápaditější než původní kouzlo!"

Umístila na magickou bariéru, která chránila Bedlamovy a jejich přátele před vetřelci, nejméně tři kouzla, a Temný kůň ještě nebyl připravený zkoušet, jestli ne i čtvrté. Každé další bylo silnější než předchozí a Temný kůň měl podezření, že další úroveň už přestane zastrašovat a začne být velmi, velmi bolestivá. To nechávalo věčnému velmi málo možností. Kdysi, když poprvé potkal velmi zmateného mladého smrtelníka jménem Cabe Bedlam, smrtelníka, který nechápal, kým je a proč je cílem soustředěného útoku více než jednoho dračího krále, stínový hřebec volal necvičeného čaroděje v mysli. Kdyby Cabe neopověděl, padl by za obět' třem svůdkyním, dračicím v lidské podobě. Ted', když Temnému koni selhávaly síly, to bude muset zkusit znovu. Stínový hřebec čistě z hrdosti zaváhal, ale nakonec ho lepší způsob nenapadl.

Pomalou se soustředil na mysl svého lidského spojence a zamířil k okrajům bariéry. Uvědomil si, jak je ironické, že se poté, co strávil tolik času snahou uniknout z jedné klece, zoufale snaží vejít do jiné, nejspíš ještě nebezpečnější.

Uplynuly minuty. Žádná odpověď. Dokonce vůbec necítil cizí přítomnost, i když to nemuselo nic znamenat. Bylo možné, že nová řada kouzel - tak důmyslná oproti těm původním, která na Panství vložili bývalí držitelé - cloní ty uvnitř před jeho němou prosbou. Pokud je to tak, možná bude muset kroužit kolem pozemků celé hodiny, než narazí na některého z čarodějů nebo jejich sluhů. Když Temný kůň pomyslel na ztracený čas, zlostně přivřel oči.

Když obešel celé území, zastavil se a pokusil se situaci znovu zhodnotit. Doufal, že něco přehlédl. Slunce už skoro zapadlo a Temný kůň stál v hlubokém stínu uprostřed nejhlubšího, nejtemnějšího lesa. V záchvatu neovládané zuřivosti se vykašlal na hrdost a na opatrnost, ustoupil jen kousíček od okraje bariéry a co nejhlasitěji zařval:

"Cabe Bedlame! Pojď sem! Nech mě vejít! Jsem Temný kůň, tvůj přítel a spojenec! Dělej, než Shade rozerve celé základy Dračích říší a uvrhne všechny do zkázy!" Poněkud květnaté, usoudil, když skončil, ale přivede ho to ke mně. Musí!

Za několik vteřin se cosi začalo prodírat křovím. Pečlivě se to schovávalo za stromy a keři, ale Temný kůň brzy viděl, že je to na Cabea příliš malé.

"Temný kůň." Bylo to tvrzení, tvrzení dítěte, ale na jeho tónu bylo cosi zvláštního.

"Neublížím ti, mládě! Opravdu jsem Temný kůň, přítel a spojenec pána tohoto místa." Pokoušel se mluvit konejšivě.

Chlapec přistoupil blíž, ale dál se pečlivě skrýval. Na jeho kroku bylo cosi divného a dýchal příliš rychle, jako by utíkal. Možná ano. Možná byl daleko odsud, když Temného koně zaslechl.

"Pojď ke mně blíž, mládě! Neublížím ti. Jestli předáš vzkaz čaroději Cabeovi Bedlamovi, budu nadosmrtně tvým dlužníkem."

"Nelíbíš se mi. Jdi pryč."

Temný kůň kopnul do země. Neměl moc zkušeností s mláďaty. Raději bojovat s dračím králem než se pokoušet uklidnit děcko. Byl zázrak, že se lidé dokázali dožít dospělosti. "Tvůj táta by tě měl naučit slušnému chování, mládě!"

Chlapec se narovnal a zasyčel. Temný kůň se chystal pokračovat, doufal, že hubování přiměje dítě, aby ho poslechl; náhle však zaváhal. Chlapec reagoval příliš prudce, příliš...

"Můj otec je mrtvý."

Na člověka to znělo příliš studeně. Ebenový kůň přešel k tichému, klidnému tónu: "To je mi líto. Kdo byl tvůj otec, dítě?"

Věděl, že to nemůže být Cabe Bedlam. Slyšel sykové tóny. Zdálo se nemožné, že by dítě před ním mohlo být tím, za koho ho pokládal.

Chlapec vystoupil z úkrytu, jako by mu otázka na jeho původ dodala odvahy. Podle výšky mu mohlo být asi deset, možná o rok dva víc. Výška na něm však byla ta nejméně důležitá věc. Temný kůň, který si myslel, že už viděl všechno, zůstal oněměle stát.

V temných vlasech se leskly stopy zlaté. Chlapec měl přivřené oči; rudé ovály jasně planoucí v temnotě.

Nos měl malý, skoro neznatelný, a ústa s tenkými rty a mazaným výrazem vypadala krutě, ale vznešeně. Tohle dítě bylo chytřejší, než by na svůj věk mělo být.

Chlapec byl pohledný, ale ne lidským způsobem.

Vrstva šupin, které mu pokrývaly tvář, řekla stínovému hřebci, kým je, ještě než hoch stačil otevřít ústa a odhalit ostré zuby a lehce rozeklaný jazyk. Zblízka Temný kůň viděl v jeho očích nenávist, ničivou nenávist, se kterou by žádné mládě nemělo vyrůstat. Už ho překroutila.

"Můj otec byl Zlatý drak. Můj otec byl císař." Drače odhodlaně hledělo Temnému koni do očí - a věčný odvrátil pohled jako první.

Mládě vítězně dodalo: "A já budu taky císař."

XII.

"Kyle! Kde jsi?"

Nepríjemné dráče se při zvuku hlasu, který zjevně znalo, obrátilo. Temný kůň se tím směrem také podíval. Věděl, kdo to volá, i když jen těžko věřil, že něco konečně vychází tak, jak má. "Tamhle, poručníku! Tamhle je!" "Vidím ho, Grathe. Vidím - Temný kůň" Stínový hřbec sklonil hlavu na pozdrav:

"Zdravím tě, dobrý příteli Cabe!"

Kyl, který teď pečlivě ukryl předchozí divokost, ustoupil stranou a díval se, jak přichází hubený muž v tmavě modrém rouchu, doprovázený dalším dítětem. Deset let Cabea Bedlama změnilo i nezměnilo. Se svými schopnostmi se mohl dožít tak tří set let, možná i více, pokud neskončí násilnou smrtí, což byl obvyklý problém čarodějů. Vypadal vyšší, ale to mohlo být i sebejistotou, s jakou se pohyboval. Cabe vypadal přesně jako před lety, mladík po dvacítce, ale jen dokud si Temný kůň pečlivěji neprohlédl drsně pohledné rysy. Tvář se nezměnila - laskavé oči si udržovaly přehled o neposlušném dráčetě, přestože se zaměřily na Temného koně, nos měl mírně do strany a silná brada připomínala dědečka Nathana. Vcelku se v ní však odrážel věk a zkušenosti, které tam předtím nebyly.

Bude větší než jeho otec a děd, usoudil hřebec. Kéž prožije klidnější, příjemnější život než oni.

"Temný kůň!" S trochou úžasu při vzpomínce na předchozí setkání Cabe natáhl ruku, aby se stínového hřebce dotkl. Těsně předtím, než se dostal k ochranné bariéře, se však zarazil. Přivřel oči, které doslova zaplály mocí. Široký stříbrný pruh v jeho jinak tmavých vlasech jako by zajiskřil. „Jsi Temný kůň, že? Nerad bych si představoval, co bych asi udělal, kdybych zjistil, že jsi nějaký drak z Bouřlivých zemí nebo z Lochivaru, který si myslí, že by sem mohl proklouznout v převlečení za starého přítele, kterému věřím. Mohl bych ti velmi, velmi ublížit - řekněme, obrátit tě naruby."

Temný kůň se zasmál: "Příteli Cabe, za ta léta, co jsme se neviděli, jsi se trochu zkazil! Kdo by se odvážil nebo chtěl být mnou, ptám se?"

Kyl, jehož tvář při zmínce o násilí ožila, znovu ztratil zájem. Druhému chlapci - stínový oř teď viděl, že je to taky drak, ale lidštější, jemnější - se ulevilo.

Cabe se znovu zazubil: "Pak svobodně vejdi, starý příteli."

Jako by se v ochranné bariéře, která ho tak dlouho rozčilovala, otevřela branka. Temný kůň prošel a ostatní couvli, aby mu udělali místo. Grant, druhé dráče, se ho chtěl dotknout, ale Kyl náhle zavrtěl hlavou a zasyčel: "Vsaje tě dovnitř a pošle tě na temná míssta!"

"Tak dost!" pokáral ho Cabe. Podíval se na bývalého společníka a omluvil se: "Poslouchají příběhy od jiných draků - a taky lidí. Jsou to jen historky, ale co můžu dělat? Kolují už dlouho."

"Možná by bylo lepší, kdybych trochu pozměnil vzhled." Temný kůň se proměnil v opravdového koně, dokonce si změnil i oči. "Je to lepší?"

"Mnohem."

"Potřebuji si s tebou promluvit, jen co budeme mít trochu soukromí, mladý Cabe. Týká se to mého - návratu - do vaší země."

Čtveřice už mířila k Panství. Čaroděj přikývl: "Myslel jsem si to. Předpokládal jsem, že se už nevrátíš. Gryf říkal, že ses obětoval, abys udržel Sh..."

"O tom si promluvíme - až budeme mít víc soukromí, jestli ti to nevádí." Ukázal na dráčata, která byla očividně zvědavá na to, o čem ti dva mluví.

"Promiň."

Temný kůň zavrtěl hlavou. "Není důvod se omlouvat! Pojd', máme chvilku času: pověz mi, co se stalo s Gryfem. Všechno, co vím, pochází z nedůvěryhodných zdrojů."

Cabe mu nejprve řekl o Gryfově cestě za Východní moře, do země, kde se lví pták narodil. Gryf zjistil, že jeho lid, starousedlíci na místě zvaném Stínové země, je v obležení vlčích nájezdníků v černých zbrojích, Aramitů. D'Shay, jistý vlčí nájezdník, jenž během času jednal s různými dračími králi, očividně přežil setkání v Penacles, které domněle skončilo jeho smrtí. Dopisy, dopravované do Dračích říší dračími loděmi neutrálního města Irillian, byly ohledně D'Shaye skoupé na podrobnosti. V několika posledních letech však lví pták pomáhal vést vzpouru mnoha podrobeným ara-mitským nepřátelům. Říše vlčích nájezdníků se drobila, byl to však pomalý, krvavý boj. Vojáci v ebenově černé zbroji nedobyli většinu kontinentu jen šťastnou náhodou.

"V jeho nepřítomnosti vládne v Penacles Toos," uzavřel Cabe. "Generál odmítá jmenování za panovníka, přestože na něj rada pořád tlačí. Oba jsme se chtěli vypravit Gryfovi na pomoc, ale to by tu nezůstal nikdo, kdo by dával pozor na jisté potížeisty."

"Moudré rozhodnutí, Cabe! A co ty? Jantarová paní je tvoje manželka, že?"

Stínový hřebec si všiml, jak se jinak sebevědomý čaroděj při zmínce o ženě začervenal. Temný kůň

rozeznal hlubokou lásku, kterou smrtelník k čarodějce choval.

"Je to moje... manželka. Ano. Máme - máme dvě děti."

"Ale to je báječná zpráva!" Temný kůň zaduněl; v tu chvíli mu bylo jedno, kdo ho slyší. Po tolika skličujících událostech ho běh života, něco, co přízračného koně vždycky fascinovalo i mátlo, potěšil. Obzvláště, pokud šlo o jednoho z mála smrtelníků, kteří mu plně věřili. "Musíš jim mne představit - pokud s tím bude Jantarová paní souhlasit!"

Cabe se zasmál: "Nemá ráda, když se jí tak říká. Buď 'lady Gwen', nebo 'lady Bedlamová'. Snaží se mít tohle místo i naše děti pořádně pod kontrolou... ale to vlastně i já."

Když se čtveřice vynořila z lesa a vešla na mýtinku, kde stála jednoduchá stavba, které se říkalo prostě jen "Panství", Temný kůň utichl. Připomnělo mu to den, kdy sem přišel Cabea zachránit. Panství představovalo dokonalé spojení přírody a plánované stavby. Bylo těžké říct, kde končí vybudovaná část a začínají přirozené obrysy ohromného stromu, tvořícího nejméně polovinu Panství. Některé stěny plně utvářel strom; jiné byly postavené. Dům byl vysoký nejméně na dvě patra a všude měl plno oken. Byl pečlivě usazený, tak aby zapadal do okolní krajiny. Byly tu i další stavby; a i když nebyly navrženy tak účelně a krásně jako dávná tvrz, byly pečlivě vystavěny tak, aby okolnímu lesu neubíraly na kráse.

Lidé vzhlíželi od práce - lidé a draci, opravil se Temný kůň, který se ještě pořád pokoušel vyrovnat s představou takovéhle spolupráce - a hleděli na koně, který šel vedle jejich pána. Dívali se s mírou zvědavostí, bez paniky, což znamenalo, že převlek uspěl. Najednou se obě dračata rozběhla přímo k Panství, snad aby varovala ty uvnitř. Temný kůň přemýšlel, jakého uvítání se mu asi dostane od vládkyně Panství. Přinejlepším chladného. Což je lepší než otevřený boj.

Muselo tu být několik rodin obou druhů, žijících vedle sebe, a zdálo se, že se to všem docela zamlouvá. Muž a drak, kteří se starali o koně, přestali diskutovat, pozdravili čaroděje a pak se začali obdivovat krásnému černému zvířeti, které klusalo vedle něj. Temný kůň je střídavě sledoval a jen žasl nad takovou spoluprací, takovým přátelstvím. Dokonce ani lidé v Irillianu nebo Zuu, ve městech, kde žili draci a lidé pohromadě už celá staletí, k sobě nebyli tak přátelští - byli spíše zdvořilí a uctíví.

"Když jsem šel hledat Kyla, byla v zahradách," zašeptal Cabe. Kývnutím přitom odpovídal těm, kdo mu vzdávali čest, když procházeli kolem. Zahanbený výraz jeho obličeje Temného koně pobavil. "Doufám, že ji tam najdeme."

Temný kůň krátce přikývl, aby dal najevo, že rozumí. Jisté otázky už ho ale začínaly připravovat o trpělivost a doufal, že si se dvěma lidskými čarodějky bude moct brzy promluvit. Přestože měl ze setkání radost, Shade představoval problém, který se nedal odložit.

Našli Gwen v zahradě. Kyl a Grath se trpělivě postavili stranou. S čarodějkou tu byly dvě nádherné ženy. Přestože Temný kůň neuměl plně posuzovat lidský vkus, věděl, že pro mnoho mužů by dokázaly být pokušením. Věděl také, že to nejsou lidé. Byly to dračice, které byly mnohem schopnější ve věcech proměny do lidské podoby, ale méně nadané v magii.

Navzdory své kráse však obě dračice bledly v porovnání se ženou, která se skláněla před nimi a upravovala šaty chlapci snad o dva roky mladšímu než dračata. Dlouhé, husté rúse vlasy jí padaly pod ramena a stříbrný pramen, třebaže menší a užší než ten v Cabeových vlasech, ještě zesiloval dojem plamene. Těsně padnoucí šaty smaragdové barvy odhalovaly křivky, které byly podle standardů většiny mužů, jež Temný kůň během staletí poznal, považovány za poutavé. Lady Bedlamová vstala a podívala se na ně. Dokonalou tvář se zářícíma očima - očima, které báječně ladily se šaty - malým nosíkem a plnými rudými rty kazil jen výraz úzkosti. Úzkosti a nedůvěry.

Cestou k ní se Temný kůň nedokázal ubránit pocitu úlevy i zklamání, že on sám je jedinečný, že nemá žádný ženský protějšek. Kdyby taková klisna existovala, jistě by se myšlením i činy podobala Cabeově ženě.

Na to není vesmír připravený! pomyslel si se spoustou pobavení a trochou pomíjivě lítosti.

"S'ssereso," zavolala Gwen. Bližší z obou dračic k ní přistoupila ještě blíž. Čarodějnice nespouštěla černého oře z očí. Řekla jen: "Vezmi Aurima a ostatní do jejich pokojů a dohlédni prosím na Valeu, brzy už by se měla probudit."

"Jak si přejete, lady Bedlamová." Zdálo se, že dračicím nedělá potíže přijímat rozkazy od člověka, a Temný kůň si pomalu uvědomil, že nejspíš měly několik let, aby si na to zvykly. Jedna z nich vzala obě

dračata; druhá se sklonila, zašeptala několik slov zlatovlasému chlapci a chytila ho za ruku. Pomaleji šli za ostatními.

"Tak tedy," Gwen se tvářila ledově. "Kyl mi řekl, že ses nějak vrátil. Doufala jsem, že je to jenom jeho bujná fantazie, ale vidím, že ne."

"Když jsme se naposled loučili, byla jste trochu přívětivější, lady Bedlamová - smím blahopřát? Nevidím důvod, proč mi pořád nedůvěřujete. Nevrátil jsem se dobrovolně, přestože mám tenhle svět velmi rád. Jeden příslušník vašeho druhu mě donutil se vrátit."

Ledy roztály. Trošičku.

"Několik posledních let tady byl klid. Mám teď děti, Temný koni. Děti, které by měly vyrůstat v míru." Temný kůň se zasmál, nevšímaje si rozruženého výrazu hostitelky. "Je mi líto, že tě musím probudit ze snu, čarodějnice! Kdyby ses dívala kolem sebe, věděla bys, že dračí králové nejsou zdaleka neškodní, přestože se nechťejí spojit! Právě teď se klany Stříbrného připravují udeřit - a když je Shade na svobodě..."

"Počkej! Cos to řekl?" Cabe mezi ně vkročil. Původně jim chtěl zabránit, aby se na sebe vrhli, teď ho však zajímala jen slova Temného koně. "Tohle jsi nám přišel říct?"

Stínový hřebec se kvůli příteli trochu ovládl a přikývl. Dokonce i lady Gwen teď zaujatě poslouchala. Její hněv zmizel, nahrazen starostí - starostí o manžela a děti.

"Teď mě, posloucháte! Výborně! Měla jste vědět, Jantarová paní, že pokud jsem zpátky já, je zpátky i Shade! Náš kamarád bez obličeje je horší než kdykoliv předtím. Něco v tom kouzlu, které nás vyvrvalo z vyhnanství, způsobilo zvrát. Shade začíná být opravdu šílený; pokaždé, když jsem ho potkal, se v něm hádaly různé osobnosti. Bojím se, že se vrací ke svému původnímu já - a bojím se, že to by mohlo být nejhorší ze všech!"

Gwen se posadila a sepjala ruce. "Pak ti dlužím omluvu. Jestli mluvíš pravdu..."

"Je to ještě horší! Žalostně jsem podcenil věk svého bývalého přítele. Pokud se nemýlím, znovu mezi námi kráčí vraadský čaroděj!"

Pro Cabea to jméno nic neznamenal, přestože měl v sobě část vzpomínek svého dědečka, který kdysi pečlivě studoval staré rasy. Gwen však zbledla a poctila stínového čaroděje takovou nadávkou, že se na ni manžel podíval s lehkým šokem.

"Co je to vraadský čaroděj? Liší se od nás nějak?"

Lady Bedlamová pomalu přikývla. Stiskla čelist a podívala se na Temného koně. "Neměli jsme žádné znepokojivé zprávy ze severních zemí. Jediná hlášení, která jsme dostali, se týkala toho, že si Melicard má vzít nějakou princeznu ze západu. Je mi té ženy líto."

"Hodí se k sobě, čarodějnice. Mohla by být jeho spásou. A je to taky latentní čarodějka."

Cabe dal manželce ruku na rameno. Zvedla dlaň a položila ji přes jeho. Čaroděj se smutně usmál, jako by poznával konec hezkých časů. "Zdá se, že toho víš docela dost, Temný koni. Možná bys nám měl říct, jak to všechno víš."

Povyprávěl jim to. Drayfittovy schopnosti Cabea nepřekvapily, ale to, co stařec udělal ve jménu svého krále, ano. Cabe ho potkal jen jednou, ale naučil se ho respektovat. Oba čarodějové věděli o Melicardově tažení a příliš horlivém rádci Málu Quorinovi, špehové však nehlásili nic než obvyklé nájezdy, a i těch v posledních letech ubylo.

Nevěděli nic o Shadeovi a o spiknutí Stříbrného draka, a to, co jim Temný kůň sdělil, oba Bedlamy šokovalo. Pro lady Gwen tím vyvrcholil strach, který z čaroděje v kápi vždycky měla; pro Cabea to byl tragický konec někoho, s kým se spřátelil a koho litoval. Při myšlence, že pravý Shade může být zcela bezcharakterní tvor, ještě víc zesmutněl.

"Vždycky jsem si myslel, že byl před tou kletbou v základu dobrý člověk."

"Pohádka! Tohle je opravdový život! Shade je vraad a ti byli až na pár výjimek arogantní a nemorální. Svět je neoplakával, aspoň pokud vím. Udivuje mě, že ty a tvůj druh můžete být jejich potomky."

"Cabe," Gwen mu stiskla dlaň. "Jestli mluvíš úplnou pravdu..."

"Já bych vám ne..."

Skočila mu do řeči. "Jelikož říká pravdu, tak nás někdo schválně svedl z cesty. Někdo nás ukolébal do falešného pocitu bezpečí."

Čaroděj přikývl: "Stříbrný drak nebo Melicard; a pravděpodobněji jeho rádce, Quorin. Rád bych věděl, jestli něco ví vládce Dagorského lesa. Byl neobvykle tichý."

Temný kůň byl čím dál neklidnější. Zadupal. Slova, která mu plynula z úst, už mohla být jeho mantrou:

"Byl jsem hlupák! Měl jsem za tebou jít, jakmile jsem se osvobodil! Už může být pozdě!"

Cabe se zamračil. "Odsuzovat sám sebe není k ničemu; dělal jsem to dost dlouho, takže to vím. Teď se musíme spojit se Zeleným drakem a s jeho pomocí zjistíme, proč je mezi námi a severem ticho. Říkal jsi, že Stříbrný drak a Shade možná mají nějakou dohodu. Máš ponětí, čeho by se mohla týkat?"

"Část bude nejspíš zahrnovat jednu knihu - Shadeovu knihu odporných kouzel - ale ta kniha je na prach, díky mně. Bez ní bude muset Shade začít od píky. Chvilími se zdá, že si na všechno vzpomíná, ale musí to být přechodné stavy, proč by po té knize jinak pátral?"

"Takže ty si myslíš, že má v úmyslu znovu utkat původní kouzlo - ale proč, když je kletba zrušená?"

"Možná není zrušená. A i kdyby byla, co by to znamenalo pro něj? Příteli Bedlame, jestliže Shade kdysi pátral po nesmrtelnosti, proč by po ní nepátral znovu?"

Čarodějova žena, která během této části rozhovoru mlčela, se obrátila na Temného koně: "Bojím se o Talak. Zdá se, že situace je výbušná. Odvážíme se nechat to být?"

Temný kůň chápal, čeho se bojí. Draci teď měli dokonalou příležitost udeřit na Talak. "Hned bych se tam vrátil, mám u princezny Erini dluh za to, že mě vysvobodila, ale chybí mi síla a vůle otevřít pořádnou bránu."

"Podívám se na to." Gwen natáhla ruce, jako by se pokoušela hřebce odehnat. Temný kůň cítil, jak prověřuje jeho podstatu, tu a tam se zastavujíc, jako by hledala příčinu slabosti. Když skončila s vyšetřením, nechala ruce klesnout a pokývala hlavou.

"Je tam spojení mezi tebou a... někým jiným."

Temný kůň nedůvěřivě prozkoumal sám sebe. Jeho vlastní pátrání nebylo tak účinné jako její, protože utrpěly všechny jeho schopnosti, nakonec však našel to, co ona. Temný kůň se zasmál tenkému, kouzelnému vláknu, neviditelnému a nehmotnému, které se však nedalo přerušit.

"Drayfittovo pouto! To už je podruhé! Prokletý čaroděj! Copak se ho nikdy nezbavím?"

"Je stejné jako předtím?" zeptala se lady Gwen. "Většina pout se navzájem podobá, ale tohle se liší."

Temný kůň si ho znovu prohlédl. "Je... Což vysvětluje mou slabost. Stal jsem se pro Drayfitta - zdrojem - síly. Spojení mě pomalu vyčerpává, ale... je to příliš chaotické. Myslím, že to neúmyslně udělala princezna Erini."

"Hned ho přetrhni," navrhl Cabe.

"To nemůže. Kdyby to udělal, přišel by o všechno, co už Drayfitt získal." Gwen protáhla obličej. "Dalo by se říct, že starý čaroděj krade Temnému koni jeho esenci, jeho bytí."

"Žere mě zaživa, tak je to!"

"V podstatě ano."

Cabe vypadal znechuceně: "Jak to můžeme zastavit?"

"Jednou cestou je zabít Drayfitta. Pak se všechno, co ukradl, vrátí skrz pouto zpět. Temný kůň by dokonce mohl získat něco navíc."

"Nechci nic z Drayfitta! Nejsem ghúl - ani vrah!"

Lady Bedlamová pochodovala tam a zpátky: "Nathan mě nikdy nic takového neučil; myslím, že mu ta představa byla stejně odporná jako tobě, Cabe. Ale..."

"Ale co?" Temný kůň se začínal bát. Jeho existence ho těšila a měl v plánu těšit se z ní dál, navzdory rostoucím překážkám.

"Kdybyste ho přesvědčili, aby přetřhl pouto na svém konci..."

"Proč by měl on dokázat něco, co já nedokážu?"

"To on ho původně vytvořil." Podívala se na Temného koně, jako se asi dívala na děti, když jí položily hloupou otázku.

"Odpusťte, Jantarová paní! Za celá staletí mě nepotkalo tolik katastrof. Bojím se, že to špatně snáším. Rozčiluje mě, že jsem byl uvězněn, zatímco Shade..."

Gwen ho zarazila: "Zapomeň na omluvy, věčný. Možná nejsi až takový démon, za jakého tě chtě nechtě pořád mám, ale vždycky jsi posel špatných zpráv. Pro dobro rodiny a klid téhle země chci, aby někdo

Shadea zastavil - i když to bude znamenat, že se s tebou budu muset spojit. Netvrdím, že to tak doopravdy je, ale mám pocit, že jsou děti ve větším bezpečí, když jsi daleko odsud."

Temný kůň naklonil hlavu ke straně a podíval se na oba čaroděje. Skončil u Gwen. "Lidé jsou divný, pokroucený druh a vy, lady Bedlamová, jste toho zářným příkladem. Jedna vaše část by se se mnou dokázala spřátelit, ale jiná... nemusím pokračovat. Až tohle skončí -pokud to někdy skončí - budeme si muset znovu promluvit."

Cabe se ozval, spíš proto, aby stočil hovor do bezpečnější oblasti, než z nutnosti: "Jestli potřebuješ, aby pouto přerušil Drayfitt, znamená to, že ty budeš muset za ním."

"Toho jsem si vědom. Příliš nad tím nejásám. Myslím, že Drayfitt není v Talaku, takže město zůstává fakticky v nikách Mála Quorina."

"O to se postaráme my. Možná přišel čas, aby mistr čaroděj Cabe Bedlam a jeho krásná paní, mocná kouzelnice - čarodějka mého srdce - lady Gwen navštívili městský stát typickým způsobem, jakým to dělají čarodějové."

Jeho žena se něj nesouhlasně podívala: "Zhmotníme se snad na schodech paláce?"

"To asi není dobrý nápad. Kdyby to bylo tak snadné, dračí králové by to udělali už dávno. Myslel jsem spíš před bránou, s fanfárami a ohňostrojem - iluze, samozřejmě."

"A jaký uvedeme důvod, manželi?"

"Mírovou nabídku. Melicard vždycky dokázal takové věci vyslechnout. Pod hroznou tváří je pořád dobrý muž."

"Princezna Erini tomu muži pomohla částečně vyplout na povrch," dodal Temný kůň. "Byl by z ní dobrý spojenec, pokud se vezmou. Výborně. Já teď vyrazím; zdá se, že máte věci pevně v rukou. Dost se mi ulevilo - ale co bude s dětmi, když vy dva budete pryč?"

"Dokonce i Shade potřeboval svolení, aby sem mohl vstoupit. Děti budou v bezpečí."

Temný kůň se dál neptal. Ale můžete věřit dětem? přemýšlel, v hlavě obraz vyššího dráčete. Jaký bude tenhle Kyl, až dospěje? Už teď až příliš připomínal svého otce.

Jestli uspějeme a vyřešíme současnou krizi, bude dost času dělat si s tím starosti! Temný kůň se ze zvyku vzepjal; chtěl vyvolat bránu k cestě na sever. Teprve když se nic neobjevilo, vzpomněl si, v jak nepříjemné je situaci.

Cabe jako první pochopil, co se děje: "Nemáš sílu nebo vůli vyvolat bránu, že?"

"Obávám se, že ne."

Čaroděj se zamyslel a pak, po jistém zaváhání, řekl: "Nikdo z nás tam nebyl celé roky; většina našich bran bude záležitostí čirého štěstí, kromě..."

"Kromě?"

Cabe se podíval na Gwen: "Myslím, že je tam jedno místo, na které nikdy nezapomenu. Azranova pevnost."

"Z té už zůstaly jen trosky. Kouzlo, které ji chránilo před otřesy Pekelných plání a před zubem času, už dávno vyprchalo."

"Tys tam byl?"

"Ano." Temný kůň se rozhodl, že raději nebude probírat své setkání s vyslancem Vládců mrtvých.

"Stejně si ale myslím, že si vybavím dost, abych tě tam mohl bezpečně dostat. Co říkáš?"

"Protože se nemám čeho bát, i kdybys mě poslal do roztavené země nebo doprostřed nějakého velkého otřesu, jsem pro."

Cabe se na něj kysele ušklíbl: "Díky za důvěru."

Brána se objevila, ještě než Cabe domluvil. Temný kůň viděl, jak si mladý čaroděj od doby, kdy se naposledy setkali, na schopnosti zvykl. Rychle si průchod prohlédl, spíš kvůli předchozí smůle než proto, že by nedůvěřoval čarodějovým schopnostem. Když byl spokojený, otočil se, aby se s nimi rozloučil.

"Děkuji ti za pomoc, Cabe Bedlame - a vám také, Jantarová paní."

"Prosím, neříkej mi tak."

"Omlouvám se! Byl jsem varován, ale zapomněl jsem."

Pomalu zavrtěla hlavou: „Já se omlouvám. Teď není čas na malichernosti.“

"Hodně štěstí, Temný koni." Cabe mávl rukou. "My vyrazíme na cestu, jakmile to půjde."

"Udělejte to. Možná je klid, ale raději neriskovat." Černý oř se vzepjal. "Bud'te opatrní, drazí přátelé! Shade může udeřit kdykoliv a jakkoliv. Bud'te ostražití!"

Slyšel, jak Cabe volá: "Budeme!" a pak prošel branou a svět se posunul. Pekelné pláne ho výsměšně přivítaly zpět zuřivým výbuchem. Jakmile prošel, brána za ním zmizela. Temný kůň neztrácel čas, sáhl skrz pouto v sobě a zjistil, že jeho kořist je jižně od něj.

Modlil se, aby ho napadlo cokoliv, čím by mohl čaroděje přesvědčit, ať přeruší pouto dřív, než se znovu setkají tváří v tvář. Byl si nepříjemně vědom toho, že by se mohl snadno znovu stát Drayfittovým vězněm, potřetí.

Mohla by to být zábavná představa... kdyby nebylo skutečnosti, že tentokrát by už neunikl. Na to by Drayfitt jistě dohlédl.

V zahradě Panství stál Cabe a jednou rukou objímal ženu. Stáli a hleděli na místo, kde ještě před chvílí byla brána, kterou prošel Temný kůň.

Cabe zamrkal a usmál se: "Měli bychom sem chodit častěji."

"Vždyť ti to pořád říkám. Proč myslíš, že sem vodím děti? Na procházkách touhle zahradou je něco uklidňujícího."

Pomalu došli k jedné z laviček. Lady Bedlamová se posadila. Chvilku vypadala zmatená.

"Co se děje?" zeptal se Cabe a sedl si vedle ní.

"Pořád mám pocit, že je Aurim venku - ale to je hloupost. Není."

"Poslala jsi Aurima, Kýla a Gratha do jejich pokojů, vzpomínáš? Chtěli isme mít soukromí."

"Soukromí." Políbila ho. "Nemáme ho zdaleka dost, vid'?"

"Ne. Ale nemůžeme si stěžovat. Posledních pár let je klid. Dokonce i Talak je celé měsíce potichu."

Gwen vklouzla do jeho objetí: "Doufejme, že to tak zůstane. Nic by nemělo ničit tak krásný den, jako je tenhle."

Políbili se, tiše si sedli na lavičku, poslouchali ptačí zpěv a těšili se z krásného dne. Ani jeden z nich nemluvil o návratu Temného koně, o talackém vojsku, které se vydalo na pochod, ani o Shadeových pletichách. K čemu by bylo mluvit o takových věcech?

Nic z toho se nestalo.

XIII.

Od odjezdu jednotek uplynul den a byl to den změn. Erini nejdřív nedokázala přesně určit, co se děje. Pohled jednoho ze strážců paláce, strohá slova mezi dvěma sloužícími a zdvořilost rádce Quorina. Tají dělala největší starosti, protože jestli měl rádce důvod být k ní zdvořilý, nespíš to znamenalo potíže. Jediným pozitivním výsledkem veřejších událostí bylo chování krále Melicarda. Vypadal přímo rozjásaně.

Jedna změna jí nedělala starosti, ale spíš ji mátl. Iston nejdřív trval na to, ať mu dovolí, aby ji mohl lépe chránit, ale pak pod nejrůznějšími záminkami posílal svoje muže pryč. Galeají řekla, zeje kapitán někde venku a cvičí muže do boje jako každý dobrý velitel; Magda se v odpovědi na jednoduché vysvětlení jen pobaveně usmála. Erini měla podezření, že ani jedna z nich ve skutečnosti neví, co Iston dělá.

Snídaně s Melicardem uplynula hladce, jak by řekl její otec. Princezna žasla, jak příjemný dokáže král být. Víc a víc mluvil o klidných časech, časech bez dračích králů, a o tom, čeho chce dosáhnout. Začal dokonce mluvit i o přemostění propasti, kterou postavil mezi sebe a své sousedy, obzvlášť o mostech k Penacles a Irillia-nu. Byl by to idylický svět, nebýt jedné podstatné vady.

V tom novém světě nebylo ani zmínky o dracích. Z toho, co král říkal, princezna věděla, že v něm pro ně nebude místo. Kazilo to jinak krásné ráno. Nakonec se té myšlenky zbavila tím, že si řekla, že na něj bude naléhat, až budou svoji.

Melicard se poprvé pustil do hovoru o svatbě.

Vyšli spolu ven, na mramorové terasy, které zřejmě byly vášní jednoho ze stavitelů. Dva vojáci strnule stáli na stráži, zatímco královský pár proklouzl kolem. Doma by Erini čekala nejméně deset strážců - čistě pro její ochranu. Melicard však byl očividně přesvědčený, že je v bezpečí. Erini si tím nebyla tak jistá.

"Něco jsi tady změnila, princezno. Víš to, že?"

"Co jsem mohla udělat? Jsem tu teprve chvíli."

Král zavřel oko přestože to ve hře stínů vypadalo, jako by byly zavřené obě) a zdálo se, že cosi rychle počítá. Otevřel oko a usmál se zdravou polovinou úst:

"Je to teprve chvíle, opravdu. Začínám mít pocit, jako bys tu byla odjakživa. Quorin říká totéž."

Ale myslí tím něco úplně jiného, pomyslela si princezna zamračeně. "Toto je můj domov. Taký to tak cítím."

Melicard zahanbeně odvrátil oči. Těmhle věcem příliš nerozuměl. Jeho silnou stránkou byly bitvy a pomsta. "Říkal jsem ti něco o tom, že láska na první pohled existuje jenom v pohádkách. Myslím, že jsem se spletl."

"Spletl ses. Vím to z vlastní zkušenosti."

Bez přemýšlení zvedl paži z elfského dřeva a vzal ji za ruku. Paže byla na dotek příjemně chladná a hladká, ale nepřipadala jí neživá. Erini si všimla, že pocit z paže záleží na králově náladě.

"Nevím, jak dlouho bude tahle výprava trvat, vlastně ani jestli za našeho života vůbec skončí. Přesto, jestli chceš, myslím, že je čas, abychom ukončili 'královské námluvy' a začali plánovat - budoucnost."

Lehce se zasmála, potěšená způsobem, jakým to podal: "Svatba? To slovo hledáte, Vaše Veličenstvo?"

Melicard s předstíranou vážností přikývl: "Ano, myslím, že ano."

Polibek se ukázal jako správná odpověď. Stejně jako předtím s dřevěnou rukou, ani teď si skoro neuvědomila, že část rtů, které se dotkly těch jejích, není pravá. Elfské dřevo bylo dřevem, jen když ho tak oni oba viděli. Teď z něho jejich víra udělala živou tkáň.

"Vaše - Veličenstva." Quorinův hlas ochladil den, a udusil dokonce i plameny štěstí, které Erini pohltily, když ji Melicard požádal o ruku. Alespoň ji potěšil výraz v rádcově obličeji. Byl zmatený a vzteklý a jen tak-tak se ovládal. Erini se na něho zdvořile, ale falešně usmála.

"Copak, Quorine?" Melicard na rozdíl od své nastávající vycenil zuby ve výrazu, který se rozhodně nedal popsat jako úsměv. Králova zuřivost rádce zaskočila; nejspíš nikdy předtím nesměřovala na něj.

"Rozkázal jsem, aby nás nikdo nerušil. Věřím, že to zahrnovalo i vás."

"Odpusťte, můj pane... Měl jsem dojem..." Hleděl na princeznu, která měla pocit, jako by rádce nepředpokládal, že je zastihne v tak důvěrné chvíli.

"Když už jste tady, Quorine, mám pro vás úkol."

"Pane?" Dravé oči zalétly k princezně.

"Nechte vyhlásit, že s nadcházejícím tažením a se začátkem nové éry, během níž bude Talak hrát významnou roli, princezna Erini z Gordag-Ai souhlasila, že se stane mou královnou. Budeme oddáni před celým městem za - za jak dlouho myslíš, má princezno?"

Usmála se na Melicarda. Konečně! "Protože tato svatba byla domluvena dřív, než jsem se naučila chodit, nepotřebuji moc času na přípravy. Ráda bych, aby byla co nejdřív."

Rádce se mezitím trochu vzpamatoval. S leskem v očích rychle řekl: "Bylo by neodpustitelné, kdybyste neměli dostatečně vznešený svatební obřad, Vaše Veličenstvo. Princeznina rodina se bude chtít zúčastnit a veškerá šlechta z obou měst se bude dožadovat svých práv. Taková událost si žádá okázalost."

Erini ochladla: "Nikdy jsem neměla ráda okázalost. Stačilo by mi, kdyby nás někdo mohl oddat hned teď."

Melicard jí poklepal po ruce: "Cítím to stejně, ale Quorin má bohužel pravdu. Dlužíme našim rodinám a lidem obřad - slavnostní událost."

"Měsíc, Veličenstvo! Když dokážeme řídit tisícová vojska, svatba bude ve srovnání s tím maličkost. Jeden měsíc!"

"Tak dlouho?" Král teď vypadal zdráhavě. "Doufal jsem ve dva, nejvýše tři týdny. Ať je obřad menší."

Šlechta a královská rodina z Gordag-Ai. Vyhlaste, že oslava pro lid bude dva týdny nato. Pochopí to."

Quorin poraženě povzdechl: "Tak tedy dva týdny. Dovolte mi, abych vám poblahopřál jako první."

Melicard mu poděkoval, ale Erini jen přikývla. Rádce se otočil k odchodu - zřejmě aby se pustil do příprav, hlavně bylo potřeba poslat posly do Gordag-Ai - ale princezna se nemohla zbavit pocitu, že se vzdal příliš snadno. Vlastně to vypadalo, že jen chtěl, aby ke svatbě nedošlo ihned. Měsíc nebo dva týdny - odklad je odklad.

"Co se děje?"

"Nic. Jen bych byla ráda, kdybychom se mohli vzít hned."

"To by bylo skvělé, ale už tak ignorujeme protokol. Správně mají námluvy trvat celý měsíc a svatba by se měla odehrát o čtyři až šest měsíců později."

"Za tu dobu se může stát cokoliv. Naši otcové už stejně rozhodli."

"Tak si i oni vzali naše matky. Koruna si někdy žádá zvláštní přístup. Už dost. Teď, když se Quorinovi povedlo vetřít se do mého dne, vzpomněl jsem si na práci, o kterou se musím postarat. Tažení už začalo, ale mám tu i lidi, kterým musím vládnout."

"Pokud mám být královnou, neměla bych se naučit, jak vládneš svému lidu?"

Melicard se usmál: "Máš bod, i když se bojím, že mě budeš jen rozptylovat. Dobrá. Pojd' se mnou a dívej se, jak chráním své děti. Možná pro mě najdeš pár doporučení, co můžu zlepšit."

Nekomentovala to; přemýšlela, co by asi na její připomínky řekl.

Když opouštěli terasu, Erini si všimla, že se strážce vystřídaly. Tihle dva vojáci byli noví. Erini si matně vzpomínala, že je viděla v hlídce, která ji zastavila, když s Drayfitem odcházeli ze zahrady. Ostlichova hlídka.

"Zase mě opouštíš," zašeptal Melicard po jejím boku. "Tvoje myšlenky se očividně rády toulají."

Erini náhle stiskla královu paži silněji. Kdyby to nebyla ta z elf-ského dřeva, asi by mu do ní přestala proudit krev. Melicardova slova ji silně zasáhla. Měla vizi, ve které se viděla, jak snoubence opouští - ale jen proto, že byli oba mrtví.

Shade se ze zbytků věže, kterou si zabral, díval, jak se zástupy zastavily.

Věž byla postavena dávno předtím jako sesterské město k Tala-ku, ale stejně jako se musel poklonit Talak, muselo se zjevně poklonit i tohle město. Nedávno - pro čaroděje v kápi bylo nedávno cokoliv v posledních několika staletích - bylo zničeno. Výprava ji obešla, snad proto, že cítila, že by duchové padlých tažení prokleli.

Nemusíte se bát nehmotných příznaků, pomyslel si čaroděj skoro lhostejně. Bylo mu jedno, co bude se slavnou talackou armádou; zajímalo ho, co bude s Drayfitem. Starý čaroděj byl jeho jediným pojitkem s kouzlem. Potřeboval vědět některé věci, věci, které mu po krátkém záblesku vševědoucnosti znovu unikly. Proklel osobnost, která v tu chvíli vládla. Místo aby znalosti zpracovala, rozhodla se odpočívat, vysmívat se a hrát hlupáka. Ze žádného z jeho minulých vtělení nebylo moc co zachraňovat. Byli to všechno šilenci a hlupáci. Pro Shadea to byli jiní lidé, nehodní vraada.

Musela se stát nehoda, aby se věci změnily. K jeho lítosti však Drayfitt k přivolání Temného koně použil kouzlo, které mohlo Shadeovi zajistit nesmrtelnost i poslední smrt. Záleželo jen na čase.

Jsem vraad. Tezerenee. Dračí standartu je teď v mých rukou. Který stan patří tomu vychrtlému smrtelníkovi? Shade zamrkal a spatřil okolí velikého tábora, přestože ležel skoro hodinu cesty na jih.

Neměl strach přizpůsobovat tělo svým potřebám. Pro většinu čarodějů byla změna podoby nákladná a obtížné kouzlo a fyzická proměna zůstávala až jako poslední možnost, protože vyžadovala velice jemnou práci. Báli se narušit přirozené síly tohoto světa - něco takového by vraada nikdy nezastavilo. Bylo tak těžké uvěřit, že tihle lidé jsou potomky jeho vlastního druhu - přestože tu byli i takoví jako třeba Bedlamové, kteří dokazovali, že magie zůstává základním nástrojem.

"Cabe," zamumlal. Vzpomněl si na první setkání. Mladík byl úplně mimo strachem, nechápal, kým je.

Pohyb v táboře ho vytrhl ze snění. Shade se zamračil, přemýšlel, proč tráví čas vzpomínáním na něco tak bezvýznamného. A nebylo to poprvé. Všechno, co v posledních dnech dělal, v něm probouzelo vzpomínky - a se vzpomínkami přicházely emoce. Vraadové nikdy nebyli vůči citům imunní; ve skutečnosti byli občas otroky vlastních vášní. Vzpomínky, které nemohl zahnat, se však týkaly nižších tvorů nebo těch, které teď mohl nazvat jediné nepřáteli. To nedávalo smysl. Byly to pomíjivé životy; jen otroci jeho vůle.

Před dalším sebezpytováním ho zachránil příchod kořisti.

Drayfitt vypadal unaveně, zdálo se, že není zvyklý jezdit na velkou vzdálenost. Shade nesouhlasně zamlaskal; schopný čaroděj by si vykouznil vlastní, pohodlnější přepravu, a jelikož byli jeho společníci zjevně světské povahy, cestoval by v čele vojsk jako nejvyšší velitel. Každý důstojník, který by byl tak hloupý, že by se hádal, by skončil bez úst, která by se dala použít ke klení.

Shade se díval, jak Drayfitt krátce promlouvá se dvěma důstojníky. Mluvili o nepodstatných věcech - o přicházející bitvě, které nejspíš čelili, a dál se dohadovali, že tohle je hloupost a že by měli raději zaměřit na sever nebo severozápad a vypořádat se s nečekaně aktivními klany Stříbrného. Čaroděj se usmál; Talak se utká se Stříbrným drakem dřív, než čekají.

Brzy bude noc. Pak zajde za starým čarodějem a uleví mu o obtížné znalosti zamčené hluboko v podvědomí. Potom bude konečně možné opravit chybu, která se Shadeovi stala. Bude nesmrtelný, ovládne magické síly tohoto světa a nebude mít žádné soupeře, kteří by popírali jeho nárok. Být posledním svého druhu mělo výhody. Dračí říše budou jeho, přetvoří je v řádné panství a jeho obyvatelé ho budou uctívat - protože si to on bude přát.

Jeho myslí jako dobře nabroušený meč projel drsný hlas, stará vzpomínka. Nesni! Jednej!

Pozoroval Drayfitta, který zmizel v jednom z větších stanů, a mračil se.

"Ano, otče," odpověděl chladně duchům ve své hlavě.

Když poslední stopy mizerného dne zapadly za obzor, Drayfitt si na sobě všiml podivné věci. Prvních několik minut na nohou - po celodenní cestě na zádech nestvůry, kterou pro něj vybral jakýsi voják - byl naprosto vyčerpaný a rozbolavělý až k otupělosti. Teď, jen několik minut poté, co si sedl na lůžko ve stanu, se cítil osvěžený a vlastně silnější než kdykoliv dřív. Zdálo se, že i jeho schopnosti zesílily. Drayfitt několik minut zamyšleně hleděl do prostoru a pak se podíval na lampu, kterou mu tady někdo rozsvítil. Našpulil rty a hvízdal na plamen. K jeho potěšení z ohně okamžitě vyskočila malá červená postavička a seskočila na zem. Táhl se za ní maličké obláčky kouře. Postavička se podobala panence, neměla ani obličej. Přišla k čaroději a ladně se poklonila.

Drayfitt zakroužil prstem. Ohnivý tvoreček udělal přemet a přistál zase na nohách. Znovu se poklonil. Čaroděj se tiše smál. Pískl na další postavičku. Z ohně vyskočila panenka se ženskými tvary. Připojila se ke svému protějšku a udělala pukrle. Na němý rozkaz stvořitele se dvě ohnivé loutky postavily k sobě a začaly tančit. Věřily stále dokola. Drayfitt je pozoroval s dětskou radostí; Ishmir mu podobný trik předvedl, když byl Drayfitt ještě dítě. Tohle byl jeden z důvodů, proč se později pokusil jít ve stopách slavného bratra. Tohle byl jeden z prvních triků, u kterých zjistil, že na ně nemá schopnosti. Měl potenciál, ale síly mu z nějakého důvodu odmítaly správně odpovědět. Ishmir při několika příležitostech prohlásil, že jediný rozdíl mezi Pánem draků a obyčejným pouličním kouzelníkem je síla vůle.

Když ho malí tanečníci konečně unavili, propustil je zpět do plamene. Usoudil, že je hloupé plýtvat nově objevenou silou na tak dětské kouzlo. Starý čaroděj si uvědomil, že má v současné době takovou moc, že se mu otevírá celý svět. Až dosud mu schopnosti sloužily přinejlepším přiměřeně - prodloužily mu život a zamlžily vzpomínky lidí kolem něj, když to bylo třeba. Teď z něj mohl být skutečný čaroděj, co si nemusí dělat starosti s talismany pátračů, kterými ho rádce Quorin ničí, prý aby se ubránil magickému útoku vnějších nepřátel. On, Drayfitt, nasměruje krále ke smysluplnějším činům, udělá z Talaku město, které povede Dračí říše vstříc míru.

"Prosím, omluvte mě, že obtěžuji," řekl tiše výsměšně zdvořilý hlas.

Drayfitt se prudce otočil, všechnu nově získanou sílu připravenou na náhlý útok. Věděl, proti komu stojí - i když vlastně nečekal, že by opravdu uviděl, jak jeho protivník vypadá.

"Ano, já jsem Shade." Čaroděj v kápi se poklonil, jako by v přesné napodobenině poklony ohnivého elementála. V obou rukách držel něco nerozeznatelného. Drayfittovi se z nějakého důvodu stáhl žaludek.

"Přináším vám - nabídku." Shade hodil ty dvě věci na zem. Když dopadly, objevily se na nich nožky a ocasy. Dva velcí a velice odporní škorpióni se kutáleli k sobě a chystali se do sebe pustit.

"Bývali to dva zločinci. Poslal je někdo, kdo by vás rád viděl mrtvého. Jejich zbraní měl být jed, právě dnes v noci vám měli otrávit jídlo. Dost jedu na to, aby zabil draka."

Drayfitt zbledl. Škorpióni spolu zápasili klepety, ohavné ocasy čekaly na příležitost.

"Myslím, že tohle je přiměřený trest za jejich zločin. Nemyslíte?"

Shade se tvářil - Drayfitt pořád žasnul nad skutečností, že má vůbec nějakou tvář - lhostejně. Stejně tak by se mohl dívat na list, který létá kolem, hnán závany větru.

Dva škorpióni se teď do sebe pustili naplno, jako by je někdo vysvobodil z nějakého kouzla. Klepeta rvala nohy. Ocasy švihaly dopředu a dozadu, jako by je ovládal šílený loutkář. Jednomu se podařilo utrhnout protivníkovi nohu. Příliš jistý sám sebou málem dostal do hlavy soupeřovým žihadlem. Blízkost

katastrofy ho rozptýlila a zraněný protivník, kterému ze ztracené nohy kapala krev, ho donutil couvnout. Drayfitt tékal pohledem mezi škorpióny a čarodějem. Shade si toho všiml a luskl na dva bojovníky prsty. Oba couvli přesně tak daleko, aby se rozpletli. Žihadla měli stále v pohotovosti.

Shade nechal ruce klesnout. Škorpióni se vzájemně znovu a znovu bili do hlav, až si probodli mozek. Bušili do sebe ještě dlouho potom, co měli být mrtví.

"Dost," poručila postava v kápi.

Dvě mrtvé skořápky spadly na zem. Rychle se rozkládaly, za několik vteřin po nich nebylo ani památky. Drayfitt posbíral odvalu a ostře se podíval na veřelce: "Proč jste sem přišel? Co mi mělo tohle zatracené představení dokázat?" "Dokázat? Chystali se tě zabít na rozkaz rádce Quorina." "Cože?" I když takovou odpověď na druhou otázku čekal, bylo nepříjemné slyšet ji nahlas. "Mohl jste je nechat naživu, a ne je tak mučit! Tohle jsem mohl potřebovat, abych krále zbavil jedovatých slov toho podlého darebáka!" "O krále bych se nestaral. Myslím, že zítra by měl být svržen." Shade se poškrábal na bradě. "Ano, zítra."

"Jakou šílenou hru to hrajete?" Drayfitt se připravil. Nedalo se říct, jak si se svou nově získanou silou povede proti nejzkušenějšímu ze žijících čarodějů. Moc dobře ne, odhadl po chvíli přemýšlení. "Jestli mě máte v plánu zabít, proč jste ty dvě ubohé duše prostě nenechal dělat jejich práci?"

"Zabít vás?" Čaroděj vypadal upřímně zděšeně. "Nijak netoužím vás zabít. Jen mi dejte, co chci, a já vymažu vaše vzpomínky na tuhle noc. Je to prosté."

"Vymazat vzpomínky? Potom, co jste mi řekl, že je můj král v nebezpečí?"

"Svrhnou ho, ať o tom víte, nebo ne. Kromě toho jsem uzavřel dohodu a budu se jí držet. Mějte rozum. Chci jen kousek vaší mysli." Koneček Shadeových úst se zvedl. Natáhl ke starému čaroději ruku.

Drayfitt zjistil, že černokněžníkův smysl pro humor prostě nechápe.

Kde jsou stráže? podíval se najednou. Shade mluvil dost hlasitě na to, aby ho kolem slyšely, ale nikdo se nepřišel podívat. A já jsem si ani nevšiml, že použil kouzlo -jakékoliv, došlo Drayfittovi. Jakou mám šanci? Co mám na vybranou?

"Nedám vám vzpomínky, které nejsou vaše!"

"Ach, ale ony jsou! Chci říct, jsou moje! Prostudoval jste tu knihu skrz naskrz; vím to. I jestli si nedokážete vybavit její obsah vědomě, je ve vás uvězněný. Mám v plánu jen prosívat vaše vzpomínky, dokud je nenajdu. Měl byste mít rozum."

Jak Shade mluvil, Drayfitt cítil, jak mu ruce i nohy těžknou. Udělal krok zpět, smutně přemítaje, jak moc tahle situace připomíná jeho selhání během doby, kdy Temný kůň dočasně unikl. Ta vzpomínka mu dala impuls, který potřeboval. Povolal sílu a zlomil kouzlo, kterým ho černokněžník obetkal, s takovou lehkostí, až ho to vyděsilo.

Ani Shade nevypadal potěšené: "Nebudete mi odporovat. Vy si jen hrajete na mága; já jsem magie! Dejte mi, co mi patří, a já vás nechám být."

Drayfitt zakroužil levou paží. "Něco tak důležitého bych měl za každou cenu udržet mimo váš dosah. Víím, kdo jste. Znáím ničivé důsledky vražedské magie."

Po Shadeových nohách se začal šplhat písek tak rychle, že si to čaroděj uvědomil, až když už mu sahal skoro k pasu. Pouhým zamračením ho zastavil, rozvířil ve vzduchu a stvořil z něj prachového ďábla velkého jako člověk, který se hrnul na Drayfitta.

Starý čaroděj ho rozptýlil, ale potřebný pohyb ho přišel draho. Shade natáhl ruku a dotkl se Drayfitta na spánku. Drayfitt něco zamumlal a padl na kolena. Černokněžník uchopil soupeřovu hlavu oběma rukama. Ačkoliv se stařec neubráníl fyzicky, Shade zjistil, že se teď nedostane o nic dál. Drayfitt měl silnější vůli, než by si Shade byl pomyslel. Vypadalo to, skoro jako by čaroděj čerpal z nějaké tajné rezervy. Dařilo se mu útok na mysl odrážet.

Černokněžník zesílil mentální útok a začal zachycovat náhodné, bezvýznamné vzpomínky. Nejprve ho to potěšilo, myslel si, že prorazil. Pak si uvědomil, že ho Drayfitt zahnal do slepé uličky a že mu stále klade odpor a drží ho venku.

Rozzuřený Shade se přestal krotit.

Drayfitt vyvalil oči a otevřel ústa v němé agónii. Rukama svíral útočníka, ale vůle začala kolísat.

Vzpomínky plynuly jako řeka uvolněná jarním táním. Shadeovi netrvalo dlouho najít ty, které chtěl,

protože byly novější a tedy zřetelnější. Byly mezi nimi i vzpomínky na Temného koně, ale čaroděj je nechal odplout, neměl pro ně využití. Copak by mu mohly o stínovém hřebci říct víc než to, co už věděl? Když Shade konečně absorboval všechno, po čem toužil, pustil Drayfittovu hlavu. Králův čaroděj se zhroutil na zem, nevidoucí pohled upřený před sebe. Dýchal, ale to bylo skoro všechno, co ještě zvládl. Shade si klekl vedle něj a položil na čelo zasažené postavy dlaň. Byla tam mysl, ale zvolna se vytrácela. Černokněžník Drayfittovi velkoryse zavřel oči. Neměl žádné výčitky; kdyby Drayfitt nekladl odpor, Shade by nemusel postupovat tak ostře. Bylo to prosté.

Zdálo se mu však, že ležet v prachu je špatný konec pro čaroděje, který se mu byt' jen nakrátko dokázal postavit. Černokněžník se podíval na lůžko a pomalu se usmál.

Nadechl se, dokončil scénu... a byl pryč.

Těsně mimo dohled rozlehlého tábora Temný kůň náhle klopýtl, jak se mu nečekaně vrátilo vše, co mu králův čaroděj vzal. Původní nadšení nad tím, že je zase celý, rychle udusily ozvěny bolesti a utrpení, které návrat moci doprovázely. Okamžitě věděl, co se stalo a kdo to udělal. Přestože získal všechno zpět, Temný kůň se rozhodl pokračovat k táboru a do čarodějova stanu. Drayfitt mu možná ještě může říct několik věcí - jestli se k němu stínový oř dostane dřív, než starý čaroděj zemře.

Zoufale doufal, že jednou z těch věcí by mohla být informace, kde Shade udeří příště.

XIV.

Z mlh pochmurných Tyberských hor vyrazila na křížovou výpravu druhá armáda. Ještě před úsvitem se k ní připojí větší posily ze západu. Spojené legie nového, samozvaného dračího císaře smetou království toho nafoukaného lidského krále a získají ho pro svého pána. Aby zpečetil vlastní autoritu, jel Stříbrný dračí král v čele hordy, pod sebou největšího a nejnebezpečnějšího jízdniho draka, jak se na císaře sluší. Když Stříbrný drak hleděl k jihu, kde už mohl s trochou představivosti vidět brány Talaku, jak se otevírají na uvítanou, lačně mu plály oči.

Ještě někdo ucítil šok Drayfittova umírání.

Erini si šla brzy lehnout a zrovna usnula. Princezna se v tu chvíli neprobudila, spíš se jí něco začalo zdát. Zdálo se jí o tom, jak se starý čaroděj hroutí a jeho život se vytrácí. Zdálo se jí o děsivé tváři pod kápí, která byla tím strašnější, že se ani netvářila zle; bylo tu rozčilení, mrzutost a chladná lhotejnost k osudu králova čaroděje. Jako by pro něj cizí život vůbec nic neznamenal.

Princezna nějak věděla, že je to tvář černokněžníka Shadea.

Zdálo se jí ještě o někom: o ebenově černém hřebci, Temném koni. Stál připravený na docela stabilním kopci a hleděl na tábor. I když tam ještě nevešel, taky věděl o čarodějově smrti, s hořkým vědomím, že jde pozdě.

Drayfitt měl svoje chyby, ale Erini jeho smrti litovala. Bylo mezi nimi pouto, sdíleli tajemství, kletbu. V jistém smyslu cítila podobné pouto k Temnému koni a její snové já z toho čerpalo určitou útěchu. V tu chvíli se její podvědomí vrátilo ke chvíli, kdy se s Temným koněm setkala ve skutečnosti. Komnata pod palácem. Setkání jí utkvělo v mysli stejně jako skutečnost, že se jí ho podařilo pustit na svobodu.

"Princezno?" Temný kůň se otočil, jako by si až teď uvědomil, že není sám.

Erini se probudila - a zjistila, že je na studené kamenné podlaze, v úplné tmě.

Vyděsila se, ale zase se rychle vzpamatovala. Zdálo se, že jí nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, a hysterie mohla vést jen k něčemu horšímu. Těsně si přitáhla noční košili, s přáním, aby měla něco teplejšího. Vzápětí málem propadla panice, když se látka, která ji halila, zachvěla a proměnila. Chvilku si myslela, že se jí něco pokouší spolknout nohu; až když se jí dotkla, uvědomila si, že teď má boty. Pomocí rostoucích schopností se Erini podařilo převléct se. Tak nad tím žasla, že jí nějakou chvíli trvalo, než se vrátila k problému, kde je. Vzápětí usoudila, že nejdřív ze všeho potřebuje světlo. Pak teprve bude mít ponětí, kde se nachází.

Jak? Na tuhle otázku už začínající čarodějka odpověď znala. Ať byla kdekoliv, dostaly ji sem její schopnosti a princezna doufala, že ji tytéž schopnosti vrátí zase zpátky do pokoje. Nejprve je ale na řadě světlo.

Erini nevěděla přesně, jak to má udělat. Pokusila se představit si svícen v držáku ani ne tři stopy před sebou. Podle Drayfitta by tak jednoduché kouzlo mělo vyjít skoro automaticky. Nebude muset viditelně

sáhnout do spektra a dotýkat se moci. Doufala, že to její přirozené schopnosti udělají samy.

Když první pokus nepřivolał víc než pulsující bolest ve spánku, zavřela oči a představovala si svícen znovu a znovu, v naději, že se jí podaří dosáhnout cíle opakováním.

Vůně tajícího vosku prozradila, že uspěla. Pak se z vůně stal pach a pod zavřená víčka jí náhle začalo pronikat světlo. Erini otevřela oči a nevěřicně hleděla na víc než stovku svíček, hořících kolem jako maličká slunce, mihotající se a tající vojsko, které dorazilo na její zavolání. Krátce se usmála - ale vzápětí jí úsměv odumřel na rtech, když poznala místnost, do které ji její magie přenesla.

Byla to komnata, kde Melicard předtím věznil Temného koně.

Nebylo tu ani stopy po obrazcích, které ohraničovaly kouzelnou klec. Zmizely dokonce i značky, které Drayfitt vyryl přímo do kamenné podlahy.

Když Erini zjistila, že je stále v paláci, a ne příliš daleko od svých komnat, usoudila, že bude nejlepší vrátit se prostě pěšky. Zatím se jí čarování dařilo různě. Proměnila si oblečení - měla teď na sobě jakýsi hnědý, částečně kožený jezdecký oblek, včetně kalhot, které byly v Gordag-Ai pověstné - ale ostatní kouzla měla neodhadnutelné výsledky. Místo jedné svíčky jich vyčarovala stovku. Ve spánku se přenesla na jiné místo. Věděla, že kdyby se pokusila přemístit zpátky do postele, možná by se tam ocitla; ale právě tak se mohla octnout v ložnici v paláci svého otce. Navzdory tomu, že je jejich dcera, by mohlo vysvětlování být králi a královně velmi nepříjemné. Přinejmenším by bylo její tajemství odhaleno dřív, než dokáže schopnosti ovládnout.

Zvedla svícen a po menší vnitřní diskusi ostatní svíčky co nejrychleji sfoukla. Přemýšlela, co Quorin nebo Melicard řeknou, až přijdou dolů a zjistí, že Temný kůň je pryč a na jeho místě stojí jen desítky zpola shořelých, zhasnutých svíček. I když ta představa měla určité zábavné prvky, Erini věděla, že až se to stane, chce být raději dál. Jestli něco mohlo zničit její naděje u krále, byla to právě účast na osvobození stínového koně.

Erini došla ke dveřím, zjistila, že jsou odemčené, a otevřela je.

Dva znudění strážci se šokované otočili a zírali na ni s otevřenými ústy.

Pokusila se dveře zavřít, ale jeden ze strážců, který zareagoval rychleji než jeho společník, mezi ně vrazil ruku. Už vytahoval meč, když mu princezna bez uvažování hodila svícen do obličeje; zoufale si přála, aby měla pro boj se dvěma vojáky něco účinnějšího než malý plamínek.

Ze svíčky vyrazila ohnivá koule, pohltila oba bezmocné strážce a znovu se proměnila v malé mihotavé světélko - a to vše rychleji, než Erini stačila pochopit, co pokazila tentokrát.

Po obou mužích nezůstala ani stopa. Plameny je úplně pohltily, nedaly jim čas ani poznat, co je čeká - aspoň něco, pomyslela si princezna roztřeseně. Svícen a to, co zůstalo ze svíčky, jí vypadlo z třesoucích se rukou a roztříštilo se na podlaze. Zdrcující pravda, že svou nepředvídatelnou mocí právě zabila dva muže, ji děsila. Dva muže. Erini chápala, že se jí pokoušeli zabít nebo zajmout, ale proto se necítila o nic lépe. Nechtěla jim ani ublížit; toužila jen mít něco nebezpečnějšího, protože doufala, že je zastaví na tak dlouho, aby dokázala něco - cokoli - vymyslet.

Spánek! Mohla jsem je nechat usnout! Víím to! Místo toho jsem je zavraždila/ Nezůstalo po nich nic, co by jejich rodiny mohly oplakávat.

Věděla, že si Melicarda nesmí vzít. Neměla by být ani blízko lidí. Hloupou myšlenkou mohla zabít někoho, kdo jí byl blízký - jako by smrt cizích lidí byla lepší. Princezna si hleděla na ruce a po tvářích se jí kutálely potoky slz. Přestože věděla, že magie je součástí jí samotné, nejen rukou, nedokázala na ně myslet jinak než na ruce, které zabily.

Dnes v noci, rozhodla se náhle. Musím pryč! Odmítla se třeba jenom zabývat tím, že by rostoucí schopnosti mohla použít k tomu, aby se dostala co nejdál. Žádné čarodějnictví. Udělá všechno fyzicky.

Dlouhé točité schody osvětlovala pochodně. Erini si vzpomněla na první cestu vzhůru po těchto schodech, zhluboka se nadechla a co nejrychleji vyrazila. Asi prvních padesát schodů udržela tempo, potom postupně zpomalovala. Snad to způsoboval jen strach, ale Erini měla pocit, že jsou schody dvakrát delší než obvykle, tak dlouho jí trvalo, než se dostala ke dveřím do zahrady. Byla šťastná, že je konečně venku - prudce, bezstarostně dveře otevřela. Vzápětí se proklela, že zapomněla na to, že i tady můžou být strážce.

Nebyly tu. Zahrada byla temná a prázdná. Představa, že má všechny opustit, byla hořká a princezna by v

hloubi duše uvítala, kdyby se tu najednou objevil Melicard, dokonce i kdyby se jeho láska měla proměnit v nenávist, až zjistí, co je zač a že nedostatkem se-beovládání zabila dva muže. Nešťastní strážci nejspíš jen plnili své povinnosti. Určitě nečekali, že z komnaty, ve které měl být jen kouzly uvězněný tvor z jiného světa, vykročí královská princezna. To, co udělali, dávalo smysl; z hlídaného místa se vynořil vetřelec. Za poslušnost se jim odměnila okamžitým zpopelněním.

Hnána novou vlnou provinilých úvah o strážných, kteří jen plnili povinnost, Erini vyrazila ke královským stájím. Tam by měla být schopná najít pořádného koně, možná toho světlého d'ábla, na kterém jezdil Iston. Myšlenka, že by měla ukrást cizího koně, jí byla odporná, potřebovala však rychlé a vytrvalé zvíře. Istonův kůň víc než dostatečně splňoval oba požadavky.

"Divná doba na procházku po zahradě, nemyslíte, princezno Erini?"

Erini nevyskočila, i když jí hlas připlouvající ze tmy notně otrásl už tak značně napjatými nervy. Zastavila se, nasadila mrazivý výraz a tvářila se, jako že po tom, co dělá, žádnému obyčejnému šlechtici nic není - dokonce ani královi oblíbenému rádci.

"Nebyla jste v komnatách, princezno, a já jsem si o vás už začínal dělat starosti." Quorin vystoupil z vchodu kousek vpravo. Vypadal klidně. Za ním Erini s jistými obtížemi rozeznala mohutná těla nejméně dvou strážců; jeden z nich držel pochodeň.

"Co je vám po tom, jestli jsem v noci ve svých komnatách nebo se procházím po zahradě? Noční vzduch a příroda v zahradě mě uklidňují."

"Jestliže se tak ráda procházíte, trvám na tom, abyste se ke mně připojila. Měla byste vidět něco fascinujícího."

Mal Quorin ji vzal za paži. Už nebyl čas předstírat - bolestně ji tiskl. Jeho muži, čtyři, kolem dvojice vytvořili eskortu. I když rádce zatím neřekl, co jí chce ukázat, princezna to věděla. Marně se pokusila vytrhnout. Quorin byl ještě silnější, než vypadal.

Zkusila novou taktiku. "Rádce Quorine," procedila rozhněvaně mezi zuby. "Už se nechci procházet, a hlavně ne s vámi! Pokud se nepřestane chovat tak neuctivě, budu nucena se o tom zmínit před svým snoubencem, vaším králem!"

"Udělejte to," lhostejně odvětil rádce. Bez varování vyrazil; několik prvních kroků Erini prakticky táhl, než s ním srovnala krok. Dva strážci šli před nimi a dva za nimi, takže vytvořili jakýsi čtverec, s princeznou a jejím vězňem uprostřed. Quorinův pohled Erini přesvědčil, že křičet nebo dělat hluk by nebylo v jejím zájmu. Pochybovala, že jí hodlá fyzicky ublížit, ale to se mohlo kdykoliv změnit, obzvlášť až dorazí k cíli.

Existoval jen jeden způsob, jak se vyprostit, to by však znamenalo použít právě tu kletbu, která ji předtím přivedla do nebezpečí. Erini nedokázala svým schopnostem věřit, ne po zbytečné smrti dvou mužů. Stačila by i ta nejmenší chyba a měla by na svědomí dalších pět životů, a přestože rádce opovrhovala a nevěřila mu, nechtěla nést vinu za jeho smrt.

Jeden z mužů otevřel dvířka ve zdi. Quorin přitáhl zdráhavého hosta ke schodišti a vedl ho dolů. Zatímco cesta vzhůru trvala celou věčnost, teď byli dole skoro hned. Dřív než se Erini vzpamatovala, stála u úpatí schodiště a hleděla na dveře, kterými vypustila smrt.

"Ne," vzdychla tak tiše, že jí její usmívající se věznitel neslyšel.

"To nejsou vaše nové pokoje, Vaše Veličenstvo," jedovatě prohlásil rádce, který špatně pochopil důvod jejího váhání. "Říkal jsem si, že byste možná ráda viděla, co tady váš milovaný uvěznil. Chcete vědět, jaký je Melicard doopravdy, že ano? Pochybuji, že ho dokážete vystát, až uvidíte jeho 'hosta'."

"Přišel jste o rozum, rádce? Myslíte si, že to Melicard nechá jen tak? I kdybych mu to neřekla, zjistí to sám!"

"Bezpochyby. Kdyby měl příležitost, možná by mě chtěl i připravit o hlavu - jak to udělal tolika jiným!"

Erini neměla čas žádat vysvětlení nepochopitelné poznámky, protože ji Mal Quorin hrubě přitiskl ke zdi a sáhl po klíče ode dveří komnaty. Zjevně toužil dodat této chvíli váhu.

Princezna v zoufalství podlehla pokušení. Mezi zmatenými myšlenkami se vynořilo řešení, které, jak doufala, neskončí smrtí. Soustředila se a udeřila na věznitele.

Nic se nestalo.

Princezna to zkusila znovu, rty sevřené v rozčileném soustředění. Původní představa se začínala

zamlžovat; teď si prostě přála nějaké řešení.

Znovu nic... nic kromě Mála Quorina, který nahlédl do místnosti a teď klopýtal zpět, tvář rudou vzteky. Zaměřil se na nejsnazší cíl - na ni.

"Co se tu stalo? Kde je? Odpověz!" Quorin ji udeřil, zapomínaje, na koho útočí a proč ji v první řadě zavlkl sem dolů. "To udělal Drayfitt, že? Nikdo jiný by to nedokázal!" V Quorinovi zvítězilo zvíře. Jeho dravci rysy se naplnily touhou po krvi.

Právě to Erini tváří v tvář strašlivému nebezpečí posílilo. Jestli se jí osvobozením Temného koně podařilo rádcce tak rozčítit, určitě zasadila jeho plánům těžkou ránu, ať už plánoval cokoli.

Vojáci couvali z dosahu svého pána; zjevně jeho prchlivost důvěrně znali. Vztekla se na ně díval, věděl, že někdo odhalil únik už dřív, ale bál se mu to říct. Pak se na zajatkyni usklíbl. Jednu ruku napřáhl proti její tváři, až sebou cukla. Ruka se těsně před dopadem zarazila a místo toho jí přejela po pohmožděné bradě. Když ruku stáhl, měl na dvou prstech červené kapky. Princezna poprvé ucítila na dolním rtu chuť vlastní krve.

Quorin se zhluboka nadechl: "Byla jste nečekanou překážkou! Melicard s královnou? Které duševně zdravé stvoření by toho hlupáka mohlo chtít? Den poté, co jste ho viděla, jste měla být zpátky na cestě do Gordag-Ai, ale ne, vy jste se rozhodla zůstat a hrát si na hrdinku jednoho z těch vašich ženských románek, žena, která zachrání začarovaného krále! To máte za to!" Zvedl ruku s krví tak, aby měla prsty přímo před očima. "I přesto, že jste věděla, že se odvážíš povolat démona, stvůru, která by mohla zabít stovky nevinných, kdyby se vymkla kontrole, přesto jste přesvědčila sama sebe, že ho milujete!"

Erini se na něj vzpurně podívala. Věděla, že Quorinova slova jsou překroucená, že jsou to lži, a konečně se už nedokázala ovládnout. "A kdo jako první navrhl přivolat démona? Drayfitt by se o tak nebezpečném, šíleném kouzlu nikdy sám nezmínil!"

"Drayfitt." Mal Quorin znovu chytil Erini za paži a utřel si krev z prstů do jejího rukávu. Bez ohledu na to, jak ji jeho pravé způsoby odpuzovaly, mu neudělala radost tím, že by se pokusila vytrhnout. Její schopnosti z nepochopitelného důvodu selhaly, ale princezna bez nich žila celý život a bude bez nich žít i dál, navzdory mizerným vyhlídkám. "Co vám řekl? Teď už na tom nezáleží, princezno, protože ten starý šarlatán je mrtvý. Myslím, že ho otrávil."

Erini neodpověděla, jen sevřela rty a dál na něho nepřátelsky zírala.

"Možná později," pokračoval Quorin. Pomalu se uklidňoval, jako by na útěku Temného koně a na tom, jestli s tím Erini měla něco společného, ve skutečnosti nezáleželo. "Možná později, až vyřídíme pár posledních věcí. Pak si možná znovu promluvíme. Vaše přítomnost vyvolala všeobecný zmatek, ale možná budete klíčem k tomu, abychom bez velké námahy získali i Gordag-Ai."

Dva ze strážců odpověděli na nějaké němé znamení a chytili Erini za paže. Konečně zahodila veškerou opatrnost. "Překročil jste své pravomoci! Tohle Melicard neschválí! Váš vliv na něj je teď k ničemu! Melicard bude..."

Podíval se na ni s nelíbeným zmatkem: "Princezno Erini! Chcete mi říct, že vy, inteligentní, i když poněkud otravná žena, nechápete, co se děje? Připadá vám, že mi záleží na tom, co se mnou váš zmrzačený milenec udělá?" Quorin sledoval Erininu opožděnou reakci a usmíval se. "Tohle je převrat, Veličenstvo. Dnes v noci bude Talak poprvé po staletích bez krále. Právoplatný král už je naštěstí na cestě... a brány se mu otevrou na uvítanou. Odklid'te mi ji z očí, ale pokuste se ji nepoškodit."

Když ji táhli pryč, Erini na rádcce udeřila plnou silou vůle, bez ohledu na to, jestli tím způsobí i vlastní smrt nebo třeba pád celého paláce, pokud na to dojde. Jediným výsledkem bylo, že si Quorin náhle přitiskl ruku k hrudi, jako by se ujist'oval, že mu něco stále visí kolem krku. Upřeně se na princeznu díval, se směsí pochyb a zvědavosti, dokud mu nezmizela z dohledu za zatačkou schodů. Erini přemýšlela, jestli teď ví, kým je - a co to bude znamenat pro její osud.

Melicard! Přestože byly důkazy všude kolem, nemohla se přimět úplně uvěřit, že by rádcovi přísluhovači převzali palác tak rychle a tiše. Šla si lehnout jen před pár hodinami! Mal Quorin však plánoval celé roky, pomalu se posouval talackou hierarchií, dělal ze sebe spolubojovníka posedlého stejným cílem, jaký měl král. Čím déle nad tím přemýšlela, tím lépe viděla, že je to pravda. Pravděpodobně nejméně tři čtvrtiny palácové stráže poslouchaly rádcovy rozkazy. Melicard - Melicarda nejspíš podřízli ve spánku, stal se obětí mužů, o kterých si myslel, že ho chrání.

Erini byla vyčerpaná. Nepokoušela se vyprostit. Ona a její společníci došli na vrchol schodů a vyšli do zahrady. Skoro bezhvězd-ná noc vypadala jako vhodný symbol soumraku Melicardovy vlády. Nepotřeboval ke zkáze bezcennou princeznu kletbu; o vše se postarala jeho vlastní posedlost. Nevěděla, proč ji její schopnosti náhle opustily, ale i kdyby ji to mělo stát jeho lásku, byla by je použila k tomu, aby se pokusila zachránit jeho království i trůn.

Její mysl byla ochromená, a tak nezápasila, když prošli zahradou do jedné ze sousedních síní. V těchto místech nikdy nebyla, ale na tom teď nezáleželo. Jediné, co chtěla, bylo najít tiché místo, kam by se mohla schovat do hluboké tmy a už se nikdy nevynořit.

Když pochodovali palácem, viděla víc a víc důkazů o převratu. Proti nim kráčeli ozbrojenci postrkující muže ve stejných uniformách, v uniformách palácové stráže. Erini se probrala ze stnulosti na tak dlouho, aby viděla ony nešťastníky hnané pryč a mohla se v koutku mysli podívat, kam vedou ji, protože se dalo předpokládat, že ostatní vězni míří do cel. Možná měl Quorin oddělené vězení pro osoby s královskou krví. Možná tam dokonce najde Melicardovo tělo.

Prošli spoustou neosvětlených chodeb - vojáci měli zjevně důležitější práci než zapalovat pochodně - a tak Erini ani její vězňové nevěnovali další tmavé chodbě žádnou pozornost. V té chvíli ji vedli tak, jako by mohl loutkář pohybovat loutkou. Tak se stalo, že ji ruce, které se náhle vymrštily ze zdí a chytily vojáky pod krkem, zastihly stejně nepřipravenou jako její průvodce.

Erini upadla na zem, a jak se snažila krýt si hlavu před nárazem na tvrdý povrch, pochroumala si rameno. Vzhledla a pokusila se zřetelněji rozeznat, co se děje. To málo, co viděla, ji úplně popletlo a ještě víc vylekalo.

Ruce patřily k neúplným tělům. Postava v tmavém sestávající z horní poloviny lidského těla a jednoho osamělého chodidla, které jako by poskakovalo samo od sebe, držela na kolenou jednu oběť. Druhý útočník, ne víc než hlava a dvě paže, pomalu táhl druhého bezmocného vojáka dozadu. Oba nově příchozí používali ke skrčení obětí něco jako drát nebo strunu. Zkušeně jím přeřízli průdušnice, takže žádný ze strážců ani hlasitě nevzdechl, natož aby volal o pomoc.

Netrvalo to ani minutu. Obě oběti ležely bezvládně na podlaze a jedna z temných postav se pohnula k princezně. Druhá začala odstraňovat důkazy o útoku - tedy těla.

"Vaše Veličenstvo! Díky bohům, že jsme vás našli!" Muž jen tiše šeptal, ale Erini rozeznala přízvuk jednoho ze svých lidí. Měla snad čaroděje i mezi podřízenými?

Jako by jí četl myšlenky, stáhl si zachránce kápi, která mu zakrývala tvář. Ve tmě dokázala rozeznat jen to, že voják je asi o deset let starší než ona a jeho tvář se dala označit za pohlednou jen teď, když ji zachránil. "Nebojte se, princezno Erini, ani toho, co jsme udělali, ani toho, jak vypadám bez masky." Pokus o žert selhal. "Kdybyste se pokusila vstát, má paní, rádi bychom vás odvedli někam, kde bude bezpečněji."

"Bezpečněji?"

Přikývl: "Část paláce drží kapitán Iston; plánoval to celé dny, od chvíle, kdy naše výzvědná síť odhalila tyto intriky."

"Sít? Dny?" Realita se vracela s ne moc příjemnými překvapeními. "Co tím my...?"

"Prosím," zasykl. "Až budete v bezpečí, Vaše Veličenstvo, kapitán vám odpoví na všechny otázky!"

Druhý muž se k nim připojil. Byl mladší, skoro tak mladý jako Erini a jen o kousek vyšší. Užasla při pomýšlení, že dostal veterána třikrát většího než byl sám.

"Musíme sebou hodit! Jde sem další tlupa!"

"Prosím, Vaše Veličenstvo?"

Už kvůli ní zemřelo příliš mnoho mužů a princezna nechtěla připustit, aby tihle byli další na řadě. Jedním plynulým pohybem se postavila a podala ruku prvním vojákov, který s ní okamžitě vyrazil chodbou, stejným směrem, jakým ji původně vedly stráže. Na první křižovatce mezi dvěma sály však zahrnuli doleva. Zvuk pochodu nohou se ještě chvíli rozléhal chodbou a pak utichl, jak se hlídka, které si druhý muž všiml, zjevně vydala jiným směrem než oni tři.

Erini si cestou pokoušela prohlédnout pláště, které měli oba muži na sobě. Nejprve vypadaly nevhodně, k ničemu, ale pak si všimla, že podle toho, jak se pláště zavlní, se její zachránci jakoby ztrácejí - ne, neztrácejí, spíše splývají s okolím. Pláště byly očarovány, nejspíš nějakou iluzí. Erini o takových věcech

slyšela vyprávět, ale nikdy předtím nic takového neviděla.

Dvakrát se pokusila na něco zeptat a dvakrát jí naznačili, aby byla zticha.

Druhé varování přerušil krátký výkřik. Mladší ze společníků se náhle chytil za bok, odkud mu trčel šíp. Aby se její zachránci mohli pohybovat kradmo, nesměli na sobě mít žádnou zbroj, a teď za to platili. V ruce zbývajícího průvodce se objevilo něco tenkého a ostrého. Hodil tím po lučištníkovi, který se vynořil v chodbě. Přestože Erini neviděla, kam zasáhl, zbraň splnila svůj úkol. Lučištník padl, ruce přitisknuté k hrudi.

Objeví se další vojáci. Bylo jich příliš, takže nemohli po prchající dvojici bezpečně střílet, ale zároveň jich bylo víc než dost na to, aby měli slušnou šanci, že uprchlíky dostanou. Když to Istonův muž uviděl, strhl z mrtvého druha plášť a hodil ho do rukou své paní. Postrčil ji do chodby a zašeptal: "Stáje! Mířte ke stájím! Dolů touhle chodbou a pak třetí odbočkou doprava! Utíkejte! Tohle je jediná cesta, paní!" "Ale vy..."

"Plním svou povinnost! Utíkejte!"

Erini se rozběhla, ale z opačného směru se vynořili další vojáci a odřízli jí cestu. Když zpomalila a pokoušela se najít jinou, její osamělý obránce padl. Další smrt na jejích rukou.

Když si Erini vzpomněla na ruce, najednou si uvědomila jemné, důvěrně známé chvění v prstech. Nevěděla, jak je to dlouho, co se ten pocit vrátil. Možná že kdyby měla rozum pohromadě, mohla si toho všimnout včas, aby zachránila ostatní. A možná ne. Erini se odevzdala osudu a postavila se tak, aby napřaženými dlaněmi mířila na oba konce chodby. Jestli ji výsledek taky zabije, tak ať. Těchhle mužů nelitovala. Tihle muži musí zaplatit.

Snad ji ovlivnily pláště, které jejím dvěma zachráncům umožňovaly splynout s okolím. Připadalo jí to jaksi zvráceně vhodné pro ty, kdo předstírají věrnost a při první příležitosti svého dobrého pána zradí. To nebyli muži; byly to jen stíny mužů, méně než nic - a právě to z nich Erini udělá.

Když se ozvaly první výkřiky, pokusila se zavřít oči a nechat je zavřené, ale nepodařilo se jí to; odporné divadlo, které se odehrávalo po obou stranách, ji něčím přitahovalo. Z konečků prstů jí vyrazily zářící úponky jako hadi z čírého světla, hladoví mstitelé její bolesti. Když se odtrhly od prstů, neomylně zamířily k nejbližším nepřátelům. Nic je nezastavilo. Jeden z mužů zvedl štít, ale úponek prošel skrz jako duch a spolehlivě pokračoval dál, dokud neprorazil nešťastníkovu hrud' a neponořil se do těla. Po průniku nezůstalo ani stopy.

Zatímco si muž zoufale drásal hrud', světlo jako by vyrazilo zevnitř něj a naplnilo mu oči i ústa stejnou září. Erini hleděla, neschopná uvěřit tomu, co sama vypustila. Světlo zesílilo a bylo už tak jasné, že zářilo skrz vojáka.

Muž se pokusil couvnout, ale tělo se jen zavlnilo, jako by nebylo dost hmotné. Na okamžik se uvnitř mizícího těla objevila krácející kostra a pak se strážci podlomily nohy, možná proto, že se i kosti konečně rozpustily. Upadl vpřed, ruce natažené v pudové snaze chránit se, ale dlaně i paže se na tvrdém povrchu rozsypaly jako z popela a rozlétly se pryč; ten obraz se Erini bude vracet v podobě nočních můr. Zbytek těla bez ochrany narazil na podlahu - a rozsypal se na maličké kousky, které se postupně vytratily. Ani jeden z mužů osudu neunikl. Výhonky se šířily rychle a tvrdošíjně jako mor, doháněly je, i když se obrátili na útěk. Než zemřel první muž, ostatní už byli zasažení. Erini by je nedokázala zachránit, ani kdyby chtěla. Mladá princezna, s tváří nezdravě bílou v záři nástrojů její pomsty, jen stála na místě, fascinovaná i odpuzovaná výsledkem kouzla.

Chtěla něco jiného, něco čistšího. Až teď pochopila, že na smrti není nic čistého, obzvlášť ne na smrti přivolané nenávisti a hněvem. Zabili dva její strážce a možná i muže, kterého milovala, ale tohle -tohle nechtěla. Když se vytratil poslední muž, zoufale se snažící vyrvat si kata z těla, vytratil se i zbytek jejího hněvu.

Erini se sesunula podél zdi. Seděla a hleděla na prázdnou chodbu, kde teď možná po tuctu mužů zůstalo jen pár zbraní a několik podivných věcí. Hleděla, ale neviděla. Kdyby se teď někdo objevil, nebojovala by. Princezna by si ho nejspíš vůbec nevšimla. Viděla jen temnotu - temnotu, kterou rychle přivítala jako jediného přítele, jemuž mohla věřit.

Vyčerpaně sklonila hlavu a výčitky svědomí ji odnesly na jediné místo, kde mohla najít klid.

XV.

Přestože byl teď Temný kůň znovu plně při síle, vydal se na průzkum stanu čaroděje Drayfitta jen velmi opatrně. Necítil Shadeovu přítomnost, ale pokud existoval někdo, kdo by dokázal zmást jeho smysly tak, že by byly k ničemu, byl to právě Shade, který ho znal nejlépe.

Pečlivý průzkum okolí stanu nic neodhalil. Ve vzduchu zůstaly stopy silné, divoké magie, ale to se dalo po souboji dvou čarodějů čekat. O Shadeových schopnostech hodně vypovídalo, že spolu oba muži bojovali, a přesto ještě nikdo nevěděl, že je králův čaroděj mrtvý.

Ráno vás všechny čeká zajímavé a zničující překvapení, pomyslel si Temný kůň. Přemýšlel, co bude ztráta čaroděje znamenat pro tažení. Pokud Shade opravdu pracoval se Stříbrným drakem, mohla by tak demoralizující vražda poslat celou vojenskou výpravu zpátky do Talaku, což bylo poslední místo, kde by ji draci chtěli, pokud věčný dobře pochopil situaci.

Když si byl docela jistý, že nekráčí do pasti, přestože si tomu netroufl věřit úplně, stínový hřebec odcválal k tábořišti. Brána by byla rychlejší a asi by zmenšila možnost, že ho někdo odhalí, právě teď však nechtěl riskovat vynoření se na místě, které jeho protivník právě opustil. Kromě toho, když byl Drayfitt mrtvý, měl proti sobě jen lidské vojáky, jejichž zbraně pro něj nic neznamenaly.

Stan nebyl úplně na kraji tábora. Jakmile se Temný kůň přiblížil, zpomalil. Byl konečně znovu celý, a tak pro něho nebylo nijak těžké přimět strážce odvrátit zrak nebo přinutit kolemjdoucí vojáky, aby se otočili jinam. Mladý rekrut, který si loupal jablko, najednou upustil nůž, a než ho zase našel, nepovšimnuta ebenově černá postava ho nehluchně minula. Stínový hřebec si připomínal, čím prošel, aby nepropadl přílišné sebejistotě. Všechno mu teď šlo tak snadno. V podobných chvílích se stávaly katastrofy - a Shade byl mistrem katastrof.

Okolí stanu bylo nápadně opuštěné. Přestože byli čarodějové v boji obecně nedocenitelní, většina vojáků včetně důstojníků dávala přednost tomu držet se od takových, jako je Drayfitt, v bezpečné vzdálenosti.

Člověk nikdy neví, co se může vyplížit ze stanu čaroděje.

Hmm! Ledově modré oči zamrkaly. Temný kůň nevěřícně zíral na výstavu, kterou mohl připravit jen Shade. Žasl nad pokrytectvím svého dávného přítele/nepřítele. Tvoje skutečné já se mi líbí čím dál míň, drahý Shade!

Nebylo pochyb, že to čaroděj mínil jako jistou poctu, jinak by si nedal práci s tělem ani s márami, které přichystal. Temný kůň pochyboval, že by to bylo kvůli výčitkám svědomí; zdálo se, že ty k novému - vlastně starému a původnímu - Shadeovi nepatří. Hřebec přesto žasl, jak je možné, že jeho protivník nevidí, co vytvořil. Ne pomník, ale výsměch.

Drayfitt mírumilovně ležel - Temný kůň ho takhle viděl rozhodně poprvé - s rukama zkříženýma na prsou a jeho obnošené roucho nahradil fascinující, mnohobarevný oděv, který by si na sebe čaroděj nikdy v životě nevzal. Na rtech mu hrál falešný úsměv, který byl zjevně Shadeovým dílem; stínový hřebec i ze skromných zkušeností věděl, že se Drayfitt nikdy jen tak neusmíval. Tohle nebyl starý čaroděj, ale jakási krutá parodie.

Pohřební katafalk byl ještě horší. Shade podle zvyků svého lidu vytvořil něco, co se dalo nazvat typickým vraadským pomníkem bohatství. Byl zlacený a zdobený zřejmě pravými drahokamy a vypadal spíše jako atrakce na městském bazaru než jako místo odpočinku nešťastného čaroděje. Základ tvořily čtyři důmyslně vyřezané postavy, které držely máry. Představovaly draka, člověka, quela a pátra-če.

Temný kůň se na okamžik zamyslel nad tím, jaký může mít tahle čtveřice význam, nenapadlo ho však nic, co by mělo vztah k současné situaci. Chtěl se podívat blíž; znovu prozkoumal nejbližší okolí. Uvnitř Drayfittova těla se zachvělo tenoučké vlákno života. Temný kůň si ho nedůvěřivě znovu prohlédl. Bylo tam! Sotva stopa. Věděl, že starého smrtelníka nemůže zachránit, ale přece jen doufal, že by mu Drayfitt ještě mohl něco říct o Shadeových plánech. Cokoliv.

Pozměnil podstatu své sondy. V posledních několika dnech se Temný kůň musel dvakrát nedobrovolně rozloučit s částí sebe sama, ale teď se dával dobrovolně jako dlaň vody muži umírajícímu žizní. Byl to pomalý, opatrný proces. Příliš mnoho a mohl by dokončit to, co Shade začal; příliš málo a čaroděj by se nemusel probrat včas.

Vrásčitá hubená tvář se náhle zkroutila - život se proboujel zpět. Drayfitt zakašlal a zalapal po dechu a prsty sevřel vzduch, snad v podvědomém pokusu získat pro svou tenkou skořápku víc života.

Temný kůň v duchu proklel ty, kdo dali život původnímu Shadeovi.

Oční víčka se zachvěla, ale oči pod nimi neviděly. Stínový hřebec přistoupil blíž; doufal, že ho umírající smrtelník alespoň uslyší, když už ho nevidí.

"Příteli Drayfite, to jsem já, Temný kůň," zašeptal mu do ucha. "Slyšíš mě?"

Nic.

"Drayfite, udělal jsem pro tebe, co jsem mohl, ale tvůj čas se krátí. Talak a jeho lidé tě ještě potřebují, jako tě potřebovali víc než sto let."

Čarodějova ústa se otevřela a zase zavřela. Temný kůň čekal. Lidská ústa se znovu otevřela a vyšlo z nich zasyčení, jak se Drayfitt snažil promluvit. Temný kůň si nebyl jistý, jestli příliš netlačí, ale dal ještě kousek sebe.

"Draaa... aaa..." vypravil ze sebe umírající čaroděj.

"Jsi Drayfitt. To je pravda." Hřebci se v duchu chtělo křičet. Bude veškerá jeho snaha k ničemu? Je celá mysl toho člověka pryč?

"Draa... král!"

Dračí král? Který? Vládce Rudých klanů?

"Taaa... lak!" Drayfitt zavřel levou dlaň. "Quorin!" Tohle bylo zatím nejzřetelnější, nejpřesněji vyslovené slovo, což ukazovalo, jak moc čaroděj rádce nenávidí. Drayfitt znovu sevřel levou ruku na hrudi, jako by hledal něco, co mu viselo kolem krku - nebo Quorinovi.

Temný kůň si v duchu začal vytvářet odporný obraz, ale nic z toho se netýkalo muže, kterého pronásledoval: "A co Shade? Pověz mi o Shadeovi!"

"Vzpomm... ky. Ohnisko... dítě?" Oči se pohnuly; možná něco viděl, aspoň stíny toho, co bylo kolem něj. Drayfitt se s předvídavostí, která ho udržela tak dlouho naživu, pokoušel říkat ta slova, která budou znamenat nejvíc. Věděl, že umírá, a že ho dokonce ani dar Temného koně nezachrání.

"Ohnisko? Dítě?" Co to znamená? "Chyba znovu... znovu..."

"Mistře Drayfite!" vykřikl někdo venku. Temný kůň se otočil, ale pak si uvědomil, že mu čaroděj ještě něco říká. Než se obrátil zpět, Drayfitt umlkl. Oči měl pořád otevřené, ale jediné, co teď mohly vidět, byla Poslední cesta, po které se smrtelníci na konci života vydávají. Jeho poslední slova byla ztracena.

"Drayfite!" Chlopněmi stanu dovnitř vběhl jakýsi důstojník středního věku. Na rozdíl od většiny lidí, kteří se věčného náležitě báli, nově příchozí se na ohromného oře před sebou šokované podíval, tasil meč a zaútočil.

Byl to tak neuvěřitelný pohled, že se Temný kůň navzdory všemu, co se stalo, zasmál. Voják si smíchu nevšímal a zkušeně se rozmáchl po koňských nohách. Skutečný kůň by byl příliš pomalý a padl by na kolena, s podřátými předními nohama. Temný kůň však jen hbitě uskočil. Důstojník, silou vlastního úderu vyvedený z rovnováhy, si odkryl levý bok. Temný kůň využil příležitosti a nejjemnějším klepnutím předními kopyty poslal muže do vzduchu.

"A teď," zařval, nevšímaje si dalšího muže, který sem běžel, "kdybys byl tak laskav a poslouchal mě, místo aby ses pokoušel zabít všechno, co vidíš, mohl bych..."*

"Nemohl bys dělat nic, démone!" Muž ve zdobené zbroji, která ukazovala, že jde o velitele výpravy, odstrčil ostatní stranou a vykročil k stínovému hřebci. Neměl meč, ale v pravé ruce držel cosi, co vyzařovalo tolik uložené energie, že Temný kůň zneklidněl. Během tisíciletí se vyskytlo pár věcí, vytvořených tou či onou rasou, které měly dost moci na to, aby zabily třeba sto Temných koní.

"Poslouchej, hlupáku! Talak..."

"...už nikdy nebude trpět pod tyranií tvých pánů!" Velitel zvedl malou černou krychli.

"Mých pánů? Nejsem žádný otrok dráč..." Dál se Temný kůň nedostal. Vnitřek stanu se proměnil v surrealistický, zamlžený obraz. Temný kůň zatřásl hlavou, pokoušeje se zaostřit na skutečnost. Skrz mihu stále slyšel lidský hlas:

"Myslíš, že náš král nečekal, že se dračí vládci pokusí vyvolat někoho jako ty? Tento talisman je prostředkem proti tvému druhu!"

Stínový hřebec se pokoušel něco říct, ale past, ve které byl lapen, ho umlčela.

"Kéž bych ti mohl přikázat, abys roztrhal své pány na kusy, ale to není v silách téhle věci! Mohu jen poručit, aby udělala to, k čemu byla vytvořena - a poslala tě zpátky do pekelné díry, která tě zplodila!"

Odejdi!"

"Hlupáci!"

Víc Temný kůň nestihl vykřiknout.

"Naprostí, nekoneční hlupáci!"

"Kdysi tu byla malá tečka," jemně řekl hlas vznášející se v prázdnotě. "Byl to nepatrný otvor v realitě." Stínový hřebec marně kopal v prázdnotě kolem sebe. Věděl, kde je -jak by někdo mohl nepoznat tak pusté místo, jako je Nicota?

Do pekelné díry, která mě zplodila! Tohle je pekelná díra, která mě zplodila, k čertu se všemi smrtelníky, co se do všeho pletou! Měl bych tu zůstat a nechat je jejich osudu!

"A malá tečka rostla, jak plynul - čas tu nefunguje, že? Později budu muset vymyslet něco jiného, až na to budu mít..." majitel měkkého hlasu se bláznivě zachichotal, "čas\."

Temný kůň se soustředil na směr, odkud hlas přicházel: "Pořád se oháníš těmi svými pohádkami?"

"Vyprávím příběhy, ty se oháníš oháňkou." Další zachichotání.

"Nemám čas na tvoje vtipkování, skřítku."

"Jmenuji se Yeehel, s dovolením - a i bez dovolení!" Před Temným koněm se zhmotnila malá postavička, jako dětská panenka. Neměla rozeznatelné rysy a byla stejně černá jako on. "A tady, jak dobře víš, za celý čas není žádný čas! Mimochodem, řekl jsem ,vítej doma'?"

Stínový hřebec se rozhlédl kolem sebe a jako vždycky si všiml přeplněných částí prázdného prostoru. Nic se tlačilo na nic a strkalo se s ještě dalším ničím. Některá nic byla nucena vyšplhat na vrcholek ostatního ničeho, aby se tam všechno nic vešlo. Bylo úžasné, že se tolik ničeho dokázalo vměstnat do tak malého prostoru.

Začínám přemýšlet stejně hrozně jako on, pomyslel si Temný kůň ironicky. Pak loutkovému společníkovi odpověděl: "Uvítání zrovna teď nemám na seznamu tužeb; mám v plánu hned zase jít. A kromě toho, ten smrtelník, který tě uviděl, vykřikl: „Jé! Hele! To není zrovna mistrovský způsob, jak si vybrat jméno!"

Loutka se v prázdnotě postavila na hlavu: "Hlavně že ty sis vybral jméno tak chytře! Nedocenil jsi začátek mého posledního příběhu, drahý! Chtěl jsem ho pojmenovat nějak absurdně, něco jako Temný kůň, díra, která na vás zíral" Postavička se znovu zachichotala a zaujala pozici řečníka vzhůru nohama.

"Jak ta díra rostla, začala si dělat nároky a iluze o vlastní velikosti..."

Temný kůň toho měl dost. Fyzicky se k postavičce otočil zády: "Sbohem, Yeehele!"

"Nech mě jít!" Černá postavička se proměnila v maličkou verzi stínového hřebce a vyklusala prostorem do úrovně očí Temného koně. "Vezmi mě zpátky! Ty víš, jaké to je, když už jsme se dotkli reality!

Nemůžu tuhle prázdnotu vystát!"

Temný kůň si povzdychl: "Rozumím ti - víc, než si umíš představit - ale nemůžu; a neudělal bych to, ani kdybych mohl. Byl jsi sem vypuzen těmi, kdo jsou mocnější než já - a rozhodně jim to nemůžu vyčítat!"

"Všechno bylo tak skvělé, nemohl jsem si pomoci!"

"Smrtelníci umírají, Yeehele," připomněl hřebec maličkému dvojníkovi. "Ale ty ses nestaral o to, kolik jich zemře."

"Žil jsem! Měl jsem smysl!"

Temný kůň společníka obešel a začal odplouvat pryč. Věděl, že za ním Yeehel nemůže. Nesměl dokonce ani do nesmírného prostoru Nicoty. Maličké stvoření podobné loutce mohlo chodit jen dokola v malém kruhu. „Já jsem cestoval do reality. Já jsem se učil o životě a smrti. Tvoje selhání bylo tvé vlastní, Yeehele."

"Nikdy jsem tě neměl stvořit!" vykřikl popuzeně ten druhý.

Temný kůň se neohlédl. "Možná by to bylo lepší."

Zatímco se čím dál rychleji rozbíhal Nicotou, slyšel hřebec vytrácející se Yeehelův hlas:

"A pak ta díra, teď už veliké a mocné moře falešných snů a mylných představ..."

V Nicotě mohla cesta trvat okamžik nebo celou věčnost, případně cokoliv mezi tím. Kdyby byl Temný kůň démonem, za jakého ho

prohlašovali jiní - nebo kdyby si hrál na démona jako Yeehel - mohlo by to být jinak. Mohl by být odsouzen k tomu zůstat tady, dokud ho nějaký jiný čaroděj nepovolá zpět. Jeho dobrovolné vyhnanství bylo takovým jednosměrným kouzlem, které získalo sílu právě díky hřebcově spolupráci. Temný kůň

však měl pouto ke světu Dračích říší, které teď bylo skoro stejně silné jako pouto k místu, které ho zplodilo. Mělo by být snadné prorazit bariéru mezi Nicotou a realitou. Mělo by být, ale nebylo. Cítil stezku, ale byla nekonečná. Chvilí přemýšlel, jestli to nemůže být nějaký trik jeho protějšku, ale Yeehelova moc se omezovala jenom na malý kousek prázdnoty. Nic to nemohlo změnit. Ne, ať mu teď stálo v cestě cokoli, byla to práce někoho jiného.

Měl v úmyslu zamířit na Panství, kde si chtěl rychle promluvit s lady Gwen a s Cabem o tom, co všechno se stalo během krátké doby od chvíle, kdy je opustil. Pomalu mu došlo, že potíže, které má, možná nejsou jeho potíže. Pokud Shadea ohrožoval kromě Temného koně ještě někdo, byl to Cabe Bedlam. Čím dál víc to dávalo smysl, přestože se Temný kůň nemohl řídit ničím než vlastními pocity.

"Dobrá, pokud nemůžu vstoupit blízko Panství, otevřu si cestu někam dál!" Cítil se hloupě, že mu trvalo tak dlouho, než našel odpověď. Představil si místo, kde minule vstoupil do lesa, to místo, kde mu utekl pátrač. Tentokrát ucítil, jak se vytvořil průchod. Potěšený náhlým štěstím se tiše zasmál, a jakmile se mihotavý otvor pevně zformoval, bez dalšího váhání Nicotu opustil. Kdyby to bylo možné, Temný kůň by si přál, aby se do téhle bezútěšné prázdnoty už nikdy nemusel vrátit.

Když se vynořil v Dagorském lese, byla ještě tma. Další kus štěstí. Čas byl v bezčasi Nicoty jen pomyslnou představou, takže se stávalo, že v reálných světech mezitím uplynuly celé dny, nebo dokonce i týdny. Temný kůň se tam zdržel, relativně řečeno, krátce, a tak si byl jistý, že je v Dračích říších pořád ta noc, kdy odešel. Doufal, že se nemýlí.

Temný kůň se pohyboval lesem a opatrně hledal pasti. Minule byly jeho smysly slabé. Teď však fungovaly dokonale a Temný kůň se rozhodl, že je plně využije. Jestli mu budou stačit k tomu, aby našel a převezl Shadea, to se dozví až v nejhorší chvíli.

Už byl skoro na hranicích ochranné bariéry, když mu důvěrně známé orientační body prozradily, kde je. Stínový hřebec couvl; nechtěl znovu schytat hezoučké kletby lady Bedlamové. Chvilí cválal tam a zpátky a pokoušel se najít někoho, kdo by vyřídil vzkaz. Po několika minutách se však vzdal. Lidé - a většinou dokonce i draci - byli na rozdíl od Temného koně jenom denní tvorové. Za ochrannými bariérami teď zřejmě většina z nich, pokud ne všichni, spala.

Něco bylo špatně, ale ať to bylo cokoli, nedalo se to snadno rozeznat. Prozkoumal okolí a nenašel ani stopu po přítomnosti, kterou vycítil, ještě když plul Nicotou. Všiml si čehosi matoucího a rozšířil pátrání. Tiše, neklidně se zasmál. Našel paradox. Bylo tu sesláno kouzlo, které mělo zabránit odhalení jiného kouzla - ale zároveň znemožnilo magicky najít chráněnou hranici Panství. Jakmile to Temný kůň pochopil, přizpůsobil smysly jiné úrovni chápání, sahající do oblasti za lidskými - dokonce i Cabeovými - možnostmi.

Dobrá, dobrá, moji opeření kamarádíčkové!

Stromy kolem byly zaplaveny začarovanými pátrači. Ptačích hu-manoidů tu bylo víc než dvacet a zdálo se, že všichni jsou částí vzoru zaměřeného na Cabeův domov.

Takže je neohrožoval Shade, ale bývalí vládci této říše se znovu pokoušeli uplatnit právo na země, které už tak dávno ztratili. Temný kůň si výsměšně odfrkl. Neměl ponětí, k čemu má tenhle vzor sloužit, protože to však bylo dílo pátračů, mohlo to znamenat jenom potíže.

Temnému koni se zaleskly oči, vysoko se vzepjal a kopyty tvrdě udeřil do nejbližšího osídleného stromu. Nad ním vypukla panika. Pátrači ze stromu, který zasáhl, i z mnoha vedlejších stromů se vznesli k nebi. Přijímal zmatené obrazy nerozeznatelných útočníků a uvědomil si, že zachytil mentální projekci avianů - to byl způsob, jak pátrači komunikovali. Někteří si mysleli, že je našly hordy Zeleného draka a snaží se vyvrátit stromy z kořenů. Jiní se pokoušeli bratry uklidnit a udržet přitom vzor. Ukázalo se, že druhý úkol je nespílitelný. Skoro polovina jich procitla, tím ztratili kontrolu nad situací a zlomili nejprve kouzlo, které je ukrývalo, a pak, po mnohem větším boji, rozbili i tajemný vzor, který tady vytvořili.

Temný kůň se hlasitě zasmál, částečně proto, aby udržel protivníky ve zmatku, ale i proto, aby varoval lidi a draky na Panství.

"Pojd'te, ó slavní vládcové minulosti! Temný kůň vás zve k sobě!" Kopl do dalšího stromu. Pátrači poletovali sem a tam a pokoušeli se dát dohromady. Hlavou ebenového oře proběhly další obrazy, překroucené obrazy jeho samého jakožto děsivého netvora z podsvětí. Pátrači se báli jen mála tvorů;

Temný kůň k nim patřil.

"Pojďte, pojd'te! Slibuji, že jen ukousnu pár křídel, vyškubu pár per a rozšlapu pár kostnatých hlav i se zobáky!"

Jeden šíleně odvážný samec výzvu přijal a nalétl na Temného koně shora, všechny čtyři končetiny s tasenými drápy. Stínový hřebec se vzepjal, zasáhl ho oběma kopyty do prsou a tím jediným úderem mu rozdrtil hrud'. Pátrač zavřískl a padl k zemi. Temný kůň se rozhlédl po ostatních a posměšně se zasmál. Pátrači se začali pomalu formovat. Několik starších vylétlo nad ostatní a pod podezřívavým pohledem Temného koně vytvořilo malý kruh. Stínový hřebec se zachmuřeně usmál. Myslíte si, že vzduch je bezpečnější?

Ostatní pátrači se před kruhem pokoušeli vytvořit ochrannou zeď. Temný kůň jim nedovolil pokračovat, vyskočil do vzduchu a vznesl se k nim tak rychle, až se obránci v panice rozprchli. Jeden z nich se divoce rozehnal pařáty a ponořil ruku do těla věčného. Temný kůň ho bezmyšlenkovitě pohltil. Nic mu nezabránil dostat se ke kruhu.

Byl na půli cesty k nim, když všichni naráz naklonili hlavy na stranu a upřeně se na něj zahleděli. V tu chvíli Temný kůň pochopil, že podcenil jejich rychlost a vynalézavost. Nebylo mu to však nic platné. Síla ho srazila stranou. Pokusil se ji odrazit zpět, ale v tu chvíli ho zasáhl úder z jiné strany. Rána za ranou jím pohazovaly po obloze. V dešti úderů se nedalo přemýšlet. Temný kůň se proklínal za přehnané sebevědomí a chvástání. Snažil se aspoň nějak bránit, věděl však, že se zatím ostatní pátrači připravují k mnohem vražednějšímu útoku.

Náhle nebe rozjasnil zářivý blesk a znovu uvrhl všechny pátrače do zmatku. Temný kůň slyšel zdola křik. Lidské a dračí hlasy. Útok proti němu náhle ustal, jak se pátrači z kruhu připojili k prehajícím bratrům. Temný kůň se narovnal a vrhl se za nimi, vzteky bez sebe a jen z čiré zuřivosti připravený zasadit několik ran.

Vybral si jednoho z avianů, který byl v kruhu a nejspíš byl i jedním ze starších příslušníků hejna. Právě když se k němu přiblížil, vynořila se mu v hlavě představa. Byl v ní Shade, vysoký a zlověstný netvor, kterého se pátrači báli ještě víc než hřebce. Temný kůň zachytil náznak slibů a hrozby, co se stane, pokud selžou. Objevily se obrazy obnovené slávy a země, kde budou aviani vládnout, pokud uspějí. Rád bych věděl, co by mu na takové sliby řekl jeho dračí spojenec, pomyslel si Temný kůň, zatímco jeho kořist pokračovala v zoufalém, ale zdánlivě beznadějném útoku.

Stínový hřebec náhle zpomalil a brzy nechal pátrače bez dalšího boje odlétnout do tmy. Za to, že zklamali hnízdiště, mnozí z nich draze zaplatí. Za to, že zklamali Shadea, který celou tuhle akci podnítil, zaplatí draze i ti, kteří tohle hejno vyslali - a zaplatí přímo čaroději. Temný kůň nemohl přijít na nic spravedlivějšího. Otočil se a přistál na zem.

"Temný kůň!" vykřikla důvěrně známá a vítaná postava. Stínový hřebec se proměnil v něco přízemnějšího a přistál přímo před vládcem Panství.

"To jsem rád, že jsi v bezpečí!" Cabe Temného koně krátce objal kolem krku, což věčného znervóznilo víc než stovka mstících se pátračů. Tak otevřený projev citů vůči němu byl vzácností, jaké mohl spočítat na jednom kopytu. Několik lidí a draků, kteří se spolu bavili jako staří přátelé, se na svého pána podívalo s obnovenou bázni. Po deseti letech už si sice zvykli vídat mnoho překvapivých věcí, ale jak často jejich slavný a mocný pán zdravil prostým objetím démonického koně?

Lady Gwen ho vítala upřímně, ale mnohem méně srdečně. "Jsme ti zavázáni, Temný koni. Když jsi zlomil jejich kouzlo a probudil nás svým hlasem, uvědomili jsme si, co se nám stalo. Lituji jen toho, že jsme nezajali nebo nezabili víc těch nafoukaných ptáků! Ve srovnání s nimi vypadají občas i dračí králové sympaticky!"

"A moje přítomnost přijatelně, že, lady Bedlamová?"

Ušklíbala se a pomalu přikývla: "Občas, temný. Občas."

"Co se ti stalo, Cabe Bedlame?"

Mladý čaroděj se poškrábal na hlavě. Jeho otevřená upřímnost byla v naprostém kontrastu se Shadeovým tajnůstkářstvím a náladovostí. Po chvilce přemýšlení se Cabe kysele usmál a odvětil: "Díky pátračům jsme si žili idylický život. Procházeli jsme se zahradami, hráli jsme si s dětmi, odpočívali a..." Cabe se podíval na ženu a zrudl, "...dělali jsme všechno možné, co nás těšilo a odpoutávalo naše

myšlenky od okolního světa."

Temný kůň se zasmál, ale ne tomu: "Jsem to ale hlupák! Nikdy mě nenapadlo, že pátrač, kterého jsem minule chvíli pronásledoval, mohl mít nějaký důvod, proč byl tak blízko! Ted' vidím, proč jsem ho nedokázal najít! Moje já se zmenšilo a nechal jsem se vést netrpělivostí, vůbec jsem si nevšiml, že jsou kolem. Museli vás na chvíli trochu uvolnit, tak jemně, abyste si neuvědomili, jakou hru hrají. Povězte mi, vzpomínáte si na všechno?"

Oba lidé přikývli. Gwen dodala: "Nemůžu si pomoci, cítím, že s tím vším musí mít něco společného Shade."

"Má." Temný kůň jim vysvětlil, co zachytil v myšlenkách pátrače. Způsob, jakým aviani komunikovali, měl výhody i nevýhody. Když byli pátrači opravdu v úzkých, často vysílali myšlenky tak silně, že je čarodějové s dostatečnými schopnostmi dokázali zachytit. Pro Temného koně to bylo ještě snazší.

"A co ted'?" chtěl vědět Cabe. "Řekl bych, že náš původní plán už neplatí."

Temný kůň přikývl: "Asi ne. Kdybych jen věděl, kde je Shade ted' a co chce dělat! Drayfitt je mrtvý, Cabe, a jeho poslední slova jsou tajemstvím, kterému musím co nejrychleji přijít na kloub - pokud to není další Shadeův trik. Shade nikdy nebyl pasivní."

"Musíme udělat ještě jednu věc," skočila jim do řeči lady Bedlamová. "Spojit se se Zeleným drakem. Možná pro nás bude mít nějaké informace nebo přinejmenším rady."

"Tak to udělej," navrhl jí manžel. "Já ted' chci prohledat okolí. Chci se ujistit, že tu nečekají žádná další překvapení."

"Takže zbývám už jenom já."

"Co máš v plánu?" zeptal se Cabe stínového hřebce.

"Vrátit se do Talaku. Pokud se mýlím, bude všechno tak, jako když jsem - odešel. Pokud se ale stalo to, co si myslím," Temný kůň se na ně zahleděl a oči se mu chladně zaleskly, "možná už bude na záchranu města pozdě."

XVI.

Shade stál a s otevřeným pohrdáním hleděl na hnijící sloup z pomíchaných částí těl a kapajícího slizu, který byl strážcem dveří do říše Vládců mrtvých. Neudělal na něj dojem. Rozhodně ne. "Odpad. Byl bych od tvých pánů čekal něco lepšího. Zdá se, že i oni upadli a už nejsou čistými vraady." Mávl rukou a strážce zakvílel a rozpadl se na jednotlivé části. "Nic lepšího neumíš?" zakřičel do jámy plné bahna.

Černokněžíkův rostoucí hněv se rozléhal jeskyní.

Sáhly k němu výběžky myšlenek, některé pohrdavé, jiné defenzivní - a všechny trochu vyděšené. A čeho dosáhl on za celý život? Čeho jiného než nekonečné hry mezi protikladnými póly svého já?

Čaroděj se studeně usmál: "Až příliš pravda. To se ted' ale mění. Vaše existence se ted' mění. Máte jednu cetku, kterou chci zpět." Zasypaly ho protesty, ale Shade je setřásl jako kapky vody. "Nedohadujete se se mnou! Vraťte mi trojnožku. Hned." Otevřený strach. Strach ze ztráty vlády a otevření trhlin.

Povzdech: "Tenhle svět vás změnil. Jako všechny ostatní. Nejste hodni jména vraad. A obzvlášť nejste, draží bratránci, hodni jména Tezerenee."

Jedno či dvě nadechnutí, než se u Čarodějových nohou zformoval tmavý a nevábný předmět. Zvedl ho a pečlivě si ho prohlédl. Jak řekl předtím, byla to trojnožka, vysoká asi jako dlaň. Na vrcholku bezpečně odpočívala černá kulička, ne větší než jedna z jeho panenek. Nakonec Shade spokojeně ukryl artefakt v objemném lemu pláště.

"Velice vám děkuji," prohlásil s posměšnou úklonou. "Že jste se o ni tak dobře starali, skoro vám odpouštím, že jste mi ji ukradli z pracovny po mé - smrt nezní správně, že? Po mém dočasném odchodu." Začal se scvrkávat, ale pak změnil názor: "Říkal jsem, že vám skoro odpouštím, vidíte?" Vyděšené protesty zůstaly nepovšimnuty. Čaroděj udeřil.

Když Shade nakonec opustil to, co z jeskyně zůstalo - i ted' už zničený ostrov, na kterém bývala - jeho myšlenky se okamžitě vrátily k vyvrcholení tisíciletého snu. Věděl, že mu běží čas. Během dvou nebo tří set let jeho násilím prodloužený život narazí na hranice. Výsledkem však nebude obyčejné stárnutí.

Stínový čaroděj věděl, že to, co ho čeká, bude mnohem horší; posledních asi tak padesát let by strávil jako chřadnoucí, rozkládající se tvor, s vědomím polapeným zaživa ve vyschlé skořápce. A teprve až se

vytratí poslední zbytky předchozích, ještě zoufalejších kouzel, bude volný - a bude moci zemřít, po čemž nijak netoužil. Ostatní se poddali tomuto světu, dovolili, aby je ovládl, ale on to neudělá.

Znovu vstoupil do reality v císařově jeskyni, našel ji však opuštěnou. Stříbrný drak se už vydal na tažení; nejspíš se bál, že Shadeovy záměry s Drayfitem zničí jeho pečlivě vymyšlené plány. Vzal s sebou všechny. Nápady dračího krále měly svou cenu; nasadit věrného muže mezi nejzvrhilejší nepřátele a pak toho muže vmanipulovat na místo s pořádnou pravomocí byl plán hodný vraada - a proč ne?

Pustil to z hlavy, usoudil, že teď není čas se tím zabývat. Jeho sny už dozrávaly. Pečlivě si v hlavě všechno načrtl, podíval se, kde udělal chyby, o všem se ujistil pomocí vzpomínek, které sebral čaroději Drayfittovi. Tentokrát to musí vyjít!

Ted', když měl zpátky trojnožku, už mu chyběla jediná, ale nejdůležitější věc, důležitější než artefakt, který si vyzvedl od Vládů mrtvých. Trojnožka byla prostředkem k vyvolávání, což by Drayfitt nikdy nezjistil, protože to v poznámkách nebylo, ale nemohla sloužit jako ohnisko, nutný prostředek, který shromáždí moc, svážeji a promění podle jeho vůle. Minule udělal tu chybu, že udělal ohnisko sám ze sebe. Byl nucen zároveň obsáhnout i svázat moc, a při tom dokonce i on selhal. Ne, jediný způsob, jak může kouzlo uspět, je najít něco jiného, co poslouží jako ohnisko.

Něco? Někoho. Musí to být živý tvor, někdo s darem čarodějů. Pokud možno necvičený a mladý, protože kouzlo z něj bude rvát životní sílu, ujídat ji. Necvičený a mladý, protože takoví jsou vnímavější k rozkazům, které bude muset zasadit do jeho mysli. Dítě bude dokonalé. Děti jsou poddajné.

Bude těžké najít dítě s takovým potenciálem, jaký hledal. Od dob Války o změnu, kdy lidští mágové skoro porazili dračí krále, se draci velmi pečlivě snažili zajistit, že podobná válka už nikdy nevypukne. Cabe Bedlam jim proklouzl díky zásahu dědečka. Pravděpodobně jim unikli i další, když jejich moc po oné katastrofě výrazně zeslábla. Dlouhé pátrání by mohlo přinést ovoce, ale Shade věděl, že pátrání po nemluvněti s latentními schopnostmi by mu mohlo zabrat víc času, než mu zbývalo.

Byla tu jedna možnost, možná dokonce víc, ale Shade zjistil, že se podivně zdráhá uvažovat nad ní. Znovu ho zaplavily vzpomínky na zmatenou minulost, na staletou houpačku mezi různými osobnostmi. Zaklel a pravá zeď jeskyně náhle praskla. Nevšímal si toho. Zhluboka se nadechl a všechny divné myšlenky a vzpomínky pohřbil. Nebylo to poprvé, ale v duchu přísahal, že je to naposledy.

Jen dnes přísahal nejméně tucetkrát. Pokaždé se vrátily, silnější než předtím. Zájem. Vina. Přátelství. Nevhodné vzpomínky pro někoho jako on. City pro ty, kdo nejsou vraadové.

Tím to vyřešil. Už nebude váhat. Ne, když ho čeká tak dokonalé ohnisko. Pokud to dokáže zařídit, jeho rodina si ani nevšimne, že chybí. Při poslední myšlence si připadal laskavý jako pán, který se dobře stará o mazlíčky. Oni si to za svou oběť zaslouží. Bude to, jako by chlapec nikdy neexistoval.

Přesto měl pořád matný pocit viny.

Melicard.

Erini se pohnula a pomalu zaostřila pohled na temnou chodbu. V hlavě měla tlející močál porážky a odporu k sobě samé a nedokázala si vyčistit myšlenky. Znovu zavřela oči. Jediná věc, na kterou dokázala aspoň trochu myslet, byla Melicardova tvář. Jeho obraz byl podivně jasný, skoro jako by stál před ní, opřený o protější stěnu. Viděla ho v bezvědomí. Na obličejí měl krev a špínu a - Erini zalapala po dechu - někdo mu z něj strhl masku z elfského dřeva a odhalil rozervané a spálené maso, které se nikdy nezahojí. Nemusela se mu dívat na ruce, aby věděla, že mu tu umělou taky sebrali. Bylo s podivem, že ještě žije.

Ještě žije? Podivná myšlenka jí projasnila zamlženou mysl. Proč by si myslela něco takového o své vlastní představě? Proč by považovala realitu za halucinaci? Ale na těch obrazech něco bylo, plynulost, která působila příliš skutečně.

Je to možné?

Erini se pokusila soustředit na obraz královny tváře, ale tím ho jen rozmělžila, až vypadal spíš jako přízrak než jako živá osoba. Princezna rychle přemýšlela, rozebírala, v jakém stavu je její mysl. Nechala ji otevřenou? Stalo se to samo od sebe? Melicardovy rysy už se skoro vytratily, zůstávalo jen o trochu víc než vzpomínka. Erini se usadila a snila o Melicardovi. Kde je a co dělá? Myslela na něj, ale ne na něj. Doufala, že v tom je klíč. Kdyby jen Drayfitt měl šanci ji učít...

Melicardova tvář, která předtím vyplouvala z podvědomí, se zase vytratila. Princezna rychle odhodila

všechny myšlenky na mrtvého čaroděje. Bylo snadné nechat představivost zatoulat se k jiným věcem, dokonce i v dobách krize.

Obraz jejího snoubence pomalu získal na zřetelnosti. Když měla zavřené oči, skoro jako by mohla natáhnout ruku a dotknout se ho. Viděla krev z ran, modřiny na obličeji i na těle. Quorinovi obři k němu nebyli laskaví. Další věc, za kterou princezna požene rádce k odpovědnosti - pokud tuhle hrůzu přežije. Bezmyšlenkovitě natáhla ruku, aby se mu pokusila ulevit v bolesti. Melicard v její mysli se náhle pohnul, jako by se probíral. Princezna se lekla a ztratila koncentraci. Melicardův obraz se rozplynul, tentokrát definitivně. Ať to zkoušela, jak chtěla, nedokázala ho donutit, aby se vrátil.

Je naživu! Zbitý a zraněný, ale naživu! Navzdory všemu, co se stalo, princezna znovu ožila. Dokud žije, je důvod doufat. Erini se postavila a rozhlédla se kolem. Konečně si uvědomila, že se na jednom nebo na druhém konci chodby můžou zanedlouho vynořit další Quorinovi muži. Vlastně bylo divné, že tu ještě nejsou - ledaže by měli jiné starosti. Jako kapitána Istona. A možná i věrné části hlídky. Tak náhlý převrat se nedal naplánovat do detailu. Navzdory tomu, co rádce předtím říkal, tady bylo příliš mnoho důkazů, že nemá všechno až tak pevně v rukou. Pokud šlo o ni, bylo to další znamení naděje.

Erini se zamračila. Rozhodla se, že teď záleží na nalezení Melicarda. Nemohla do toho tahat Istona a jeho muže. Dva z nich už kvůli ní padli, přestože je mohla zachránit. Princezna si pomalu začala uvědomovat, že její moc může být k užitku stejně jako ke škodě; ona sama rozhodovala, kterou cestou půjde. Pokud dokáže použít svoje schopnosti k nalezení krále a potlačení vzpoury... Při představě vyděšeného, plazícího se Quorina se temně usmála.

Jak ho najdu? vetřela se nezvaná myšlenka. Částečný obraz, který si vybavovala, rozhodně nevypadal jako elegantní pokoje mocného krále. Mnohem pravděpodobněji byl dole pod palácem, v žaláři nebo něčem takovém. Erini bohužel měla slušnou představu, jak rozlehlá je síť podzemních chodeb a místností. Neměla čas prohledávat všechno a pokusy znovu vyvolat Melicardův obraz zatím zoufale selhávaly. Zůstávala ještě jedna slibná možnost. Byla to jediná možnost, která ji napadla. Kdyby si mohla odpočinout a uklidnit se, možná by dokázala vymyslet něco méně troufalého, méně nebezpečného. Bohužel už ztratila příliš mnoho času. Ne, jediná možnost byla držet se tohoto nápadu.

Prostě se zeptá, kde krále drží.

Erini se posbírala a tiše vykročila chodbou, opačným směrem, než kam ji chtěli dostat její věrní strážci. Istonovu část pevnosti - ráda by věděla, jak se tohle stalo - nejspíš hlídalo příliš mnoho Quorinových mužů. Ona chtěla jen jednoho nebo dva strážce, hlídající nějakou zajištěnou síň. Takové místo spíš najde hlouběji v těch částech paláce, které teď ovládal zrádný rádce. Z toho, jak se Quorin choval, zároveň usuzovala, že tam bude Melicardovi nejbližší.

Během celé nervy drásající cesty ji neopouštěl strach, že to je naprosto špatný nápad.

Ukázalo se, že potmě je talacký královský palác docela slušné bludiště. Nepomáhalo ani to, že se tu ještě dost nevyznala. Erini jen doufala, že když se pokusí postupovat pořád jedním směrem, tak se v ohromné staré budově neztratí. Palác krále a královny v Gordag--Ai vypadal ve srovnání s tímhle obrem, kterým teď princezna musela projít, skoro jako domeček.

Když Erini konečně našla, co hledala, na chvíli zaváhala. Byli dva, vysocí, odporní a ozbrojení čepelí, které vypadaly delší než její nohy. Princezna se proklela, že byla tak hloupá a nevzala si některou ze zbraní, které zůstaly na podlaze po mužích, co na ni tak nešťastně zaútočili. A ještě raději si mohla vzít ostrou, tenkou čepel, jaké měli její dva obránci. Takovou zbraň by uměla použít.

Což ovšem neřešilo současný problém. Jedinou šancí na úspěch zůstalo čarodějnictví. Ale jaké kouzlo? Jeden z mužů si na chvíli zdříml. Jeho společník, který taky nevypadal příliš svěže, s ním zacloulal. Jejich vyčerpání Erini připomnělo, že i ona je vyčerpaná. Neodvážila se nad tím déle přemýšlet, bála se, že by se mohla zhroutit. Scénka jí však odpověděla na otázku. Nemělo by být tak těžké přimět usnout muže, kteří už unaveně podřimovali. Pak může vzít jednoho z nich a pokusit se vymámit informaci z nechráněné mysli.

Přestože měla v této situaci přirozeně tendenci zůstat napjatá, uvolnila se a zjistila, že ví, které oblasti spektra jí pomůžou. V hlavě viděla barvy, jak se mísí a tvarují do vzoru. Jistou částí si uvědomovala, že to, co se děje, netrvá ani tak dlouho, než by člověk zamrkal. K tomuhle ji směřoval Drayfitt. Brzy to pro ni možná bude tak samozřejmé, že se vše bude odehrávat jakoby v jediném okamžiku. Tak to starý

čaroděj říkal.

Výsledky kouzla se objevily okamžitě. Strážce, který si předtím zdřímnul, se úplně zhroutil, opřel se zády o zed' a sklouzl na podlahu. Povolil sevření ruky na jílci meče, ale až když už byl skoro na zemi. Téměř to nezarachotilo.

Druhý muž spadl dramatičtěji. Bojoval s kouzlem, jako by částí vědomí chápal, co se děje. Zvedl pravici k čelu, jako by se pokoušel povzbudit spánkem zastřenou mysl, a upustil zbraň. Čepel udeřila o podlahu a řinčení se neslo ozvěnou po chodbách. Erini si byla jistá, že sem každou chvíli přiběhnou další.

Dál už strážce nebyl schopný vzdorovat. Spadl na kolena a pak obličejem na mramor. Přílba ještě oživila doznívající ozvěnu meče.

Když se muži celou minutu nepohnuli a k sálu se ze všech směrů nezačali sbíhat další, k boji připravení vojáci, Erini vystoupila zpoza rohu, za kterým se ukrývala, a začala šije prohlížet. První strážce hluboce spal; měl na rtech dokonce spokojený úsměv. Druhý takové štěstí neměl. Spal, ale při pádu na zem si zlomil nos a na podlahu kapala krev. Ve spánku ho udržovalo jen kouzlo a bolestně sebou škubal. Erini uvažovala, jestli mu nakonec bolest nedá sílu kouzlo zlomit. Bude muset pracovat ještě rychleji, než plánovala.

Otočila se zpět k prvnímu muži, naklonila se k uchu a zašeptala rozkazy...

Paže očarovanému strážci ochable visely podél těla a oči měl zavřené. Vypadal, jako by ho někdo pověsil. To nebude k ničemu. Dala mu několik dalších rozkazů, doufajíc, že kouzlo není příliš časově omezené. Nepomohlo by jí, kdyby se teď zmateně probral.

Za minutu byl připravený. Pro všechny cizí oči to vypadalo, jako by ona byla jeho vězenkyně.

Zamračený výraz vypadal velmi věrohodně. Lesk v očích z něj dělal muže, který plní rozkazy nejvyššího velitele; samozřejmě Quorina. Kdyby ho někdo zastavil, řekl by, že se rádce rozhodl poskytnout těm dvěma ještě poslední společnou chvíli, aby princezna viděla, jak je její snoubenec pohledný bez falešné tváře. Poslední část Erini trápila, ale mohlo to být nutné. Podobná poznámka by ostatní nejspíš uklidnila. Zatímco tam stála a ujišťovala se, že je všechno připraveno, někde vpředu vypukla náhlá vřava. Podívala se na očarovanou postavu, která hleděla přímo před sebe a čekala na začátek představení: "Víš, kde drží krále Melicarda?"

"Východní tunely. Země krys."

Země krys? Přešla to, šťastná, že nepodstoupila všechnu námahu pro nic za nic. Jak se ve spěchu snažila vyzkoušet svoje schopnosti, úplně se zapomněla nejdřív zeptat na nejdůležitější věci.

Od druhého strážce si vzala malou dýku. Nic moc nebezpečného, ale člověk nikdy neví. Princezna ukryla čepel v botě; doufala, že s ní nebude muset příliš rychle utíkat. Pak se otočila ke strážci a zašeptala: "Veď mě."

Několik dalších minut udělalo z těch předchozích skoro nebeský klid. Erini bušilo srdce tak, že znělo jako dusot naložených válečných koní. Žasla, že se nerozléhá všemi chodbami. Jednu ruku držela blízko čepele - kdyby ji voják náhodou úplně přelstil a teď ji vedl zpátky do její cely. Cesta ji zavedla do částí paláce, o kterých ani nevěděla, že existují. Princezna žasla při představě, kolik toho tady ještě neprozkoumala. Jestli přežije, rozhodně si prohlédne všechny plány tohoto monstra a pak si každou chodbu i místnost osobně dvakrát zkontroluje.

Úvahy o podobných malých výpravách ji chránily, aby se ne-pomátla strachy. Vypadalo to, že na ní závisí příliš mnoho věcí. V minulosti to vítala, ale v minulosti nic z toho nezahrnovalo smrt - tolik smrti - nebo užívání jejích pochybných schopností. Erini nebyla zbabělá; o tom její strach nebyl. Užírala ji skutečnost, že na to možná nebude stačit. Melicard, Iston, Galea, Magda... a ještě mnoho dalších nejspíš zemře, jestli neuspěje.

Drsná ruka jí sevřela paži. Málem kolem sebe šlehla čímkoliv, co by jí její moc dala, ale stačila si uvědomit, že se opozdila za očarovaným strážcem. Podíval se na ni, jako by viděl někoho jiného.

"Pojďte. Tudy." Měl zastřený hlas, což se dalo vysvětlit vyčerpáním. Rychle mu to připomněla. Zakašlal, aby dal najevo, že rozkaz přijal - tenhle trik Erini přidala už k původním příkazům - a pokračoval v cestě. Erini s ním tentokrát držela krok. Všimla si, že míří k tmavému schodišti.

Znovu do podzemí. Měla jsem to vědět! Tím se věci ještě mnohem víc ztíží - a tím víc bude záležet na jejích schopnostech.

Sestupovali společně. Dole na úpatí schodů pak její plán narazil na hlavní zkoušku. Podzemní průchod hlídali čtyři vojáci a na rozdíl od toho, který ji doprovázel, nevypadali ani trochu unaveně. Prohlédli si nově příchozí, nejdřív se zastíranou zvědavostí a pak, když zjistili, koho vidí, s vyvalenými očima. Jeden z nich, možná velitel, možná ne, namířil na Erinina společníka špičku palčátu. Ostatní měli různé opotřebované meče. Všichni vypadali mnohem zkušenější v boji než očarovaná postava po jejím boku. "Mrzákova ženská! Tak jste ji chytli!"

"Jo." Odpověď zazněla dost lehce, ale Erinin strážce měl rozkaz neříkat víc, pokud nebudou naléhat.

"Proč ji sem vedeš? Pán řekl, že vězně nesmí nikdo vidět."

Erini se přinutila nedívat se na společníka a nepokoušet se mu napovídat. Bude muset odpovědět sám.

"Nové rozkazy. Rádce chce, aby s ním strávila posledních pár minut. Aby viděla, jak je hezký. Co by si vzala."

Čtveřice na okamžik zaváhala, ale pak se začaly objevovat zálužné úsměvy. Něco takového se od Mala Quorina dalo čekat. Zničit i poslední dobré vzpomínky na Melicarda. Proměnit lásku jeho snoubenky v odpor. Žádný z nich si neuměl představit, že by se nějaká žena pak mohla o "mrzáka" dál zajímat, ačkoliv podle Erinina nevysloveného názoru stál Melicard i bez elfského dřeva, které mu ukrývalo tvář a nahrazovalo paži, za tisíc takových jako oni.

"Běžte," řekl velitel.

Princeznin strážce trochu klopýtl a málem ji shodil. Kdyby se podívali pečlivěji, mohli by si všimnout, že se mu do očí vrátil zastřený výraz. Naštěstí si však mysleli, že klopýtnutí mělo jiný důvod.

"Až s ní skončíš, radši se hlas u Ostliha. Nebude chtít, aby někdo usnul ve službě. Rozhodně ne dneska." Velitel ukázal na jizvu, která se táhla po tváři jednoho z mužů. "Tadyhle Edger teď zůstává pořádně ve střehu, že Edgere? Někdy i čtyři dny!"

Muž, kterému říkali Edger, přikývl, ale mlčel. Erinin společník automaticky kývl a přidal pomalé „jo“. Mluvil čím dál nezřetelněji. Naštěstí už procházel kolem nich.

Když byli z dohledu, úlevně si povzdechla - jen aby se vzápětí znovu vyděsila. Objevili se další dva vojáci. Opírali se o zeď, ve které bylo několik dveří k celám - pochmurná připomínka jistých méně příjemných částí talackých dějin. Jeden z nich vzhledl.

"Co se děje? Co tu dělá ona?"

Její loutka neodpověděla. Erini předstírala, že zakopla, a vrazila mu do boku, aby ho postrčila.

Zopakoval krátké vysvětlení Quorinovy malé sadistické hry. Mluvil pomalu, ale srozumitelně.

Pohled, který si oba strážci cel vyměnili, naznačoval, že si myslí, že se na něm podepsalo ještě něco jiného než vyčerpání, něco, co mu dalo pořádně zabrat. Jeden z nich si olízl rty; očividně si představoval, jaké by to bylo trochu se po tak dlouhé službě napít.

Zdánlivě přesvědčení odemkli dveře. Princezna měla chuť vběhnout dovnitř a obejmout Melicarda, ale nemohla, musela pokračovat v představení. To znamenalo mučivé chvíle, kdy se nutila držet krok se šourajícím se mužem.

U protější zdi se choulila postava, ruce a nohy v řetězech. V cele nebylo světlo; horní část věžňova těla byla v úplné tmě a dolní byla jen stín. Dveře za ní zabouchly. To byl pokyn pro očarovaného vojáka.

Pustil princeznu a prázdně se zahleděl k vězni. Pro cizí oči to vypadalo, že je hlídá.

Erini už se nedokázala ovládnout a rozběhla se k otrhané postavě: "Melicarde?"

Hlava se pomalu otočila k ní. Je to Melicard! Až doteď se bála, že něco nevyšlo.

Když uviděla jeho tvář, málem jí puklo srdce. Oni ho mučili! Přinutila se podívat blíž a uviděla, že se částečně spletla. Ano, měl na obličej modřiny a šrámy. Ztloukli ho, a pořádně. Za to Quorin draze zaplatí. Ale to, co považovala za spáleniny, byla tvář ukrývaná pod maskou z elfského dřeva, kterou vždycky nosil. Tohle zůstalo z jeho obličej.

Jednu stranu tváře křížovaly hluboké brázdy spáleného a vytrhaného masa. To samo o sobě bylo dost hrozné. Ale druhá strana, ta, kterou kouzlo sežehlo celou... Erini si vzpomínala jen na jednu podobnou věc, kterou kdy viděla. Požár v královských stájích v Gordag-Ai. Oheň, který zabil čtyři koně a zranil jednoho z chlapců, kteří se o ně starali. Jednomu z koní se nakonec podařilo vyběhnout ven, šílené, hořící zvíře, jehož hlava, krk i tělo byly na některých místech spálené až na kost. Víc než minutu zmateně pobíhal a málem rozšířil oheň dál, než jeho zničenou schránku konečně opustil život. I Melicardova tvář

byla propálená až na kost a rána se kvůli magické moci artefaktu, který ji způsobil, nehojila. Dokonce i teď ve tmě viděla, jak se vlhce leskne, jako by se to stalo dnes.

"Ovoce... mé... práce." Melicard se pochmurně usmál. Otevřená strana jeho tváře vypadala jako šklebící se mrtvola. Erini musela na chvíli odvrátit zrak.

Všiml si toho. "Pohádkáři nikdy nevyprávějí o něčem... takovém. A když ano, tak to... naleští."

"Promiň. To nejsi ty..."

"Nikdy to nejsem já," odpověděl kousavě.

Erini se mu podívala přímo do obličeje. "To nejsi ty. Když vidím tvůj obličej, cítím tvou bolest a žasnu, jak jsi to mohl vydržet - nevím, jestli bych to já vydržela - a proklínám milého rádce Quorina za každý den jeho života!"

"Quorin." řekl Melicard studeně. "Byl jsem neskutečný hlupák, že? Kolik věrných lidí a draků se obětovalo pro Stříbrného draka, aby odvážnému, chytrému Quorinovi zajistili místo po mém boku? Kolik? Vůbec jsem to neviděl. Byl jsem tak... pyšný na sebe a tak připravený je všechny dostat. Podívej se, co mě to stálo. Kus těla. Království. Život." Zavřel zdravé oko. "A nejhorší je, že mě to stálo i tebe."

"Ne." Dotkla se jeho ruky. "Nestálo."

"Pochybuj, že naše společná budoucnost bude delší než jedna nebo dvě minuty. Muži mého veleváženého rádce mají určitě rozkaz odtáhnout tě odsud. Je to jen mučivá hra, nechá nás, abychom se viděli, a pak nás znovu rozdělí."

Přišel čas vysvětlovat. Erini se naklonila dopředu: "Tohle není hra toho odporného kocoura! To si jen mají myslet strážce venku. Tenhle strážce je pod mým vlivem."

Král se na ni podíval se zřetelnou zvědavostí: "Vlivem?"

"Jako... jako očarováný."

"Očarováný." Nevypadal úplně přesvědčeně. Ukázal na řetězy, které ho držely: "A co tohle? Na tohle nebude fungovat očarování, má princezno."

"Já... poradím si s nimi." Pokusila se hmátnout po poutech na jeho zápěstí, ale Melicard ji ještě chvíli držel za ruce a odmítal pustit. Pokoušeje se schovat nejhorší části tváře, naklonil hlavu stranou a usmál se, jak nejupřímněji dokázal.

"Má princezno... má královno."

Když se konečně pustili, Erini chytila pouta a začala si je prohlížet. Byl na nich jednoduchý zámek - ne že by uměla otvírat zámky bez klíče - a vypadal sešle. Nejvíce ji zaujala rez. Podařilo se jí uspat dva muže, kteří už byli unavení. Mohla by podobně urychlit rezavění pout? Udělat je tak křehká, aby se při jednom nebo dvou úderech rozbila?

Zatímco o tom přemýšlela, bezpečně přejížděla prsty po poutech. Objevily se úzké proužky. Erini zalapala po dechu. Melicard, který ze svého úhlu viděl méně, zvědavě zabručel. Princezna neodpověděla, jen fascinovaně sledovala, jak během několika vteřin tmavnou pouta a ještě kus řetězu.

Vzala ho za zápěstí a se žalostným vzlykáním křehké princezny hlasitě zalkala: "Ach, Melicarde! Co s námi bude?"

Král nekladl odpor, nechal všechno na ní. Erini se pohnula, jako by chtěla zoufale obejmout milovaného, a udeřila pouty o zeď. Zvuk zanikl mezi slovy a rachocením řetězů.

Pouta se rozbila.

"To není..." vyklouzlo Melicardovi, než se mu podařilo potlačit překvapení. Erini se hned pustila do pout na nohách a ke své radosti zjistila, že kouzlo skvěle funguje i podruhé. Nepokusila se však podělit se o radost s Melicardem. Erini se mu teď bála i jen podívat do obličeje; ne proto, jak vypadal, ale pro to, co už si teď musel uvědomovat-jeho nevěsta je čarodějnice.

"Erini," zašeptal Melicard.

"Myslím, že tím je to ověřeno," ozval se hlas, který se bála slyšet.

Erini vyskočila a vrhla se před Melicarda. Ráda přijme každou pomoc, kterou jí její moc poskytne. Cokoliv, obzvlášť jestli to bude znamenat konec Mála Quorina.

Jeden ze strážců odemkl dveře cely a otevřel je. Quorin vešel dovnitř sám, jistý si svou silou. Erini se pousmála. Tentokrát ne. Teď už svým schopnostem lépe rozuměla. Zrádce brzy zjistí, jakou mocí vládne. Melicard za ní vstal. Nedovolí, aby na něho někdo jako Quorin hleděl shora. Erini z toho načerpala sílu.

Rádce se blížil, pomalu a tiše. Pohyboval se jako kočkovitá šelma, kterou připomínal; i úsměv měl podobný. Na působivosti tomu přidávala i jeho schopnost vždycky se ukázat právě tam, kde ho ostatní nejméně čekali.

Možná tě proměním v prašivého krysožrouta, kterým ve skutečnosti stejně už jsi, mistře Quorine! Ta představa se princezně zalíbila. Mohla by mu dokonce dovolit zůstat a hubit ve stájích ostatní škůdce. "Uvědomil jste si až teď, že vaše nevěsta je čarodějnice, Vaše nejvznešenější Veličenstvo? Já jsem ji podezíral, i když jsem si nebyl jistý, dokud před chvílí neutekla mým lidem." Quorin se podíval na Erini. "Samozřejmě, má paní, věděl jsem, kam se pohrnete, a vybral jsem si rychlejší, přímější cestu. A teď vás znovu mám. Zbývají jen vaši tvrdohlaví kraj ani a sem tam nějaký strážce, který unikl mé síti. Talak ani nebude vědět, že se změnil vládce, dokud se severní brána neotevře a můj pán jí vítězně neprojede." "Se stříbrným praporem?" zeptal se Melicard zmařeně.

"Jistě. Tohle bude skutečné znamení jeho osudu, jeho práva být císařem všech ras. Zajetí a zničení znetvořeného krále. Vaše křížová výprava skončí. Znamení síly k němu přivolá jeho bratry - kromě toho vyvrhe z Dagorského lesa. Jakmile však všichni ostatní spojí síly, nic se nedokáže postavit do cesty dračím králům. Pozvednou tuto zemi zpět ke slávě, kterou měla před Válkou o změnu."

Král se zasmál, i když bylo jasné vidět, že ho to zraňuje. "Cvičili tě tví vládcové, abys to všechno správně řekl? Podívej - podívej se na něj, Erini. Věřila bys, že jsou to doopravdy lidé, a ne přestrojení draci?" Osten zasáhl Quorina víc, než dal najevo. Erini, která viděla a cítila jeho vztek, ho pečlivě sledovala. Zrovna dávala dohromady kouzlo, které by se k němu hodilo. Něco okrasného. Ještě pár vteřin a bude připravená.

Mal Quorin obrátil pozornost k princezně a řekl: "Byla tu možnost, že byste se mohla hodit kvůli Gordag-Ai - nebo že bych se s vámi mohl dokonce pobavit já - ale představa živé čarodějnice se mi nelíbí a mému pánu taky ne. Váš snoubenec bude mít příležitost vidět vás víceméně bezbolestně umřít, než ho připravíme na příchod nového vládce Talaku."

Erini seslala na Quorina kouzlo. Jestli vyjde, bude rádce závidět mužům, kteří zemřeli, když se pokoušeli princeznu znovu chytit.

Nic.

Ne! Erini tam stála vyčerpaná a zhrozená. Prosím! Teď ne! Její schopnosti ji znovu nechaly na holičkách! "Nikdy jste se nezamýšlela, proč se nebojím žádných triků toho starého roztřeseného hlupáka Drayfitta?" Očarovaný strážce, který stál stranou, náhle zasténal a zatřásl hlavou. Druhé kouzlo selhalo. Erini hleděla na Quorina, který sáhl pod uniformu pro něco, co mu viselo na krku. Ukázalo se, že je to medailon, velký jako vlašský ořech.

Melicard zasténal; těžko říct, jestli bolestí nebo kvůli tomu, co viděl. "Medailon pátračů, Erini. Dostal ho ode mne. Potlačuje schopnosti čarodějů. Jsou pak... bezmocní."

"Ano. Bezmocní." Rádce luskl prsty. Dva strážci z chodby se k nim připojili. Jednomu přikázal pomoci muži, který se právě probral. Pak se podíval na druhého a kývl k Erini.

Přestože byl Melicard zbitý a vyčerpaný, pokusil se Erini zachránit. Skočil kolem ní dopředu a pokusil se přicházejícího vojáka zastavit zdravou rukou. Quorinův sluha však byl mohutný jako býk a praštil jednorukým králem o zed'. Melicard se svezl na zem, při vědomí, ale neschopný boje.

Když se strážce otočil k Erini, viděla, jak ji Quorin za jeho zády pozoruje, kočičí úsměv přes celý obličej, tenkou zubatou čepel připravenou v ruce. Čekala na ni.

XVII.

Zatímco noc přinášela Talaku chaos, Dagorskému lesu přinesla něco ještě zlověstnějšího. Jakýsi strom těsně za chráněnými pozemky území Bedlamů se zkroutil a propletl, až se z něj stala sukovitá věc, která vzápětí praskla a zemřela. Z vadnoucích kořenů se na okolní rostlinstvo začala šířit černá skvrna, která vytvořila několik čtverečních metrů velké, mrtvé pusté místo.

Na území Panství se stala jediná, ale velice podobná nehoda. Ta by byla méně nápadná, ale její obětí se stal jeden z ptáků hnízdících ve stromech. Osud osamělého stromu byl laskavější. To, co zůstalo po ptákově, se dalo sotva rozeznat.

V potměšlém místnosti mladého, zlatovlasého chlapce, snícího o úžasných činech, které jednou vykoná

pomocí svých kouzel, to vypadalo, že má noc oči. Oči a tvar. Tvar, který se pomalu oddělil od zbytku temnoty a sklonil se nad spícím dítětem. I bez světla viděl v chlapcových vlasech stříbrný pruh. Shade se skoro otcovsky usmál. Krev promlouvá, mé dítě! Žilami tvých rodičů proudí velká moc! Velká moc, která se slila a vytvořila tebe!

Bylo tu ještě děvčátko, ale to bylo příliš malé, nepředvídatelné. Kdyby se ukázalo, že tahle nádoba nestačí, počkal by pár let a vzal si druhou. V té době už by byla připravená i ona.

Dotkl se chlapcova čela. Na jeho rtech se objevilo jméno. Tiše si ho vychutnal. Aurim. Zlatý poklad. Čaroděj se zamračil. Cítil lásku, kterou rodiče dávali tomuto dítěti - oběma dětem - a to ho začalo podivným způsobem, který mu byl cizí, zneklidňovat. Už dřív si bral lidi pro svá kouzla. Nebyli to přece vraadové. Byli to... ostatní.

Obličejem připomíná Cabea, ale nos má po matce. Cítil se čím dál nepříjemněji. Proč ještě neodešel? Tohle je jednoduchý úkol! Vzít dítě a zmizet. Pro někoho, kdo měl na své straně tisícileté zkušenosti a moc vraadské magie, byla obranná kouzla obklopující Panství směšně jednoduchá.

Vezmi chlapce! příkazoval sám sobě.

"Shade."

Čaroděj v kápi zvedl hlavu. Na opačné straně postele stála další postava, ruce sevřené v pěsti a přimhouřené oči. Muž měl na sobě tmavě modré roucho a většina jeho vlasů byla stříbrná.

"Cabe."

"Můj syn, Shade. Není tu proto, aby sis s ním dělal, co chceš. Odejdi hned, dokud jsem k tobě ještě zdvořilý."

Shade se pohnul skoro jako stín, který připomínal, a podíval se na dítě pečlivěji: "Má pozoruhodně zlaté vlasy... jak je to možné?"

Cabe se pokoušel ovládnout. Tohle je Shade. Muž, který býval jeho přítelem. Taky ho zkusil zabít. Kdo stojí před Cabem teď? "Pojmenovali jsme ho Aurim, protože byl náš první a pro nás tak vzácný. Když byl dost velký na to, aby pochopil, co to jméno znamená, rozhodl se, že by měl mít zlaté vlasy. Druhý den... je prostě měl."

"Chlapec s velkým potenciálem."

"Jestli se dožije dospělosti." Do hlasu Cabea Bedlama se vrátilo ostří. "Což se nestane, pokud si ho vezmeš."

"Možná ano. Možná ne. Ale já ho potřebuji."

"Nemáš na něj právo." Pro Cabea bylo čím dál těžší se ovládat. "Nemáš na nic právo!"

Druhý čaroděj si přitáhl plášť: "Jsem Shade. Jsem vraad. Mám právo existovat. Trvám na tom, že budu dál existovat."

Ruka se zvedla. Zaplála zelenými plameny, které se roztančily na konečcích prstů: "Ty už jsi žil dost dlouho, Shade. On si zaslouží šanci - a já ti nedovolím, abys mu ji vzal."

Shade se zasmál: "Už nejsi nejistý novic, že? Stačí deset let? Získat zručnost je snadné, ale reakční doba je sporná. Znáš svoje omezení? Já nemám žádná."

"Máš jich víc, než si myslíš. Než jsem se tady objevil, pořád sis myslel, že nás pátrači ještě ovládají. Zařídil jsem, aby to tak vypadalo. Myslel jsem si, že se možná vrátíš, Shade. Modlil jsem se, abys to neudělal, abych s tebou nemusel bojovat. Tisíckrát tě zabiji, než bych ti dovolil vzít si mého syna."

"A já se vrátím tisíckrát a jednou." Hlava v kápi se zvedla tak, že Cabe v záři světla ze své ruky poprvé viděl Shadeovy skutečné rysy. Klesla mu brada. "Nebo si ho vezmu prostě hned."

Z čarodějovy zahalené postavy vyrazily úponky a omotaly spícího Aurima. Pak se začaly zase stahovat zpátky do Shadea, který potlačoval hněv.

"To není tvůj syn."

"Ne. On i ostatní děti jsou bezpečně ukryté - dokonce i před tebou. Poučil jsem se. Myslel jsem, že by ses mohl vrátit, a tak jsem naličil pár vějíček. Vybral sis falešného Aurima, i když netuším proč. Skoro tě to oklamalo. Vlastně na chvíli asi ano."

Shadea odnikud zalila čirá tekutina. Když se ho dotkla, ztuhla, až byla tvrdší než mramor. Přívál pokračoval a vytvářel kolem oběti skořápku. Shade sebou zmítal, ale nedokázal pohnout ničím než prsty. Tekutina kupodivu nepokryla nic jiného než čaroděje.

"Nikdy bych si nemyslela, že Azranovi Bedlamovi poděkuji za nápad," řekla Gwen, když se vynořila ze tmy za Shadem. "Nikdy by mě nenapadlo, že budu chtít někoho odsoudit do tohoto pekla dokud ses ty nevrátil pro naše dítě."

Sprška ustala. Cabeův šilený otec kdysi uvěznil Gwen do stejné jantarové skořápky, do jaké teď lapila Shadea. Tehdy ji rozbil jen Azranův bájný démonický meč, Bezejmenný, a to ještě s bezděčnou Cabeovou pomocí.

"Je po všem," pokračovala ke Cabeovi. "Bu..."

Jantarové vězení vybuchlo a po celé místnosti se všemi směry rozlétly smrtící střeby. Pořádná dávka jich neomylně zamířila k Bed-lamovým. Zachránila je jen jejich samočinná obranná kouzla. Jako břitva ostré úlomky se zabodly do stěn, stropu i podlahy. Menší předměty v místnosti byly proděravělé nebo rozbité. Cabe a jeho žena upadli do bezvědomí, přestože neutrpěli víc než pár modřin. Ani jeden rozeklaný úlomek nedoletěl až k nim.

Když na zem popadaly poslední kousky ničivého deště, Shade ze sebe ometl zbývající úlomky a zadíval se na dva čaroděje. Kupodivu nebyl rozzuřený, ale spíš ohromený.

"Jsem znovu sám sebou a nikdo tady se mi nemůže rovnat, Bedlamovi," zašeptal. Otočil se k falešnému Aurimovi, kterému

útok neublížil. Mrknutím oka ho odeslal do jiné říše, kde ho překvapení, které se v něm skrývalo, neohroží. Dvě velice nebezpečné pasti. Společně by mohly uspět.

"Jsem vraad, Cabe. To byla vaše zkáza." Zhluboka se nadechl. "Ale vysloužili jste si právo na své děti. Myslím, že tady budou i jiní, kteří mi poslouží - tedy, pokud mi slouží jeho vzpomínky."

Podíval se na ně a krátce se soustředil. Stěny zasténaly, jako by slábly, ale on tomu skoro nevěnoval pozornost; předpokládal, že je poškodil poslední útok. Seslal na oba lidi kouzlo, které zajistí, aby spali celý den, možná dva. Víc než dost času na to, aby zrealizoval náhradní řešení.

Shade se naposledy skoro laskavě podíval na Cabea a opustil Panství.

Jak jich může být tolik? zamračeně žasl Temný kůň. Jak jich tolik přežívá?

Legie Stříbrného draka byly materiálem pro báje. Od doby, kdy se spojené síly Bronzového a Železného pokusily svrhnout císaře, se neobjevily takové zástupy draků. Všichni nebyli z klanů Stříbrného. Dva klany, které se předtím vzbouřily, teď měly nového pána. Zbytky těchto klanů teď jely, běžely nebo letěly po boku klanů Stříbrného krále. Bylo tu dokonce i několik draků z klanů Zlatého, přestože jich bylo zdaleka nejméně. Temný kůň měl podezření, že jich původně přežilo víc, ale ne nadlouho. Rádoby císař převzal jejich jeskyně, ukradl jim rodiště. Mnozí draci byli příliš hrdí, než aby se něčemu takovému podrobili. Většina těch, co teď jeli se Stříbrným, byla nejspíš spodina, možná dokonce i zrádní hlupáci, jako byl Torna odpadlík.

Přestože je Temný kůň viděl, věděl, že ho před přicházející armádou chrání noc. Nevrátil se rovnou do Talaku, ale raději nejdříve zamířil sem, protože se bál právě toho, co se teď dělo. Jeho obavy se naplnily mnohem víc, než čekal. Hordy, které tu byly, by daly zabrat i plně ozbrojenému a připravenému městu - pokud neměl král Melicard v rukávu jeden dva triky. Možná to byl důvod, proč Melicard souhlasil s přivoláním démona; snad měl podezření, že se chystá něco podobného.

Temný kůň se tiše zasmál. Dokonce i démon by se dvakrát zamyslel, než by zaútočil na legii takovýchhle nepřátel!

Dračí vojsko nebylo vojsko v obvyklém smyslu. Horda zahrnovala několik kast a druhů, od nejnižších draků - mohutných plazů skoro tak inteligentních jako koně a často využívaných ke stejnému účelu - až po elitu vládnoucí dračí třídy, válečníky, kteří se mohli proměňovat do humanoidní podoby. Ti hnali své zpola zvířecí bratranky i jiné draky z nižších kast před sebou. Draci byli ve vzduchu i na zemi. Někteří nesli jezdce, jiní ne. Každý z nich byl nebezpečný jako dvacet dobře vycvičených mužů; přesto už byli v minulosti poraženi. Měli slabiny, které se lidé naučili využívat, a nejvíc ze všech Talak. Proto se dračí král snažil rozdělit síly lidského protivníka. Chtěl co nejsnadnější vítězství, aby prokázal svou cenu jakožto císař. Temný kůň věděl, že chce snadné vítězství i proto, že je ze všech dračích králů nejzbabělejší.

Ale přesto má i tenhle surovec zuby, pomyslel si stínový oř s hořkým úsměvem. Sám mohl Temný kůň draky napadnout a způsobit jim značné škody, ale nakonec by padl. Přestože byl Stříbrný drak zbabělý, moci se mu nejspíš vyrovnal, nebo by ho mohl i předčit; těžko říct. Když má kolem sebe věrné, každého

s vlastní dávkou moci, bude pro Temného koně nepřemožitelný.

Je třeba varovat Talak. Pokud mají zbraně, aby mohli s hordou bojovat, tím lépe. Bedlamové taky pomůžou. Tuhle bitvu nevyhraje osamělý válečník, ale jen úsilí mnoha, včetně jeho samého.

Brzy se uvidíme, dračí králi. To přísahám.

Temný kůň přivolal bránu a odešel do Talaku. Doufal a modlil se, aby tam našel něco lepšího než tenhle děsivý pohled. Ale dost o tom pochyboval.

Kéž jsou bohové, kteří mi zajišťují štěstí, obdařeni stejnou smůlou jako já!

Když se vynořil v Talaku, ve velké síni poblíž vchodu do královského paláce, cítil, že je všechno špatně.

Byla tady prolita krev! A většina teprve nedávno!

Věci se začaly dít příliš rychle. Dračí hordy, které tu podle jeho odhadu budou před úsvitem. Královský palác pod útokem - ale město vypadá jako obvykle! Spletl se snad ohledně krveprolití? Drayřitt mu nemohl odpovédět, hlavně ne na otázku, která se Temnému koni stále vtírala na mysl.

Kde je Shade, zatímco svět šílí? Diriguje to všechno?

Neodvažoval se teď myslet na Shadea. Ať se mu to líbí, nebo ne, jeho prvořadou povinností je varovat Talak před hrozbou, která se blíží k jeho bráně. Temný kůň se soustředil na vyhledání princezny Erini. Jako čarodějka - a necvičena - bude bezděčně vyzařovat moc. Trénink nebo čiré štěstí ji naučí svou přítomnost maskovat. Smrt by ten problém vyřešila úplně. Pro teď však byla její nevědomost pro Temného koně výhodná.

Našel ji, na místě podobně pohřbeném pod palácem, jako bylo jeho předchozí vězení, i když ne tak hluboko. Ona jediná se dala zřetelně rozeznat. Byli tam i ostatní, možná celý tucet, ale smysly Temného koně cosi rušilo, takže mu nepřipadali úplně jako samostatné bytosti. Nemusel přemýšlet dlouho, aby si uvědomil, že Erini nejspíš vězní. Cítil strach a nenávist; byly tak silné, že skoro vyzařovaly vlastní auru. Pokud je princezna v nebezpečí, nesmí váhat. Temný kůň přivolal bránu, vzepjal se na zadní, výsměšně se zasmál a proskočil skrz.

"Dobrá! Jestli tu máte večírek, tak je jistě vítán i Temný kůň, že ano?"

Jeho náhlý šokující vstup a drzá, matoucí slova lidi v komnatě ohromila. Viděl, že je ve vězení. V místnosti bylo několik lidí, jak si myslel, a mezi nimi dva, které chtěl najít. První z nich byl Melicard, mocný Melicard, který teď vypadal spíš jako něco, co přežvýkal v tlamě hravý, jen trochu hladový drak. Stál - podepírán jedním z vězňů - opřený o zeď u dveří.

Druhý a poněkud rozčilenější z těch dvou - a jedině on mohl být našťvaný tváří v tvář tak ničivému tvorů jako Temný kůň - byl rádce Mal Quorin. Měl v ruce dlouhou, hnusnou čepel a očividně si hrál s princeznou. Neměla na těle žádné stopy, ale její výraz prozrazoval, že kdyby to dokázala, byl by rádce už stokrát mrtvý. Tím si Temný kůň ověřil předchozí podezření; Quorin je zdrojem něčeho, co tlumí smysly stínového oře i princezny schopnosti.

Tohle všechno proběhlo ebenovému hřebci hlavou, když poprvé přelétl očima okolí. Ted' udělal krok vpřed, zaměřený na Quorina, který se s nečekanou odvahou okamžitě přisunul ke své kořisti. Nůž se dotkl princeznina hrdla.

"Jestli se jenom pohneš, ona zemře, démone! Zemře, jestli jenom mrkneš mým směrem!"

Na strážce neudělala vzdorovitá řeč jejich pána dojem a utekli na bezpečnější místa. Zůstali jen ti v cele, kteří zřejmě věděli, že nedokáží utéct včas - anebo to byli stejně šílení fanatici jako rádce.

Temný kůň se Quorinově hrozbě zasmál: "Jsi skutečný sluha svého pána! Stejný hlupák jako on!"

Ledově modré oči se upřely na zrádce. "Jen si představ, jakého milosrdenství se ti ode mě dostane, jestli ji zabiješ!"

"Můžu prodloužit její agónii, démone! Udělám to!" Rádce vyvalil oči. Náhle prudce odvrátil pohled a zařval na muže: "Nedívejte se mu do očí! Pokouší se vás chytit, jako to udělal tomu vychrtlému šarlatánovi!"

Došlo k jistým nervózním přesunům. Muž, který držel Melicarda, se konečně vytrhl ze šoku a proklouzl dveřmi, ale ještě předtím shodil svého svěřence na zem. Melicard nevstal.

Quorin zaklel, trochu couvl a mávl na ostatní, ať udělají totéž. Jeho dýka ani na chvíli neopustila Erinino hrdlo. Čarodějka ho na oplátku sledovala s fanatickou nenávistí, která zneklidňovala dokonce i Temného koně.

"Tvoji muži tě opouštějí, mistře Quorine! Je tak dojemné sledovat jejich hlubokou důvěru!" Rádce byl velmi nebezpečný nepřítel. Dokud držel nůž a chránil sebe i své muže před pádem do hlubin očí Temného koně, nemohl věčný dělat skoro nic, aby neublížil princezně. Ať by zkusil cokoliv, Quorin by jí stačil podříznout krk.

Klíčem k téhle situaci bylo to, co Quorin používal, aby otupil smysly Temného koně a udržel pod kontrolou Erinyiny schopnosti. Nejspíš to byl talisman pátračů - těch prokletých věcí bylo kolem vždycky až moc! - ale Temný kůň nevěděl, jak by ho mohl z komnaty dostat, aby Quorin nestačil zareagovat. Nakonec to rozhodl Melicard. Melicard, kterého si nevšímal nikdo kromě Erini, a kterého dokonce i ona považovala za bezmocného. Ztlučení a bez jedné paže ležel na podlaze, kam ho odhodil strážce, nehybně jako mrtvola. Quorin samozřejmě přemýšlel nad mnohem důležitějšími věcmi. Proto neslyšel ani neviděl, jak král tiše vstal, zdravé oko upřené na rádcova záda. Ani zbývající rádcovi muži, kteří se také soustředili na zlověstného hřebce hrabajícího kopytem o podlahu, nevěnovali králi pozornost. Erini ho až do posledního okamžiku neviděla, protože jí Quorin překážel ve výhledu. A ani pak, ke své cti, nedala najevo, co se děje, dokonce ani ne-ztuhla.

Temný kůň všechno viděl a zachoval se podle toho. Ať Melicard uspěje, nebo selže, pokud mají šanci, Temný kůň se jí chopí.

Král natáhl zdravou paži a klopýtl. Temný kůň rychle vyplnil ticho, které se už příliš protahovalo.

"V co teď ještě doufáš, člověče? Chceš tu stát ve střehu, dokud sem nepřipochoduje sám dračí král?"

"Jestli to bude nutné," ucedil Mal Quorin. "Pochybuji, že budu muset čekat tak dlouho. Můj jediný problém je nějak se tě zbavit a myslím..."

Melicard sáhl, popadl zrádného rádce za límec a škulbl jím dozadu. Quorin pohnul rukou, ale stačil Erini jen lehce škrábnout na bradě, nic víc. Jeden ze zbylých vojáků chňapl po Erini i rádcovi a všichni se svalili na zem v jediné propletené hromadě rukou a nohou.

Temný kůň udeřil. Muž, který držel Erini, se jí v panice pokusil použít jako štít. Proti fyzickému útoku by uspěl. Temný kůň však měl i jiné nástroje. Udeřil pravým předním kopytem o zem a vytvořil v kamenné podlaze a v hlíně pod ní hrozivou puklinu. Puklina neomylně zamířila přímo pod nohy princezny i jejího věznitele. Voják v hrůze hleděl dolů na oko, které na něj z trhliny zíralo. V šoku uvolnil sevření. Erini mu náhle vylétla z rukou, tažená mocí Temného koně. Bezpečně přistála vedle věčného. Jakmile se nohama dotkla země, strážcovy nohy zem opustily, nebo spíš země opustila jeho nohy. Podlaha, na které stál, se zřítila do pukliny a vzala vojáka s sebou. Jeho výkřik ještě ani nedozněl, když se země znovu zacelila, nedotčená.

"Vždycky jsem miloval divadlo," zaduněl Temný kůň na ty, kdo ho mohli slyšet.

Erini si ho nevšímalala. Zajímal ji jedině Melicard; nejspíš si myslela, že je už mrtvý. Její záchrana trvala jen pár vteřin, i když jí i jejímu nešťastnému vězniteli to jistě připadalo mnohem delší. Temný kůň se zasmál. Zaměřil se na Quorina, použil sílu, aby bezmocného rádce zvedl do vzduchu, a zatímco se zrádce snažil získat kontrolu nad svým tělem, stínový hřebec přemístil medailon na místo, které bylo dost žhavé, aby rozpustilo dokonce i kouzlo pátračů. Temný kůň uvažoval, jestli tam neposlat i Quorina, věděl však, že možná ještě budou tohle odporné stvoření potřebovat.

Princezna ovšem nebyla zdaleka tak chápající. Zatímco byly její schopnosti spoutány ochranným talismanem, který měl rádce u sebe, její zlost nespoutané rostla. Když teď ucítila, jak se jí schopnosti vrací, bez rozmyšlení udeřila. Mal Quorin vykřikl a pokusil se seškrábat ze sebe vlastní kůži. Poslední z jeho mužů utekl ve chvíli, kdy rádce vylétl do vzduchu. Nezůstal tu nikdo, kdo by ho zachránil. Erini měla v plánu pomstít se za všechno, co udělal nebo chtěl udělat.

"Erini!" Princezna byla tak pohlcená plnou silou své moci, že Melicardův slabý výkřik neslyšela.

"PRINCEZNO!" zaduněl Temný kůň. Jeho hlas prorazil tam, kde králův selhal. "Princezno Erini! Zastav se a přemýšlej!"

Zastavit se a přemýšlet? Krutý výraz v obličejí prozrazoval, že to rozhodně nemá v plánu. Čas přemýšlení dávno minul. Teď byl čas pomsty.

Temný kůň trval na svém: "Přemýšlej o tom, co děláš sama sobě, princezno, ne téhle hromadě shnilých odpadků! Můžeš se stát někým, jako je Shade, tak se zamilovat do vlastní moci, že ztratíš lidskost."

To ji asi zneklidnilo, protože přelétla pohledem z kořisti k ebenovému oři a nakonec ke snoubenci.

Melicardovy a Erininy oči se na okamžik setkaly. Ať princezna viděla v králově jediném oku cokoliv, úplně jí to vysálo ze srdce potřebu pomsty. Temný kůň cítil, jak stahuje moc zpátky do sebe. Nahoře nad nimi Mal Quorin, promočený potem a bledý jako stěna, vzdychl a omdlel. Stínový kůň ho pomalu spustil zpátky na zem.

"Melicarde." Princezna vypadala zahanbeně, jako by z ní její záchvat posedlosti udělal ještě ničemnější stvoření, než byl Mal Quorin.

To král nemohl připustit. Poslední zbytky sil použil v boji a teď se sotva dokázal opřít o loket. Když se jeho budoucí nevěsta nepřestávala topit ve výčitkách, zavrtěl hlavou a něco zašeptal. Temný kůň sice mohl poslouchat, aniž by to ti dva věděli, ale rozhodl se to neudělat. Některé věci mají být soukromé. Ať řekl Melicard cokoliv, Erini to ukonejšilo, i když ne úplně přesvědčilo. Usmála se a jako by získala zpět část sebejistoty. Začínající čarodějka se něžně dotkla Melicarda na tváři, kde ho před tolika lety zmrazil magický artefakt.

Obličej i paže byly v mžiku zase úplné. Temný kůň se musel podívat zblízka, aby rozeznal, že Erini Melicarda nevléčila, že mu jen vrátila masku a paži z elfského dřeva. Vyléčení by byl ohromující počin i pro Temného koně.

S princezninou pomocí Melicard vstal a přešel ke stínovému hřebci. Oba lidé chvíli mlčeli. Věčný trpělivě čekal; dobře znal jistá omezení lidského druhu. Oba hodně trpěli v rukou té hromádky zhroucené na podlaze.

"Děkuji ti, dém... Temný koni," začal nakonec Melicard. Vypadal, že se hněvá sám na sebe. "A já jsem byl tak drzý a pokoušel jsem se z tebe udělat otroka. Divím se, velký, že vůbec pomáháš někomu takovému, jako jsem já."

"Musím připustit, že to kvůli laskavosti rádce Quorina bylo nejdřív skoro nemožné," odvětil suše Temný kůň. "A kromě toho jsem to udělal i pro svého vlastního dobrodince," ukázal na princeznu, "a všechny ostatní, Vaše Veličenstvo. Udělal jsem to i pro tvůj lid. Stříbrný drak je právě na cestě, s takovou hordou, že jsou všechny tyhle uskoky skoro zbytečné."

"A Quorinovi muži ještě pořád drží palác a severní bránu."

"Ano, Vaše Veličenstvo. Povězte mi, obrátí se vaše vojsko zpět z výpravy na Pekelné pláň, jestli najdou čaroděje Drayfitta zavražděného?"

Melicard šokované otevřel ústa: "Drayfitt? Zavražděný?" Otočil se ke Quorinovi. "Měl bych ho zabít hned a zapomenout na potěšení veřejného soudu a popravy!"

Temný kůň zatřásl hlavou: "Přestože se snažil, skutečným zločincem je v tomto případě čaroděj Shade - který má v celém dění taky prsty. Uzavřel s dračím králem dohodu, i když moc nevěřím, že by se jí oba příliš dlouho drželi. Shade je můj skutečný úkol, ale udělám, co je třeba, abych zachránil tvoje lidi před bezprostřednější hrozbou."

"Pravděpodobně budou pokračovat," odpověděl Melicard na původní otázku. "Máme v záloze spoustu jiných překvapení. Drayfitt je velká ztráta - pro mé plány i pro mě osobně - ale jeho smrt neznamena, že je všechno ztraceno."

"Můžete se udržet proti hordám Stříbrného draka?"

Melicard se podíval na Erini: "Pokud se moje nastávající přidá, snad ano."

"Moje - to, co jsem, tě neodpuzuje?"

"O nic víc než tebe odpuzuje to, co jsem já."

Snad to byl světelný klam, ale Temný kůň by přísahal, že se maska z elfského dřeva pohybovala přesně tak, jak by se pohybovala králova tvář. Jsou různé druhy kouzel...

Erini se vděčně usmála: "Nevím, co dokážu, ale pomůžu, jak budu moci."

Melicard vzhlédl, jako by z jejích slov načerpal sílu, a řekl: "Pak musíme nejprve dobýt zpátky tenhle palác."

XVIII.

Uprostřed chaosu, který propukl, procházel čaroděj Shade síněmi a komnatami ohromného královského paláce v Talaku nepovšimnut. Stráže pobíhaly sem a tam - věrní nebo zrádci, to Shade nedokázal říct a bylo mu to jedno - a nezavadily o postavu v kápi, kterou mijely, ani pohledem, dokonce ani tehdy, když

probíhaly kolem na dosah ruky.

Čaroděj se objevil v místě určení a klekl si uprostřed zahrady. Tady, na tak skvělém místě uprostřed paláce, uvolní poslední a největší hnízdo.

Když se mu vynořily z rukávů, byly sotva víc než beztvaré skvrny, poletující kolem jakoby v němé netrpělivosti. Na rozdíl od bizarních průzkumníků, které vyvolal předtím, tohle nebyly v žádném slova smyslu živé bytosti, jen kousky magické energie vytvarované tak, aby posloužily jistému úkolu. Shade napočítal do dvanácti, než kouzlo přerušil. V hlavě mu mírně bušilo, ujistěval se však, že je to tentokrát jen obyčejná bolest hlavy. Žádné další ztráty paměti - pokud věděl - a jeho osobnost už byla pár dní stabilní. Konečně byl sám sebou a nic už to znovu nezmění.

Beze slova vyslal drobné skvrnky ven. Rozptýlí se po paláci, žádný kout ohromné budovy nezůstane neobsazený.

Pak se stáhl zpět do stínů. Přemýšlel, jak dlouho bude Temnému koni trvat, než ho odhalí, teď když bylo maskovací kouzlo, které ho až dosud chránilo, odstraněno. Přepokládal, že ne moc dlouho, ale bude to stačit.

Čaroděj se při představě toho, co se bude dít, sám pro sebe usmál.

Dobytí paláce zpět byla dětská hra, aspoň pokud šlo o Temného koně. Melicard našel a osvobodil spoustu vězňů, které rádcovi muži pozavírali v okolních celách. Přestože stáli proti přesile a neměli zbraně, byli silou, se kterou se muselo počítat, dokonce i bez ohledu na královu čarodějkou a "démona", který mu pomáhal.

Po pečlivém průzkumu víc než poloviny budovy se však ukázalo, že je palác z větší části opuštěný. Našli jen pár roztroušených pobudů, kteří tu plenili. Melicardovi muži se rychle znovu vybavili zbraněmi, které zůstaly ležet opuštěné v chodbách. Díky jednomu lupiči, kterého chytili, když se pokoušel vyplenit královny komnaty, brzy přišli na to, proč je palác tak opuštěný. Celou dobu, kdy mluvil, vězeň nespustil oči z Temného koně. Sdělil jim, že všichni Quorinovi muži teď vědí, že Melicard vypustil osobní hejno démonů, které si šetřil přesně pro tuhle příležitost. To, že král dovolil zrádcům zmocnit se paláce, byla jen hra, která měla odhalit, kdo je, a kdo není vinen. Muži ještě teď přechali před nestvůrami, které je budou bez oddechu pronásledovat.

Temný kůň to chápal. Když Quorinovi poskoci viděli a poznali, že si přišel pro jejich pána, propadli panice. Ve snaze dostat se od stínového hřebce rychle co nejdál probíhali kolem svých druhů bez zastavení, jen vykřikovali krátká varování. A jak je to se strachem vždycky, historky rostly, všichni křičeli o démonech, kteří si pro ně přišli. Panika se šířila.

Věčný se zasmál a řekl Melicardovi: "Zjevně jsem byl příliš pesimistický, když jsem uvažoval o vaší šanci na rychlý úspěch. Omlouvám se, králi Melicarde!"

"Za snadné vítězství vděčíme tobě. Doufáme, že se i muži u brány vzdají tak snadno."

"Mám tam zajít a dohlédnout na to?"

Král zavrtěl hlavou: "Jsem ti vděčný, ale mohl bys vyděsit lidi poblíž brány. Potřebuji, aby tu byl co největší pořádek."

Erini, která se na okamžik vytratila z trůnního sálu, se v tu chvíli vrátila s jiným mužem, důstojníkem v uniformě Gordag-Ai. Melicard ho znal, ale princezna ho představila Temnému koni, který se dozvěděl, že ten muž je kapitán Iston nebo tak nějak. Zdálo se, že se Iston ebenového oře bojí, ale vojenský výcvik zvítězil a zabránil mu udělat ze sebe hlupáka.

Kapitán Iston se králi vytrvale omlouval, že nedokázal princezně zajistit bezpečí. Podle toho, jak se přitom princezna tvářila, si Temný kůň dovolil hádat, že před chvílí vyslechla totéž.

"Už jsem vám vysvětlila," řekla a přerušila tak čtvrtou omluvu, "že jsem čarodějka, kapitáne. Nešťastnou náhodou jsem se přenesla z pokoje. Žádný z vašich mužů mě prostě nemohl sledovat." Za klidným tónem zaznamenal věčný jistou hořkost. Erini si ještě pořád neodpustila smrt mužů, kteří padli, když se ji pokoušeli zachránit.

Zatímco mluvili, podle mínění Temného koně poněkud naplano, něco mu hlodalo v koutku mysli. Něco očividného, co všem unikalo, něco s falešným rádcem...

Jistě! Temný kůň se proklel, že ho to nenapadlo dřív. Okamžitě se obrátil na Melicarda, zrovna zabraného do debaty o chameleoních pláštích, které na sobě měli dva Istonovi muži., Vaše Veličenstvo!"

Když veliký, inkoustově černý oř požádal o pozornost, okamžitě se mu jí dostalo. Melicard rychle zachytil jeho třpytivý pohled: "Co se děje? Je Shade v paláci?"

Temný kůň si odfrkl: "I kdyby tu byl, pochybuji, že bych to poznal, ale o tom jsem nechtěl mluvit. Něco bych po vás chtěl!"

"Řekni co. Dlužím ti příliš na to, abych ti cokoliv odepřel."

"Komnaty Mala Quorina. Chci je vidět."

Erini se zamračila. Melicard zachmuřeně přikývl a vypadal naštvaný sám na sebe: "Mělo mě to napadnout už dávno. Koneckonců, Quorin představuje spojení s dračím králem - a zřejmě i se Shadem."

"Ano! To on obstaral Drayfittovi knihu, kterou našli draci! Rád bych věděl, co se v jeho komnatách ještě skrývá."

"Pošlu někoho, aby ho vytáhl sem nahoru!" Melicard si zamnul bradu. "Ukáže ti všechno, i kdybych ho kvůli tomu měl připravit o pár prstů na nikách i nohách."

Věčný nesouhlasil. "Mal Quorin je poslední, koho bych v té místnosti chtěl. Z triků, které už vyzkoušel, bych hádal, že může mít v záloze ještě nějaké další. Ne, myslím, že si jeho pokoj raději prohlédnu sám. Váš rádce ať raději obdivuje pavučiny v novém příbytku."

"Na tom, co říkáš, něco je. Potřebuješ někoho, kdo by tě tam odvedl?"

"Není to zrovna místo, kam bych vešel jen tak, bez předchozího průzkumu. Nejsem odolný vůči všemu."

Melicard se usmál: "Už jsem si začínal myslet, že jsi nezastavitelný. Nicméně, pokud chceš, můžu poslat jednoho ze svých mužů, aby ti ukázal cestu."

Temný kůň sklonil hlavu v gestu blízkém pokloně: "To bych ocenil."

Za pouhých několik minut už ho jakýsi notně vyděšený voják vedl k osobní svatyni bývalého rádce.

Přestože muž věděl, že je velký kůň klusající po jeho boku královým spojencem, nedokázal se přestat třást a koktat. Byl to zábavný pohled očividně zkušený veterán se třásl jako osika - ale Temný kůň se vyhnul poznámkám, které by vojáka zahanbily.

Konečně dorazili k dvoukřídlovým dveřím, které jaksi pyšně oznamovaly moc, přestože byly stejně prosté jako všechny ostatní, jež tu Temný kůň viděl. Se zájmem si také všiml, že jsou daleko od komnat krále. Quorin si v paláci zřídil vlastní královstvíčko. Bylo zvláštní, že podle Erini a Melicarda byl vždycky tam, kde ho člověk nejméně čekal.

Temný kůň propustil průvodce, který šťastně odkráčel, tak rychle, aby to ještě nevypadalo jako útěk.

Ebenový oř počkal, až bude sám, a pak začal prohlížet dveře, jestli na nich nejsou nastražené pasti.

První byla jednoduchá, ale mazaná. Ve dveřích byl složitý trojitý zámek. Obyčejný klíč by způsobil jen to, že by se jeden zámek vyměnil s jiným, aniž by si to osoba otáčející klíčem uvědomila. Pak by zjistila, že dveře zůstaly zamčené. Další pokus by přivedl do hry třetí zámek. Byl to nekonečný cyklus. Trik spočíval zjevně ve zvláštním klíči, který Quorin nepochybně nosil u sebe - v klíči, který dokáže zachytit všechny tři zámky současně. Opravdu působivá práce, usoudil hřebec, ale on s tím potíže mít nebude.

Temný kůň nepotřeboval klíč a ve skutečnosti mohl klidně ignorovat celý zámek. Dveře byly tak vyztužené, že by k jejich vyrazení nestačilo nic menšího než rozzuřený dospělý býk, a i ten by se musel pokusit několikrát. Pro tvora, který dokáže vytvořit prasklinu ve skále pouhým poklepáním kopytem, to však nic neznamenalo. Z úcty ke králi Melicardovi a princezně Erini se však Temný kůň rozhodl, že je nerozštípe na třísky. Místo toho znovu zkusil zámky a odemkl všechny tři najednou, jako by měl klíč.

Pak bylo ještě jednodušší přimět dveře, aby se samy otevřely. Temný kůň se tiše zasmál při představě, jak musí vypadat. Nicméně ani jednou neuvažoval nad tím, že by si pořídil ruce a nohy, přestože by se občas mohly hodit. Podoba koně mu byla vlastnější než beztvářá hmota, ze které se vynořil. Pokud zůstanou jeho schopnosti nedotčeny, poslouží mu stejně dobře jako jakákoliv jiná.

Stínový hřebec nahlédl dovnitř.

"Zvláštní," zamumlal nakonec, než vešel dovnitř.

Mal Quorinovy osobní komnaty měly divnou atmosféru, jako by pokoje, alespoň ty přední, sloužily spíše jako výstavka než ke skutečnému užívání. Všechno bylo příliš dokonalé, příliš takové, jak by se dalo čekat, skoro jako by bylo naaranžované i umístění křesla před krbem. Tohle nebyl pokoj, v jakém by byl muž jako Quorin spokojený. Tady mluvil s králem v soukromí nebo předstíral, že pracuje.

Rychle přešel k dalším dveřím a všiml si, že ložnice je stejná. Znovu všechno odpovídalo muži Quorinova

postavení a významu. Příliš náležité. Inventář byl příliš okázalý, než aby se mu dalo věřit. Postel měl velkou, pevnou a drahou, ale sotva správnou. Řádka dobře zachovalých svazků na polici obsahovala typické knihy o politice a historii, ironicky včetně několika knih zesnulého Drayfitta.

Temný kůň se zasmál, poněkud hořce; jestlipak některou z nich četl?

Tohle prostě nejsou Quorinovy osobní komnaty, usoudil. Tyhle tady zrádce zřídil kvůli správnému dojmu. Kde tedy...?

Vycouval z pokoje a podíval se na obě strany chodby. První by ho dovedla zpět k princezně Erini a k ostatním. Opačný směr končil ve slepé uličce a na jedné stěně byly další dvojce dveře. Temný kůň hleděl na prázdnou zeď naproti nim. Zdobily ji elegantní obrazy a složité řezby. Nic nevypadalo nepatříčně... z chodby.

Temný kůň se vrátil do Quorinových komnat a zamířil přímo do ložnice. Prozkoumal ji svými smysly a brzy našel, co hledal. Bylo tu maskující kouzlo, dost silné, aby si ho nejprve nevšiml ani on, když byl zaujatý všeobecně "špatným pocitem", který měl od prvního vkročení dovnitř.

Nejsi až tak chytrý, drahý rádce! Někdo, možná Mal Quorin, možná ne, zapečetil místnosti na této straně chodby tak, aby to vypadalo, že nikdy neexistovaly. Jediný možný vstup do nich teď vedl skrz rádcovy pokoje. Na zadní stěně ložnice našel jakýsi přepínač. Temný kůň neztrácel čas, překlopil jej a okamžitě o krok couvl. Po tolika chybách se stínový hřebec pokoušel být opatrný. Smysly ho v posledních několika dnech až příliš často zklamaly.

Zeď se odsunula stranou bez nejmenší známky nebezpečí. Temný kůň si prohlédl zdi, strop i podlahu, ale nenašel nic ani potenciálně nebezpečného. Z tajných dveří však vyzařovalo propracované kouzlo, které se marně pokoušelo odvést jeho myšlenky k čemukoliv jinému, než je touha vstoupit. Na člověka by to zapůsobilo a nejspíš by odešel pryč, náhle zaujatý jiným nápadem. Temný kůň kouzlo jednoduše přemohl a odstranil ho, aby královi muži později neměli potíže se vstupem. Když kůň skončil, čenichem otevřel dveře víc a pomalu vešel. Ještě nebyl ani půlkou těla uvnitř a už zřetelně cítil, že tohle je skutečný příbytek zrádného rádce.

Bylo to tu temné, stejně temné jako život bývalého obyvatele. Temný kůň přizpůsobil fyzické smysly a zaostřil na svět Mála Quorina. Tohle nebylo zrovna místo, kam by pozval princeznu Erini.

"Mne nazývají démonem, zatímco se odpornosti jako tahle volně pohybují po světě a radí hlavám států!"

Místnost, ve které stál, byla plná děsivých trofejí. Celou jednu polici zdobily lebky, všechny dokonale vyleštěné. Temný kůň přemýšlel, jestli všichni ti lidé zemřeli přímo rádcovou rukou. Možná to bývali jeho protivníci v boji o moc. Na protější zdi, zdánlivě proto, aby měly lebky na co civět, visela sbírka zlověstných a neobvyklých zbraní. Většina z nich nebyla vymyšlena k tomu, aby způsobila rychlou a bezbolestnou smrt. Zdálo se, že má Mal Quorin slabost pro zubatá ostří.

Možná jsem měl princeznu Erini nechat, ať ho vymaže z tohoto světa! A ještě lepší by bylo, kdybych to udělal já sám, místo abych chránil jeho hnusný život!

Všiml si, že do této místnosti mnohokrát volně vstoupila smrt. Pach na něj útočil na mnoha úrovních.

Další pokoj páchl ještě hůř. Temný kůň tam ani nezamířil. Věděl, co by našel. Quorinovu hernu.

Opravdu se ten tvor ještě vejde do definice člověka? žasl Temný kůň. V tu chvíli a na tomto místě věděl, že měl nechat princeznu, ať se s tím satanem vypořádá, dokud byli v cele. Až tohle skončí, Mal Quorin bude platit... a platit... a platit. Temný kůň nebyl jako lidé; netrpěl výčitkami svědomí ohledně správnosti či nesprávnosti trestu. Mal Quorin ztratil všechna práva na pokračování existence. Ať by mohl být jakkoliv užitečný, nestálo to za to. Už ne.

Nic z toho, co až doteď našel, se však nijak netýkalo důvodů, proč sem přišel. Když pomineme Quorinovu osobní krutost - ne nadlouho - zanechal jen málo stop po svém dvojím životě. Temný kůň čekal mapy nebo nějaký náznak toho, co je v plánu. Zdálo se však, že tu nic není. Bude si to tady muset prohlédnout důkladněji. Stínový hřebec se soustředěně zamračil.

Zásuvky se pomalu vysouvaly. Dveře skříněk se volně otevíraly a odhalovaly obsah. Objevil se panel ukrytý ve zdi. Dokonce i tajné dveře, kterými vešel, se víc otevřely.

"Ukaž mi, co tu máš," zašeptal místnosti.

Pergameny, mapy, talismany... všechno, co bylo celé roky někde uloženo, se teď vznášelo do vzduchu.

Předměty jeden po druhém defilovaly před zrakem věčného, který si je prohlížel očima, jež viděly víc než

jen fyzickou stránku věcí. Jakmile každou věc propustil, vrátila se na místo, odkud připlula, a dokonce se uložila do původní polohy. Nebylo to z ohleduplnosti ke zrádnému rádci, ale spíš proto, že si Melicard možná bude tyhle věci chtít také prohlédnout. Něco, co je Temnému koni k ničemu, může být pro krále životně důležité.

Rychlost, s jakou jednotlivé předměty zkoumal, by Erini i ostatní vyděsila. Věci kolem něj létaly spíše jako rozmazané skvrny, podle toho, co to bylo. Čas byl zásadní, jistě, to však neznamenalo, že by byl Temný kůň neopatrný. Kdyby mezi Quorinovými věcmi bylo něco důležitého, našel by to.

A našel to, přestože musel kvůli tomuhle jedinému předmětu prohledat víc než polovinu všeho vybavení. Malá krabička, na pohled úplně obyčejná. Pro většinu by vypadala jako jedna z těch věcí, ve kterých má člověk jeden dva dárky na památku - až na to, že uvězněný rádce stěží byl typ člověka, co si schovává drobnosti. A navíc, krabička nebyla tak docela tím, čím se zdála být. Byla prosáklá mocí, dokonce až tak, že víčko odolalo prvním pokusům o otevření; umění jeho tvůrců na Temného koně udělalo dojem. Jen pár jedinců teď mělo takovou moc. Dračí král by to možná dokázal.

Temný kůň zaklel a odložil krabičku stranou. Na tohle se bude muset plně soustředit, což právě teď, kdy zároveň pokračoval v pátrání, nešlo. Začala ho šírat netrpělivost a Temný kůň věděl, že jestli nebude opatrný, začne být nepozorný. Musel toho ještě tolik udělat, a přestože se noc zdála nekonečná, rychle se blížilo svítání. Pokud

Stříbrný drak a jeho hordy ještě nedorazili na dohled Talaku, budou tu každou chvíli.

Pokračoval v pátrání skoro bez výsledků. Dokonce ani věci v těchto místnostech skoro nemluvily o Quorinových zločinech a o úkladech, ve kterých byl rádce zapletený. Vypadalo to, jako by začal žít teprve těsně před tím, než se dostal do nižších vládních kruhů. Možná to tak bylo. A možná měl Quorin prostě většinu toho, co potřeboval vědět, uloženou v hlavě. Takový agent by byl pro dračího krále užitečný.

Právě ve chvíli, kdy se už stínový hřebec chystal přiznat porážku, všiml si zažloutlého pergamenu s velmi zřetelnou aurou. Nedalo se odhadnout, jak je starý, ale na první pohled poznal, že je vraadského původu. Temný kůň neztrácel čas podrobným studiem listiny; místo toho dokončil celkovou prohlídku, teď už pomaleji a opatrněji.

Než skončil, našel ještě tři další kousky. První byla dýka s nápisem datovaným těsně před Válkou o změnu. Měla jakýsi divný nádech - Temný kůň měl podezření, že patřívala Cabeovu otci, Azranovi. Druhý byl další pergamen, celkem nový. Přestože na něm necítil nic příliš zlého, čímsi ho znepokojoval. Poslední trofej byl talisman, zjevně původem od pátračů, který našel ve stejné zásuvce jako krabičku. V tu chvíli netušil, k čemu slouží, ale zajímal ho už jen proto, že Quorinovi stál za to, aby si ho nechal. Když si stínový hřebec malou sbírku prohlížel, zároveň zajasal i klesl na duchu. Možná našel, co původně hledal, ale teď přicházela obtížná otázka, co to vlastně našel.

Nejvíce ho zajímala krabička, ale s tou nejspíš bude nejvíce práce. Nejdřív prozkoumal dýku. Byla to, jak tušil, Azranova práce, rozhodně jeden z jeho prvních pokusů. Měla na sobě šilencovu značku. Dýka zabíjela pouhým dotekem. I nepatrné škrábnutí bylo osudné. Ani při podrobnějším průzkumu už nic dalšího nezjistil. Na rozdíl od jiných věcí, které si tu prohlédl, nevrátil dýku na původní místo. S jistým zadostiučiněním ji zvedl před sebe do vzduchu a poslal ji na cestu, která skončí až ve chvíli, kdy dýka doletí ke slunci. Dokonce ani hračka po Azranovi nepřežije všechno.

Talisman pátračů na pohled neměl příliš moci, a přestože jeho účel zůstal tajemstvím, Temný kůň pochyboval, že by byl důležitý. Vrátil ho tam, kde ho našel. Zůstávaly tedy pergameny a samozřejmě krabička. Po krátkém uvažování k sobě přivolal vraadský pergamen. Pak, ve střehu a připravený k obraně, Temný kůň zažloutlý a drolící se pergamen pomalu rozvinul. Nepřežil tisíce let tak dobře jako Shadeova kniha, ale už jen to, že ještě vůbec existoval, něco vypovídalo o magii, kterou na něj použili. Jen doufal, že ho nechrání ještě nějaké další kouzlo. Jeho průzkum nic neodhalil, ale pokud šlo o vraady, jeden si nikdy nemohl být moc jistý.

Poznal znak, i když ho viděl jen jednou nebo dvakrát, a to ještě velmi, velmi dávno. Dračí prapor. K té standartě patřilo jméno vraadského klanu, ale Temný kůň si ho v tu chvíli nedokázal vybavit. Jen věděl, že čaroděj Shade patřil právě k tomuto klanu.

Byla to mapa. Mapa s podrobným rozdělením země. Patřil k ní seznam asi o dvou tuctech položek, snad

jmen; některá byla škrtnutá a všechna už víceméně nečitelná. Temný kůň pergamen znechuceně odložil. Jen vraada by napadlo uchovávat něco tak nedůležitého jako seznam rozdělení kořisti z nějakého spiknutí. Velcí dobyvatelé. Temný kůň se bezděčně zasmál.

Ted' už tady byly jen dvě věci: nový, nebo aspoň současnější pergamen a krabička. Znovu se ji pokusil otevřít magií a znovu selhal. Vztekla ji nechal těžce dopadnout na podlahu. Pak použil dovednosti k tomu, aby popadl pergamen a s tenčící se trpělivostí ho rozvinul, ještě než mu zdravý rozum připomněl, že uvnitř může číhat nějaká past.

Něco ho udeřilo. Člověka by ta rána zabila, doslova by mu roztrhla srdce; Temnému koni však nezpůsobila víc než zlost nad tím, že nepřemýšlel. Kdyby to bylo silnější kouzlo, mohlo ho zranit - nebo i hůř.

Úder se vytrácel, až vyprchal docela. Ebenový oř si prohlédl pergamen. Byl prázdný. Jeho jediným účelem bylo zabít kohokoliv, kdo by ho otevřel. Temný kůň přemýšlel, jestli to mělo být poslední východisko, kdyby Quorin zklamal svého pána, nebo jestli ho odporný rádce chtěl někdy věnovat třeba Erini nebo králi. Ať to bylo jakkoliv, ted' už to byl jen nepoužitý list. Vrátil ho na původní místo a znovu začal zkoumat krabičku.

"Ty, přítelkyně," oslovil ji, "máš hodně co vyprávět. Rád bych věděl, co ti leží v žaludku - a co musím udělat, abych ti otevřel tlamu..."

Kouzlo, které drželo krabičku zavřenou, mělo podivnou příchut', skoro jako by bylo nějak nedokončené a právě ta nedokončenost jako by ho posilovala. Kouzlo bylo zámek a jeho dokončení by bylo jako použití klíče - ale jaký klíč sem zapadne?

Nemám čas na tvoje malé hry! zakřičel Temný kůň v duchu na krabičku. Klíč nemohl být nápadný, někdo, kdo ještě neprohledal celou místnost, by si ho nemusel všimnout. Bude nějak kouzelný, ale jen mimě. Z kouzla, které drželo víčko zavřené, chyběl jen kousíček. Potřeboval něco se skoro bezvýznamnou magickou mocí, ale...

Znovu přivolal odložený talisman pátračů. Mohl by to být on? To by vysvětlovalo, proč si Quorin nechával tak slabý předmět a proč talisman neměl žádný zjevný účel. A navíc byl uložený ve stejné zásuvce jako krabička. Proč neuložit klíč na místo, kde je zámek, do kterého patří - obzvlášť, když si většina lidí nikdy neuvedomí, že patří k sobě. Jako když něco ukryjete všem na očích. Temný kůň byl čím dál přesvědčenější, že vybral správně. Nakonec ale existoval jediný způsob, jak si to ověřit - podívat se, jestli "klíč" pasuje.

Vzpomněl si na předchozí chyby, a než začal, pečlivě krabičku i talisman zaštitil. Když se někdo tak snažil udržet ji zavřenou, ode-mčení by mohlo být ničivé.

Možná to měla být další ničivá věc, ale Temný kůň o tom docela pochyboval. Cítil, že tenhle předmět má užitečnější smysl.

Myslí přiblížil talisman ke krabičce a položil ho na ni. Vzor nepůsobil správně. Temný kůň přesunul talisman na přední část. Vázací pole se mírně změnilo, ale pořád to nebyl úplný vzor, který hledal.

Po krátkém zauvažování pomalu medailon položil. Tentokrát přesunul krabičku k talismanu pátračů a opatrněji položil přímo na něj.

Dokonalý vzor na okamžik problikl a pak úplně zmizel. Podařilo se mu krabičku odemknout.

Nijak ho to neuklidnilo. Pořád ji ještě zbývá otevřít.

Něco v koutku mysli jej zneklidňovalo. Tyhle pocity mu začínaly vadit a za současné situace se je rozhodl ignorovat; jen rostoucí paranoia. Možná se dokonce sama krabička snažila zahnat ho dřív, než ji otevře a odhalí její tajemství.

Přesto nemělo smysl příliš riskovat...

Otočil krabičku tak, aby se víčko zvedlo k němu. Tak bude hlavní nápor jakéhokoliv útoku směřovat pryč od místa, kde stojí. Možná byl zbytečně opatrný, ale to nemohlo uškodit.

Temný kůň opatrným dotekem mysli zvedl víčko.

Na okamžik všechno zalil záblesk oslnivého světla, tak oslnivého, že ozářilo komnatu jako slunce, které někdo přinesl dovnitř. Záblesk netrval déle než dvě nebo tři vteřiny a pak úplně zhasl. Oči Temného koně, přizpůsobené šeru komnaty, potřebovaly jen okamžik, než zareagovaly. Potom si stínový hřebec prohlédl okolí, hledaje jakýkoliv, i nepatrný rozdíl. Žádný tu nebyl. Navzdory tomu, že krabičku magicky

zaštitil, něco čekal. Zvědavě štít rozptýlil.

Krabička vypadala neškodně. Temný kůň si ji pečlivě prohlédl. Vypadalo to, jako by Quorinova hračka spotřebovala veškerou magii, kterou obsahovala, a teď bylo potřeba ji znovu nabít. Jenže kam se všechna ta moc poděla? Temný kůň byl skoro zvědavý, co by se stalo, kdyby ho ten záblesk plně zasáhl. Bylo to víc než hrubá moc, přestože nestihl zjistit, co jiného to bylo. Nějaké kouzlo, ale k čemu? Rozčileně upustil krabičku na zem a rozšlápl ji kopytem: "K čertu s tvým tvůrcem! Jestli se naše cesty někdy zkříží.

Byla to hloupost a Temný kůň toho okamžitě litoval. Kopl do zbytků krabičky. Nejspíš zničil jediné vodítko.

Zrovna se chystal vrátit k Melicardovi, když si uvědomil, že ve vnějších pokojích něco - ne, někdo - je. Nemohl se splést. Ne tak blízko.

"Tvoje sílenství tě konečně přivedlo k..." Vtrhl do pokoje, připravený k obraně i k útoku... a po protivníkovi nenašel ani stopu.

Ani stopu po Shadeovi.

Nebo ano? Temný kůň přešel ke stěně vlevo, odkud cosi lehce vyzařovalo. Shadeovo kouzlo. Bylo příliš jiné, příliš vražedké na to, aby mohlo patřit někomu jinému. Ve zdi byly praskliny, jako by do ní čaroděj narazil, než náhle zmizel.

Temný kůň se zasmál. Dokáže vycítit černokněžníkovu přítomnost v paláci. Tentokrát nebude úniku. Tentokrát se s ním utká.

A pro jednoho z nás to bude poslední bitva... možná pro oba, jestli to bude nutné!

Stínový hřebec se znovu zasmál, ale hluše, bez nejmenšího pobavení.

Na místě, které si vybral k čekání, Shade přikývl a zašeptal: "Tak. Přichází čas. Konečně."

U cely Mala Quorina hlídali dva muži. Přestože v tu chvíli neměl král dost vojáků a nikdo ještě nevěděl, že Quorinovi muži utekli, Melicard usoudil, že to stojí za to. Hlídka vypovídala o důležitosti vězně - a o tom, jak zoufale si král Melicard přál, aby jeho bývalý rádce zůstal tam, kde je, dokud Talak nevyměří muže, který je všechny zradil, spravedlivý soud.

Několik posledních hodin byl vězeň zticha. Po první hodině, kdy se Quorin probral z princeznina útoku a začal se chvástat, jak všichni zaplatí, až jeho pán a vládce rozdrtí město svými drápy, to byla vítaná změna. Strážci, stále trochu zesláblí po tom, čím prošli, se střídali v krátkém spánku, pokoušejíce se nabrat sílu. Čas od času ten, který byl právě vzhůru, nahlédl zamřížovaným okénkem ve dveřích Quorinovy cely, aby se ujistil, že jim vězeň nevyklouzl puklinami ve zdi nebo tak nějak. Quorin tam vždycky byl. Z desetiminutového rituálu se rychle stalo něco jako žert - až jeden ze strážců vstal, protáhl si unavené nohy a podíval se dovnitř.

Řetězy volně visely. Po zrádci ani památky. Cela neměla jiné otvory. .. pokud vězeň opravdu nevyklouzl škvírami ve zdi.

Panikařící strážce ani jeho společník, který začne propadat panice za chvíli, nemohli vědět, že Mal Quorin zmizel z vězení právě ve chvíli, kdy Temný kůň otevřel víko krabičky. A i kdyby o tom věděli a dokázali si obě události spojit, pořád tu zůstávala ještě jedna otázka, mnohem důležitější než ta, jak zmizel. Ta otázka samozřejmě zněla, kde je.

Melicard pochodoval komnatou a pokoušel se tvrdohlavě nastávající znovu vysvětlit, kde ji chce mít a proč.

"Erini, chci abys zůstala tady..."

"Tady v bezpečí?" Princezna vehementně zavrtěla hlavou. "Tohle bude jednou i moje království - pokud jsi nezměnil názor..."

"Nikdy!"

"Tak mi dovol, abych ho s tebou bránila, Melicarde." Erini se zhluboka nadechla a ustoupila o krok od krále. Byla nervóznější, než chtěla připustit. Bude to někdy snazší? Temný kůň to všechno bral jen tak v poklusu, jako by boj s nesmrtelnými černokněžníky a děsivými dračími králi byl úplně všední věc - a. pro něj možná byl. Ale princezna, třebaže byla připravená obětovat život pro ochranu svých lidí, si v sobě pořád nesla velmi lidskou touhu být v bezpečí a chráněná před všemi potížemi kolem.

"Když nebudou mít Mála Quorina, aby je vedl, nebudou se mít zrádci na koho obrátit. Za hodinu, možná

i dřív bude po všem. Díky některým našim vězňům teď máme dobrou představu, kdo k němu patří. Přinejhorším je všechny pozatýkáme, nahradíme posádku brány muži, kteří jsou mi věrní, a nevinné a zločince roztřídíme až tady. Primitivní, ale účinné. Rozhodně to není něco, co by vyžadovalo tvůj talent - který budu potřebovat, až dorazí draci."

"Draci..." Erini zavrtěla hlavou; ne že by nesouhlasila s Meli-cardovým shrnutím, ale nedostatek spánku už si začal vybírat daň. Klopýtla.

Melicard ji stihl chytit za ruce, takže si neublížila. "Tohle je důvod, proč si nepřeji, abys mi teď pomáhala. Chci tě chránit; o tom se nebudu dohadovat. Jenže taky vím, že jsi se svými schopnostmi nedocenitelná pro bezpečí mého - našeho - lidu. Proto chci, abys zbylý čas využila ke spánku. K odpočinku. Nebojovala jsi v bitvách jako já. Nemusela ses obejít bez spánku celé dny. Co se stane, až dorazí dračí král a ty se nedokážeš soustředit a použít moc? Co bude pak?"

Ano, co? Erini věděla, že má Melicard pravdu. Věděla to, ale nelíbilo se jí to. Chtěla být po jeho boku každý okamžik, který měli k dispozici, třeba i uprostřed bitvy, pokud to vyžadovaly okolnosti. Ale pokud opravdu chtěla mít nějakou budoucnost, věděla, že ji nejlépe zajistí, pokud bude v pořádku a připravená, až dračí horda dorazí. Melicard připustil, že má v záloze pár lstí, na takový den se dlouhodobě připravoval, ale pomoc jakéhokoliv čaroděje jeho naděje posílí. Rozhodně neměli vítězství jisté. Stříbrný drak se na tento den taky připravoval - a zatím úspěšněji.

"Budeš čelit dost velkým nebezpečím," pokračoval její snoubenec. Bezděčné sevření, které ji mělo zachránit před pádem, se proměnilo v jiné objetí, takové, které hrozilo, že jí nikdy nedovolí vzdálit se od něj. Erini by byla s podobným osudem spokojená. "Dračí král si rychle všimne, že se na obraně podílí čarodějka. Můžou zaútočit přímo na tebe."

Princezna se zachvěla. Považovala se za statečnou, ale...

"Něco pro tebe mám." Jedna ruka ji zdráhavě pustila, zmizela a pak se vrátila, tentokrát s povědomě vypadající věčičkou.

"To je Quorinův talisman." Erini se ho pokusila odstrčit, nechtěla nic, co by jí záludného muže připomínalo.

"To není on, jen podobný. Silnější. Býval můj. Už nějaký čas ho nenosím, od té doby, co... budeš ho potřebovat víc než já."

Váhavě ho přijala, věděla, že o téhle věci se nemá cenu s králem hádat. Když si ho pověsila kolem krku, náhle ji zalil šílený strach. "Melicarde. Myslíš, že máme naději?"

"Talak už dříve odolal. A taky máme Temného koně. Slíbil nám pomoc Bedlamových a já z dřívějšíka vím, že se v boji vyznají."

"Kde jsou? Proč ještě nedorazili?"

"Kdo dokáže předpovědět, co ti dva čarodějové udělají?" Naklonil se k ní a zašeptal: "Já mám dost starostí s jednou čarodějkou. S tou, která tak ochotně zachránila moji duši, když jsem ji já sám pokřivil." "Nebylo to tak těžké. Měl jsi za sebou skoro dvacet let svobodného života. Já jsem ti jen připomněla, co kdysi život nabízel."

Melicard se od ní odtrhl: "Což mi připomíná, že máme práci." Lusklnul prsty a přivolal čtyři muže, které si půjčil od Istona. "Doprovodíte Její Veličenstvo do jejích pokojů a zůstaňte tam. Dohlédněte na to, aby si odpočinula."

Oba věděli, že princezna může s pomocí svých schopností strážím snadno uniknout, ale Melicard věděl i to, že se Erini cítí provinile kvůli potížím, které způsobilo její nechtěné zmizení během převratu. Princezna zase věděla, že s tím král počítá.

Než Erini dovolila, aby ji odvedli, ještě jednou přistoupila ke králi, stoupla si na špičky a přede všemi ho políbila. Věděla, že si tímhle tempem vybuduje pověst nestoudnice, ale vždycky tu byla možnost, že se může stát něco strašného, zatímco nebudou spolu. Zdráhavě se od omráčeného krále odtrhla, připojila se k eskortě a dala jí svolení vyrazit. Neodvážila se ohlédnout dřív, než si byla jistá, že Melicard už není v dohledu.

V síních bylo téměř nemožné uvěřit, že tomuto městu - jejímu městu - něco hrozí. Palác byl skoro úplně tichý. Jen když se zaposlouchala, slyšela, jak v dálce běhají a pochodují vojáci. Poslední hlídka prohledávala ohromnou budovu, kdyby se tu přece jen ještě někde ukrývali lidé Mála Quorina.

V hale ji zastavil kapitán Iston, který se vracel ke králi. Měl unavený výraz, ale vypadal ochotný utkat se s celou dračí hordou, kdyby to mělo pomoci zajistit jeho paní bezpečí. Jeho paní a ještě někomu, soudě podle prvních slov, která řekl. "Galea! Vaše Veličenstvo! Já - omlouvám se! Chtěl jsem vás poprosit..."

"Jestli se můžu podívat, jak se jí vede?" Přestože Istonovi muži selhali, když se princezna odčarovala pryč, podařilo se jim zachránit obě dvorní dámy. Iston bohužel neměl čas si s Galeou promluvit. Erini věděla, jak pro ni bylo těžké opustit Melicarda, a tak se usmála a dodala: "Jistě. Slibuji."

"Jsem vám zavázán, Vaše Veličenstvo." Důstojník se uklonil a odpěchal.

Cesta k princezniným osobním komnatám uběhla klidně, až na to, že ji dvakrát přepadl pocit, jako by byl Shade někde nablízku. Jednou se zadívala na zeď, jako by stál u ní. Podruhé měla prapodivný pocit, že právě prošla přes místo, kde by měl černokněžník stát. Když si uvědomila, že tam není, zmátlo ji to. Proč by si představovala něco takového? Nebo si poslední události vybírají daň? Ztratila snad smysl pro realitu?

Spánek začal vypadat jako něco velmi příjemného a vzácného. Melicard měl pravdu; jestli se nevyspí, nebude mu k ničemu, až začne obléhání.

Ještě než propustila doprovod, podívala se do pokojů Magdy a Galey. Magda, která se dokonale ovládala i poté, co prožila pokus o převrat, vzhledla z místa, kde seděla. Vedle ní na posteli spala Galea. Vysoká žena vstala a tiše přišla k paní.

"Ano, Vaše Veličenstvo?"

"Jak je jí? Jste obě v pořádku?"

"Bála se víc o váš život a o život toho svého neodolatelného kapitána než o sebe. Je unavená, nic víc.

Slibila jsem jí, že tu s ní budu chvíli sedět, abych ji uklidnila. A pokud jde o mne... poradím si."

Erini se nedokázala ubránit úsměvu: "Jsi skála, kterou obě moc potřebujeme."

"Žiji, abych sloužila své paní."

"Bez tebe bych byla ztracená. Až se Galea probudí, pověz jí, že se na ni její důstojník ptal. Je v pořádku. A chci, aby sis taky odpočinula, Magdo. Dokonce i ty musíš spát."

"Totéž platí pro vás, Vaše Veličenstvo. Povím jí to a udělám, co jste řekla. Musím připustit, že mi dělá jisté potíže udržet oči otevřené."

"Ten pocit znám. Spi dobře, Magdo; zítra možná budeme potřebovat všechn tvůj důvtip."

"Zítřek už je skoro tady," podotkla nehezká žena. "Také se dobře vyspěte, má paní, a prosím, zavolejte, kdybyste mě potřebovala."

"Děkuji."

Její eskorta s ní zůstala až do konce, trvala i na tom, zeji doprovodí do jejích komnat. Vojáci neodešli, dokud neprohlédli každyčkový kout a přístěnek - zjevně na Melicardův rozkaz - a i potom dva z nich zůstali venku na chodbě. Erini byla v pokušení říct jim, zeje to zbytečné, věděla však, že to je nejspíš způsob, jakým se její snoubenec snaží ulevit vlastnímu strachu, třebaže věděl stejně dobře jako ona, že se může s pomocí kouzel snadno vytrátit, aniž by si toho někdo všiml.

Jakmile se ocitla sama, byla v pokušení padnout obličejem na polštář a ležet tam, dokud ji nepřemůže spánek - což by netrvalo příliš dlouho, soudě podle toho, jak se cítila, když se jen podívala na postel. Pak se jí znovu začaly vnučovat jiné myšlenky; tentokrát na hrozivou situaci, které budou nejspíš muset čelit za rozednění. Kdyby se jen Temnému koni tehdy podařilo varovat je! pomyslela si unaveně. Už by tu byli!

Zkusil to, jak věděla. Bohužel, velitel předpokládal, že právě věčný zabil Drayřitta a že slouží dračím králům. Bylo s podivem, že se Temnému koni nepříhodilo nic horšího než chvilkové vyhnání v -v té rovině, kde se narodil, jestli to dobře chápala.

Kdyby si jen Melicard mohl promluvit se svými muži. Zmínil se, že k tomu měl prostředky, ale ty prostředky ovládl jeho "věrný" rádce. Teď už nebyly k dispozici. Quorin pracoval velmi pečlivě. Drayfitt, pomyslela si Erini smutně. Drayfitt by něco vyftoril. Mohl by...

V tu chvíli ji napadlo, že dokáže udělat všechno, co byl schopen udělat starý čaroděj.

Ta představa ji rozrušila a nabíla novou energií. Kdyby se dokázala nějak spojit s Melicardovými vojsky v Pekelných pláních, možná by je dokázala přesvědčit, aby se otočili. Pak by se Talak musel udržet, jen

než se armáda vrátí. I dračí král by se jistě musel vzdát nebo utéct, kdyby na něho nepřátelé útočili z obou stran. Melicard se taky zmínil o jednotkách na severu a na západě. Princezna sice přesně nepochopila, jak je Quorin přelstil, ale přepokládala, že kdyby se spojila s hlavním vojskem, měla by slušnou šanci kontaktovat i je. Bude záležet na čase. Erini doufala, že Bedlamovi dorazí, než bude příliš pozdě.

Jak to udělat? Drayfitt jí ukázal jen málo, ale jednu věc vždycky zdůrazňoval: že magie, v jakékoliv podobě, funguje snadněji, když jí člověk dovolí, aby plynula vlastními, přirozenými cestami. Když dovolí vnitřnímu já, aby vytvářelo kouzla skoro samovolně. Jen málo lidí k tomu mělo schopnosti nebo trpělivost, proto nebylo významných čarodějů nikdy příliš mnoho, dokonce ani před tajnou čistkou, kterou dračí králové prováděli po neúspěšné Válce o změnu.

Erini usoudila, že první, co potřebuje, je pohodlné, ale tvrdé místo k sezení. Věděla, že kdyby byla, řekněme, lady Gwendolyn Bedlamová, obstarala by si ho mrknutím oka nebo pohybem ruky. Jenže princezna neměla zkušenosti ani cvičený cit pro kouzla, a tak byla nucena dělat věci krok za krokem. Snad se později najde někdo, kdo jí pomůže to procvičovat.

Postel vypadala pohodlněji, ale podlaha zase praktičtěji. Erini nechtěla zničit kouzlo tím, že by ji v měkké posteli přemáhala ospalost. Podlaha byla pohodlná, ale nijak nelákala k odpočinku - aspoň zatím ne.

Erini věděla, že až vyprchá počáteční nadšení, bude skoro nemožné udržet se vzhůru, ať bude kdekoliv a cokoliv bude dělat.

Usadila se na jednom z koberců, zavřela oči a pokoušela se představit si muže, tábořící v divoké, kouřící zemi. Erini předpokládala, že teď budou pomalu vstávat. Představila si stany, hlídky - i detaily výzbroje, podle toho, co viděla u palácové stráže. Obrazy kolísaly, jak se vyčerpání pokoušelo využít zavřených očí a porazit ji. Princezna zamrkala, tiše zaklela a zkusila to znovu.

Představy byly zřetelnější, ale pořád to byly jen představy. Necítila žádné spojení mezi sebou a kýmkoliv z tábora. S rostoucím znechucením si uvědomila, že nezná ani tvář, natož jméno žádného z velitelů. Jak může doufat, že se s nimi spojí? Zbývá snad jen možnost přenést do tábora sebe samotnou? Půjde to vůbec? Její schopnosti byly zatím přinejlepším nevypočitatelné, a to i když brala v úvahu prokletý Quorinův medailon.

Ze soustředění ji nadobro vytrhl pocit, že s ní v pokoji zase někdo je, někdo jménem Shade. Erini vyskočila a jen lehce zakolísala. Nic. Na kratičký okamžik cítila jeho přítomnost tak blízko, že by ji nepřekvapilo, kdyby jí nahlížel přes rameno. Princeznu neunavené mysli se podařilo najít odpověď, která jí pro tu chvíli stačila; její nevyzpytatelné smysly nepochybně narazily na stopy, které tu zůstaly po černokněžnickově předchozí návštěvě. Nenapadlo ji, že si těch stop během dní, které od onoho incidentu uplynuly, vůbec nevšimla.

Poraženě klesla na postel. Znovu jí přišlo lákavé usnout v šatech. Ruce měla jako z olova; na hlavě jako by jí ležela tíha celého paláce. Nechtěla teď nic než spát. Možná že až si trochu odpočine, půjde jí to lépe.

Vyrušilo ji váhavé zaklepání. "Můžete vstoupit."

Byla to Galea. Měla kruhy pod očima a vypadala, jako by se právě probudila. Oblékala se ve spěchu; šaty měla zmuchlané a vlasy v naprostém zmatku. "Paní?"

"Co je, Galeo?"

Žena vypadala zmateně: "Volala jste mě, Vaše Veličenstvo."

Opravdu? Ať se pokoušela, jak chtěla, nemohla si vzpomenout. Možná se to dvorní dámě jen zdálo.

"Teď tě nepotřebuji, ale jestli máš chvíli, mám pro tebe vzkaz od někoho důležitého."

Z toho, jak se její společníci rozzářily oči, princezna poznala, že Galea uhodla, o koho jde. Statná žena se pokusila uhladit si vlasy, vešla a zdvořile za sebou zavřela dveře. Pospíšila si k paní, neschopná ukrýt dychtivost.

Erini začala mluvit, ale náhle umlkla. Zničehonic měla neodbytný pocit, že nejsou samy. Rychle se rozhlédla po pokoji.

Galea se na ni mírně zmateně zadívala: "Je něco v nepořádku, má paní?"

"Nejsem..." princezna se k ní otočila, aby uklidnila ji i sebe - a zjistila, že hledí do očí, které nevidí, ale slepě mrkají do prázdna. "Galeo?"

Dvorní dáma se nepohnula. Erini ani neviděla, jestli vůbec dýchá.

"Zdravím vás, Vaše Veličenstvo," pronesl lhostejně jakýsi hlas.

Ještě než se k němu otočila, věděla, že je to Shade. Stál u zrcadel, která v jeho přítomnosti zčernala a zmatněla. Erini se podívala, jestli tuje něco, co čaroděj nechce vidět.

Shade k ní pomalu zámířil. Přestože měl tvář stále ukrytou pod kápí, tentokrát byla na rozdíl od předchozího náhodného setkání docela rozeznatelná. Přes čelo mu visel pramen stříbrných vlasů. Erini nevěřícně zavrtěla hlavou. Ted' ne! Ne po tom všem!

"Zjistil jsem, že vás potřebuji, princezno Erini. V jiné záležitosti... no, myslím, že byste to nepochopila." Pokusila se otevřít oči a zavolat o pomoc, přestože nevěděla, kdo nebo co by ji mohlo před tímhle zachránit, ale rty jako by měla spleené k sobě.

"Omlouvám se, ale musím ještě něco říct a udělat." Natáhl ruku, ne k ní, ale pro Galeu. Erini si to uvědomila a pokusila se mu vstoupit do cesty, ale pohybovala se nekoordinovaně a podařilo se jí jen spadnout. Zatímco se pokoušela vstát, viděla, jak Shade druhé ženě něco šeptá. Galea přikývla, stále v hlubokém transu.

Temný kůň! Kde je Temný kůň? Podařilo se jí zvednout se na kolena a pokusila se o kouzlo, jakékoliv kouzlo, které by někoho - nejlépe Temného koně - varovalo, že má potíže.

"To nesmíte." Shade ji náhle držel za rameno, přestože ještě před vteřinou byl o kus dál. Galea nebyla v dohledu. Princezně se v očích objevily slzy zklamání. Podívala se na prokletého čemokněžníka a pokusila se mu očima dát najevo svůj hněv.

Zdálo se, že ji skoro lituje. V jeho dalších slovech dokonce zazněl náznak výčitek svědomí: "Nevím, proč vám vysvětluji, co dělám. Jste moje jediná možnost. Musím jednat hned - kdo může říct, za jak dlouho se objeví lepší volba než vy? Můj čas se krátí a já jsem netrpělivý."

Přivřela oči a představila si Temného koně, jak s černokněžníkem bojuje a poráží ho. Shade se usmál, skoro jako by ty nelítostné myšlenky četl. "Váš zachránce si ještě chvíli nevšimne, že jste pryč. Právě teď pronásleduje... mne, dá se říct. Má spoustu práce." Shade zvedl prsty na obou rukou a začal odpočítávat jména.

"Bedlamovi spí. Dlužil jsem jim to. Ještě nějakou dobu budou spát. Vašemu Melicardovi tlučte na vrata mohutné dračí vojsko, a naproti tomu Stříbrný drak má celé město jako na talíři. Ubohý Drayfitt, můj smutný dobrodinec, je mrtvý - nešťastná náhoda, může si za to sám. A nakonec Temný kůň, ten se honí za přízraky."

Když černokněžník šílený výčet dokončil, ještě nějaké prsty zůstaly nahoře. Erini se na ně opatrně podívala, s nesmělou nadějí. Shade pohlédl na ni, pak na prsty a pomalu je ohnul. "Obávám se, že zbytek byl jen tak do rezervy. Nikdo jiný nezbývá."

Zvedl prst a pokynul jí, ať vstane. Erini neměla na vybranou; tělo poslechlo bez spolupráce s vůlí.

Čaroděj v kápí spokojeně přikývl.

"Mohl jsem vás unést mnohem násilněji, princezno, ale pokouším se být slušný. Nemáte tušení, jak jsem mímý. Mohl jsem tohle město srovnat se zemí i s tím vaším drahým Melicardem v něm. Dračí král by se hněval; tolik touží po tom získat Talak celý. Mohl jsem toho udělat ještě hodně, ale dělal jsem, co jsem mohl, aby všechno dopadlo co nejlépe, a tak myslím, že nemá smysl dál se tím zabývat."

Erini nemohla nic říct, nic udělat. Jen její oči mohly dát najevo, co si myslí. Mluvily za celé knihy, většinou o šílenství tvora, který stál před ní.

Shade se zamračil a záměrně se odvrátil, ale uviděl jen černá zrcadla. Otočil se zpátky k zajatkyni a znovu se usmál. Byl to jiný úsměv, provinilý; Erini však těžko věřila tomu, že by byl čaroděj v tuto chvíli schopný něco takového cítit.

"Možná přežijete," dodal skoro s nadějí. "Pokud ano, vrátím vás bezpečně zpět sem - nebo do Gordag-Ai, pokud tady draci uspějí. To vám přísahám."

Naposled ho probodla pohledem, který mu sdělil, co si o jeho slibech myslí.

Čaroděj nečekaně váhal: "Už musíme jít."

Zatímco se Erini marně pokoušela ovládnout tělo, Shade je oba zahalil do zdánlivě nekonečného pláště a přitáhl ji k sobě. Celý svět jako by se kolem ní ovinul - a najednou byli jinde.

XX.

"Shade!"

Temný kůň udeřil do zdi sklepení, ve kterém se před několika vtečinami zhmotnil. Stejně jako předtím, i teď našel jen nepatrnou stopu, která zůstávala po čarodějově metodě cestování. Předchozí vlákno ho zavedlo sem - ale i předposlední a ty před ním ho všechny vedly mimo. Temný kůň si konečně přiznal, jak to je. Vodí ho kolem dokola. Zase skočil černokněžníkovi na špek. Shade koneckonců strávil během své kletby všechny životy do jednoho intrikami a přípravou pastí pro životy, které teprve přijdou, nemluvě o stovkách nepřátel, jež si za staletí nadělal.

"Zatraceně!" Stínový hřebec prokopl zeď. Couvl, našťvaný a zahanbený. Jestli nebude opatrnější, odvede tady práci za dračího krále. Byla by ironie, kdyby obyvatelé zjistili, že palác spadl kvůli úsilí jednoho z obránců.

Po čtvrtém neúspěšném pokusu měl Temný kůň podezření, že si s ním Shade hraje; měl podezření, ale nebyl si jistý. Vždycky tu byla možnost, že Shade chce, aby si myslel, že je na falešné stopě. Jako už mnohokrát předtím se ujistil, že jediná předvídatelná věc na tomhle černokněžníkovi je nepředvídatelnost. Tenhle kruh úvah ho nutil pokračovat po stopě dál a dál. Poslední návštěva už ho ale konečně dostala. Shade znovu udělal z věčného hlupáka.

Proč to všechno děláš, Shade? Co jsi zase rozpoutal? Hrozilo něco Melicardovi nebo princezně Erini? Tahle možnost byla příliš významná, nemohl ji nechat být. Temný kůň bleskurychle opustil poškozené sklepení. V hlavě se mu honily představy krále a všech jeho vojáků, poházených kolem jako rozbité loutky. A co hůř, viděl začínající čarodějkou, princeznu Erini, jak zoufale bojuje o svůj a Melicardův život s nepřítelem, kterému se nemohla rovnat. Ne proto, že by byla slabá nebo že je žena; ale proto, že černokněžník měl za sebou celé věky zkušeností, zatímco ona jen hrst rad, které jí poskytl Drayfitt a on sám.

Proskočil druhou stranou brány a přistál uprostřed schůzky Melicarda s několika důstojníky. Jen pár jich při tom pohledu neza-lapalo po dechu. Melicard sebou trhnul, ale jinak dokázal šok solidně ukrýt.

"Temný koni! Kdes byl? Už skoro svítá! První paprsky úsvitu už bojují se slábnoucí nocí."

"Už?" Věčný zamířil k oknu, které mělo výhled správným směrem. Ano, na obzoru už se objevovalo světlo. Nechal se zdržet tak dlouho? Buď se mu posedlost Shadem úplně vymkla z rukou, nebo Shade přidal k falešné stopě past, která zdánlivě zpomalovala plynutí času. No, taky mu nějakou dobu zabrala prohlídka Quorinových věcí, ale to pořád nestačilo. Zpomalit čas by byl úžasný výkon, ale vraad by to dokázal. Temný kůň doufal, že se plete; jestli si Shade hraje s časem, je ohrožený celý svět. Vraadové měli sklony nakonec zničit všechno, co použili.

Melicard vycítil, že Temný kůň klesá na duchu: "Co je? Cos našel v Quorinových komnatách? Něco důležitého?"

Stínový hřebec setřásl černé myšlenky a odpověděl: "Nenašel jsem tam nic, co by pro nás mělo cenu. Možná to uvidíte jinak. Já ale upřímně doporučuji ty místnosti co nejdřív zapečetit nebo vyklidit. Osobně bych dal přednost tomu všechno spálit - s tím mizerou svázaným a s roubíkem, uloženým pěkně nahoře na hranici!"

"Bohové! Cos našel?"

"To teď není důležité. Princezna Erini! Kde je?"

"Před nějakou dobou jsem ji poslal, ať si odpočine. Jestli se máme postavit přicházejícím hordám dračího krále, budeme ji potřebovat. Mimochodem," Melicard mu věnoval vítězný úsměv, který se nějak rozšířil i na masku, "brána je naše. Bylo to skoro až moc jednoduché -ještě lehčí než dobytí paláce. Fakticky se k nám vrhli a žebrali, ať je uvězníme, aby nemuseli čelit démonům! Už sis vysloužil slušnou pověst, Temný koni!"

"Myslím, že bych ji klidně vyměnil za jinou. Hlídá někdo princeznu?"

"Věřím, že ano. Bude v bezpečí/"

Temný kůň zavrtěl hlavou: "Myslím, že bych se raději podíval do..."

"Vaše Veličenstvo!" Dveřmi vběhl dovnitř důstojník v uniformě mužů Erinina kapitána Istona. Zjevně celou cestu utíkal. "Nesu zprávy osobně, kdybyste se chtěl na něco zeptat!"

"Zeptat na co, člověče?" ptal se Melicard.

Mezi lapáním po dechu voják odpověděl: "Hlídky zahlédly první známky toho, že se blíží draci!"

"Už!" Melicard se zhluboka nadechl a podíval se na všechny, i na Temného koně. "Pojďte. Chci to vidět osobně a chci, abyste mi všichni do jednoho sdělili jakýkoliv postřeh, který vás napadne, až se budou blížit."

Temný kůň zaváhal mezi strachem o princeznu, která mu pomohla, a starostí o Talak. Talak zvítězil, ale hřebec si přísahal, že se na Erini zajde podívat, jakmile si prohlédne všechno, co je na děsivém vojsku Stříbrného draka k vidění.

Shromáždili se k pozorování na jednom z nejvyšších balkónů paláce. Jeden z pobočníků podal králi dlouhý válec, který si Melicard přiložil k oku. Temný kůň se nemusel ptát, k čemu ta věc slouží zjevně králi poskytovala lepší výhled do dálky. Podobné věci už kdysi vytvořili čarodějové, i když tuhle očividně vyrobili ručně.

"Vidím je," řekl konečně Melicard. "U mého otce, vypadají nekonečně! Myslím, že tak velkou hordu nedali draci dohromady snad od doby, kdy obléhali Penacles!"

Zatímco se ostatní dívali nebo čekali na svou příležitost, Temný kůň upravil vlastní smysly, takže viděl tak, že se mu ani králova mechanická hračka nemohla rovnat. Melicard se nemýlil; tohle byla obrovská horda - a v jejím čele jel dračí král osobně. Stříbrný kupodivu vypadal skoro vystrašeně. Dračí vládce byl surovec a zbabělec, Temný kůň čekal, že bude v mnohem vítěznější náladě. S takovým vojskem za sebou a s městskou bránou, která ho měla přivítat bez boje, by si měl být jistější. Je Stříbrný prostě takový, nebo něco ví?

Temný kůň si prohlédl dračí válečníky, kteří jeli po boku svého pána, a nakonec odhalil pravdu. Za jedním z válečníků neseděl nikdo jiný než zřetelně sklíčený Mal Quorin.

"Králi Melicarde!" Věčný proměnil smysly zpět do běžného stavu.

"Copak, příteli? Vidiš něco?"

Stínový hřebec se zasmál: "Jestli něco vidím? Vaše Veličenstvo, neměl jste v úmyslu nechat draky, ať se přiblíží k bráně jen tak, nic netušíce? Nedoufal jste, že si budou myslet, že město stále ovládají zrádci?" Podle toho, jak král zrudl, bylo jasné, že přesně to si přál. Temného koně to nepřekvapilo; byl by to velmi logický postup.

Hřebec sklonil hlavu tak, že byla skoro na stejné úrovni se smrtelníky: "Vaše Veličenstvo, ten plán selhal. S draky přijíždí Mal Quorin!"

"To není možné!" Melicard znovu zvedl k oku válec a pokoušel se rozeznat to, co viděl jeho spojenec.

Bohužel, zařízení na to nestačilo. Znechuceně ho odhodil na zem, až čůčka na jednom konci praskla.

Král si toho ani nevšiml. "Věřím ti, Temný koni, i když to sám nevidím! Ale jak? Jakým uskokem?"

Obrátil se na jednoho z pobočníků: "Varuj bránu! Řekni, že draci ví o našich plánech." K druhému dodal:

"Běž do cely našeho zrádného rádce. Zjisti od stráží, které tam slouží, co se stalo a proč o tom nevím."

"Nebud'te na strážce příliš přísný, Vaše Veličenstvo," podotkl Temný kůň poněkud zničeně. Myšlenky mu pádily hlavou a měl podezření, že zná tajemství Quorinova útěku. "Nejspíš jsou zmatení a vyděšení. Myslím, že jsem tomu ďáblovi možná nechtě pomohl." Neupřesnil to, odložil tuto záležitost na klidnější chvíle - pokud se taková vzácnost někdy přihodí.

Melicard přikývl, viděl, jak se věčný chová, a věděl, že je Temný kůň rozzuřený sám na sebe. Královou podivnou tvář náhle projel strach. Ne strach o sebe, ale o svou nastávající. "Erini! Mohl jí něco udělat!"

Podle názoru Temného koně to bylo nepravděpodobné. Měl podezření, že krabička byla poslední záchranou, kterou si Mal Quorin schovával, kdyby někdy náhodou musel uprchnout ke svému pánovi. Když ji stínový hřebec otevřel, bezděčně spustil kouzlo, které bylo očividně svázané přímo s uvězněným rádcem.

Král nebude naslouchat lidem kolem sebe. Jestliže nebyl informován o Quorinově útěku, bylo jasné, že možná nemusel vědět ani o nějakém novém pokusu zabít nebo unést princeznu Erini. Temný kůň se právě chystal říct, že se na to podívá - stejně to chtěl udělat, hned když přišel - když zmatkem prorazil nový hlas.

"Co se děje? Temný koni! Melicarde! Už jsou draci u brány?"

"Erini!" Jakmile král spatřil milovanou, vrhl se k ní a vzal ji do náruče, nevšímaje si zahanbených výrazů svých podřízených. Princezna ho taky krátce objala, zdálo se však, žejí víc zajímá, co se děje a proč jsou

všichni tady. "Už nemůžu spát," řekla, když se odtrhla od krále a zamířila k zábradlí. "Bála jsem se, že se něco stane, zatímco já budu odpočívat."

Melicard, trochu v rozpacích nad zmatkem v hlavě, se kterým bojoval, se k ní připojil. "Na obzoru jsou draci. Tam. Temný kůň říká, že je s nimi Mal Quorin."

"Quorin? To je hrozné." Erini hleděla k severu, jako by se pokoušela zahlédnout dračí vojsko bez pomoci válce nebo magie.

Temný kůň si odfrkl. Hrozné? Byl by od princezny čekal mnohem bouřlivější reakci - nenáviděla Quorina nejspíš víc než kdokoliv jiný tady. Pečlivě si ji prohlédl a všiml si, že je bledá a tváří se, skoro jako by nevnímala okolí. Její nevýraznou odpověď nejspíš způsobila hlavně vlna rezignace ohledně přicházejícího boje nebo prostě příliš krátký spánek. Na rozdíl od Melicarda a jeho mužů, kteří byli dávno zvyklí zůstat vzhůru celý den nebo i déle, princezna to nikdy nepotřebovala. Kéž bych já mohl spát! Kdyby to bylo možné, spal bych celý rok!

Ale nejdřív bych se vypořádal se Shadem, připomněl si.

Shade. Temný kůň pořád uvažoval, proč ho černokněžník vylákal na nekonečný a nesmyslný hon. Shade ho chtěl zaměstnat. Proč?

Opožděně si uvědomil, že na něj Melicard mluví. "Prosím, Vaše Veličenstvo?"

"Ptal jsem se, co může tvým přátelům tak dlouho trvat? Potřebujeme Bedlamovy, Temný koni. Chtěl bych s nimi předem probrat možnosti - pokud si nemyslí, že mohou přijet až na poslední chvíli a odstranit hrozbu mávnutím ruky." V králově hlasu znělo rozčilení. Existence království visí na vlásku a jeho dva největší spojenci chybí.

Temný kůň se taky začínal divit. Cabe už předtím padl za oběť Shadeově manipulaci. Udeřil snad černokněžník dvakrát? "Půjdu je hned najít! Ještě je čas, než Stříbrný začne. Budete v bezpečí?"

"Nikdy bych nenechal království bez obrany proti drakům. Přisahám, že vévoda Torna byl poslední drak, který kdy vstoupil do Talaku s hlavou na krku."

Stínový hřebec se zasmál: "Rozhodně. Teď máte taky osobní čarodějkou." Kývl hlavou na zachmuřenou Erini. Podívala se na

Temného koně, krátce se usmála a vrátila se k ospalému zevlování. "Ano. Vrátil se brzy, králi Melicarde. To vám přísahám."

"Dal bych přednost tomu, kdybys tu byl. Budeme tě čekat."

Temný kůň přivolal bránu, skočil z balkónu a zmizel v ní. Tentokrát byl přechod rychlý, sotva si všiml krátkého průchodu prázdňem. Za několik vteřin byl na druhé straně, tak blízko ochranné bariéry, jak jen se dokázal dostat. Doufal ve snazší návštěvu.

Nejprve vyslal sondu, v naději, že upoutá pozornost někoho z těch, jež hledá. Právě proto, že Bedlamovy zoufale potřeboval jinde, chtěl Temný kůň udržet návrat co nejvíc v tajnosti, aby nevyděl ty, co tu žili. Bohužel mu nikdo neodpověděl, takže mu nakonec nezbylo než křičet.

Přiklusal blíž k samotnému Panství a zařval: "Bedlamovi! Cabe! To jsem já, Temný kůň! Potřebuji vás!" Slyšel zmatené výkřiky a mumlání rozhněvaných lidí. Uplynulo několik dlouhých minut, než někdo odpověděl na volání. Nebyl to Cabe. Byl to neurozený drak, jeden z kasty sloužících. Odvážil se ho oslovit.

"Co chceš? Proč jsssi přišel? Co hledáš?"

"Co hledám? Tvého pána a paní, draku! Čaroděje Cabea Bedlama a jeho ženu, Jantarovou paní!"

Zdalo se, že draka víc zajímá ebenový hřebec než ti, kterým slouží. "Nikdy jsssem neviděl takového tvora, jako jsssi ty!"

"Už jsem tady byl! Jsem Temný kůň."

"Temný kůň!" Drak potěšeně zasyčel. "Pán o tobě mluvil! Litoval jsssem, že jsssem tě minul. Jsem Ssarekai, cvičím jízdni draky a sssta-rám se o ně, i o tak krásné koně, jako jsi ty!"

Ačkoliv Temného koně obvykle těšilo uznání ostatních, teď neměl čas na lichotky. "Tvůj pán, šupinatý! Musím s ním mluvit!"

"Ano, odpusť. Jsem tak rád, že tě vidím. Ossstatní je hledají."

"Hledají? Nikdo neví, kde jsou?"

"Nebyli ve svém pokoji."

Ssarekai by řekl víc, ale mezi stromy se objevila ženská postava a rozběhla se k němu. Podívala se na Temného koně s víc než jen trochou strachu a něco drakovi zašeptala. Byl to divný pohled. Přestože draci a lidé žili na některých místech - třeba v Irillianu - vedle sebe, přece byli oddělení, i když spolu mluvili. Na druhé straně, tady se žena stavěla tak trochu za Ssarekaie, jako by se spoléhala, že ji před Temným koněm ochrání.

Dějí se tu zvláštní věci, pomyslel si stínový oř.

Drak vypadal rozčileně. Začal víc syčet a zakulacený, skoro lidský jazyk mu při řeči kmital ven.

"Ssslavný Temný koni, něco ssse ssstalo! Nikdo nemůže najít pána a paní! Ssslyšel jsssem..."

Neslyšel, co chtěl drak říct, protože ho přerušil jiný hlas, hlas, který udeřil tak silně, že málem rozerval jeho mysl na kusy. Ssarekai couvl a zapomněl, že chtěl mluvit. Lidská žena za ním se pokoušela udělat tak malou, jak jen to šlo.

Temný koni!

To bylo všechno. Jen jméno. Jeho jméno, znějící znovu a znovu ozvěnou. Zatřásl hlavou a podařilo se mu zbavit se té ozvěny v hlavě, ale nepřestal na ni myslet.

"Mocný Temný koni?" opatrně zavolal Ssarekai.

Věčný si ho nevšímal. Erini! Volá o pomoc! Dračí král musel udeřit!

Zapomněl na svůj úkol tady a vyvolal novou bránu. Cekali snad draci, až bude pryč, a pak podnikli nějaký zákeřný útok? Jaký?

"Mocný?" znovu zavolal drak Ssarekai, tentokrát naléhavěji. Jeho volání zůstalo nepovšimnuto.

"Vydržte! Ti, kdo se odváží dotknout přátel Temného koně, musí být připraveni za zločiny řádně zaplatit!"

Hrozivá slova mu vylétla z úst ještě dřív, než oči zaznamenaly zřetelnou skutečnost, že na nikoho v dohledu neútočí nic většího než blecha. Vypadalo to, že se tu vůbec nic nestalo, až na to, že Temný kůň znovu čelil moři vyděšených pohledů všech párů očí v místnosti. Už ho to začínalo opravdu štvát. Začínal mít pocit, že vetřelec je tady on, ne Shade nebo Stříbrný drak.

Temný kůň přelétl pohledem okolí, až našel Erini. Dívala se na něj s mírným překvapením. Stínový hřebec se od ní zmateně odvrátil a zaměřil se na Melicarda. Král se na něho nejspíše usmál.

"Přestože - si vážíme - tvého postoje, Temný koni, myslím, že čas pro divadlo už dávno vypršel."

Něco je tady zatraceně špatně! Kdyby to bylo možné, byl by ebenový hřebec rudý až za ušima. "Slyšel jsem zoufalé volání o pomoc - od princezny Erini!"

Melicard se podíval na nastávající královnu: "Erini?"

Princezna mlčky zavrtěla hlavou. Vypadala, skoro jako by ji to nezajímalo.

Král se otočil zpátky k velkolepé postavě před sebou a řekl: "Od chvíle, kdy jsi odešel, se nic nestalo, kromě toho, že se draci o kousek přiblížili a že pořád čekáme na tvé přátele Bedlamovy. Kdy dorazí? Raději bych se nespolehal jen na svoje lsti, pokud mohu počítat s pomocí dvou mistrů čarodějů."

"Já - nevím, kdy dorazí ani jestli vůbec dorazí. Zmizeli. Jejich vlastní lidé je nemůžou najít!"

"Nemůžou je najít?"

"Bojím se, že znovu udeřil Shade!" Temný kůň si nemohl pomoci a zvedl oči k nebi. "Lituji, že se tohle muselo stát! V minulosti byl mnohokrát mým přítelem v mnoha dobrodružstvích, ale také mým zapřísáhlým protivníkem! Dnešek ale smývá všechno dobré, co kdy udělal! Jestli ten černokněžník ublížil Cabeovi a jeho ženě..." Temný kůň nedořekl, neschopný najít dost hrozný trest, který by mu vyměřil.

Ten výkřik vypadal tak skutečně. Kůň si prohlédl princeznu, která postávala vedle a čekala, až se něco stane. Proč je teď tak lhostejná? Dokonce i přes nedostatek pořádného spánku se nechovala tak, jak by od ní čekal. Erini, se kterou se setkal, by se snažila bojovat, dokud by neupadla do bezvědomí. Takhle vypadala, že je jí všechno jedno.

Něco ho na ní znepokojovalo - nebo spíš absence něčeho.

Do komnaty vpochoďovalo několik mužů v čele s kapitánem Istonem. Erini zalapala po dechu a váhavě vykročila dopředu, než se zarazila a znovu nasadila lhostejný výraz. Temný kůň přivřel modré oči.

Iston zasalutoval: "Mí muži jsou připraveni, na váš povel, Vaše Veličenstvo."

Temný kůň poslouchal důstojníka, ale nespouštěl oči z princezny. V očích se jí objevil toužebný výraz, který neměl nic společného s Melicardem. Zdálo se, že věnuje pozornost kapitánovi.

Stínový hřebec věděl, že je princezna vášnivá žena, ale věděl i to, že by se její láska tak snadno nezměnila. Erini byla dřív několikrát připravená obětovat život pro muže, kterého milovala. Tahle Erini se chovala, jako by jí byl lhostejný.

Tahle Erini?

Zapomněl na Melicarda i na ostatní a odklusal k princezně. Chtěl nechtěl se k němu otočila, rozhodně byl působivý, obzvlášť když k ní mířil s tak zjevným odhodláním. V očích měla kupodivu i strach, jenž taky nepatřil k Erini, kterou dobře znal, i když spolu strávili málo času.

"Vaše Veličenstvo nevypadá dobře," zaduněl.

"Nedostatek spánku," zamumlala. Bylo zjevné, že žena před ním nechce, aby byl tak blízko.

"A co vaše soustředění? Dokážete nám pomoci?"

"Doufám, že ano." Tón jejího hlasu říkal opak.

Temný kůň se jí zadíval do očí. Pokusila se uniknout, ale měla příliš slabou vůli a rychle podlehla.

"Teď už vím, co mě na tobě tak rušilo! Teď vím, žeš mě nemohla volat nápomoc!"

Melicard se rychle přesunul k nastávající. Zadíval se na Temného koně s krví ve zdravém oku.

"Co jí to děláš? Co, ve jménu Tyberu, děláš?"

"Řeším jistě svoje pochybnosti o několika věcech - a proklínám se, že jsem si nevšiml očividného!"

Temný kůň přitáhl Erini k sobě a zároveň odstrčil Melicarda. Zatímco se král marně zmítal a jeho muži to zmateně sledovali, stínový hřebec zkoumal ženu před sebou. Výsledky ho nepřekvapily.

"Tohle není vaše nastávající, králi Melicarde! Tahle žena nemá vůbec žádné magické schopnosti! Ta, která tu před vámi stojí, přestože vypadá jako princezna Erini, není než ubohé stvoření zakleté kouzlem... které dozajista seslal mistr zmatků, Shade!"

Melicard otevřel ústa: "To není Erini?"

"Ne, to není princezna! Měl jsem si hned všimnout, že z ní necítím magii! Princezna Erini ještě není dost zkušená, aby dokázala zakrýt svou přítomnost, aspoň ne tak dokonale!"

Falešná Erini bojovala s kouzlem, které ji drželo. Možná to nebyla čarodějka, ale ať ji začaroval kdokoli - a nejspíš to byl Shade - zaštitil ji několika obrannými kouzly. Temný kůň, posílený vlastním vztekem, však jedno po druhém strhal, až zůstala jen iluze. Zatímco všichni čekali - Melicard rozťreseně - stínový oř odstranil poslední kouzlo a odhalil malou, mírně buclatou ženu.

"Galeo!" Kapitán Iston se vrhl k ní. Temný kůň nepostřehnutelně přikývl. Žena projevila nejsilnější emoce, když důstojník vešel do místnosti. To dokázala jen silná láska nebo nenávist a Temný kůň už věděl dost, aby poznal, co je co. Pustil zmatenou Galeu, která se obrátila ke svému vojákovi a ukryla se mu do náruče. Rychlým nahlédnutím do jejích myšlenek zjistil, že nic neví.

"Erini! Kde je Erini?" naléhal Melicard.

"Nevím, Vaše Veličenstvo. Když jsem zaslechl její volání, nevšiml jsem si, odkud přichází, protože uplynula jen chvíle od doby, kdy jsem odešel. Myslel jsem si, že musí být s vámi v paláci." Ebenový oř se divoce zasmál, vysmívaje se vlastní hlouposti a neopatrnosti. "Každý pohyb! Každý směr! Pokaždé mi nastaví nohu a já pokaždé znovu upadnu!"

Králova rozdělená tvář se zachmuřila. Zahleděl se kamsi do prostoru a rozkázal: "Najdi ji, Dítě Nicoty. Najdi mou královnu a zachraň ji. Je mi jedno, co to může stát. Začni hned."

"Hned?" Temný kůň si muže nedůvěřivě prohlédl. "Nemůžu ji začít hledat hned teď, i když část mne samotného křičí, abych udělal právě to! Talak je v nebezpečí a život jedné bytosti nemůže převážit osud celého království!"

"Nepotřebuji tě. My se udržíme. Udržíme se až do konce, když do bude nutné. Běž! Odmítám tvoji pomoc! Zprosti tě tohle tvých závazků?"

Stínový hřebec udeřil kopytem o mramorovou podlahu. Věděl, co král dělá, a ani trochu se mu to nelíbilo. Celý Talak! "Králi Melicarde... To nemůžu..."

"Tak se mi klid' z očí, dĕmone! Nechci od tebe nic, když odmítáš tohle!"

Melicardovi podřízení se pokoušeli dělat cokoliv jiného než civět na rozzuřeného krále. Temný kůň věděl, proč to král dělá. Z lásky.

Melicard vzdychl a očividně se dal do pořádku. "Budeme tady, až se vrátíš. Jak jsem řekl, Talak se na podobnou invazi dlouho připravoval - přestože je většina mých jednotek kdovíkde."

Temný kůň si uvědomil, že by se mohli klidně hádat až do chvíle, kdy Stříbrný drak vtrhne dveřmi do komnaty. Králův názor nemohlo nic změnit. Věčný věděl, že přijmout královo rozhodnutí není správné, ale bylo příliš blízké jeho vlastnímu přání. Přestal vzdorovat. Cítil, že Erini něco dluží za to, že ho pustila - a ještě mnohem víc, měla v sobě cosi, co nacházel v málokterém člověku, takže pro něj byla ještě obdivuhodnější. Nemělo to jméno a on se nesnažil nějaké najít. Teď záleželo jen na princezně.

"Dobrá," odpověděl nakonec co nejtišeji.

Pohled, který mu Melicard věnoval, byl směsí vděčnosti a úlevy.

"Nevím ani, kde hledat." To byla částečně lež. Temný kůň věděl, kde hledat; jediná potíž byla, že těch míst bylo příliš mnoho a času dozajista málo.

"Dělej, co můžeš." S tím se král odvrátil, na okamžik neschopný pokračovat.

Stínový hřebec usoudil, že mlčení bude vhodnější než jakákoliv odpověď, a okamžitě vyrazil. Kam, to netušil.

Když Temný kůň zmizel, Melicard pomalu dostal myšlenky pod kontrolu. Přisahal, že Talak udrží, a tak ho udrží. Obrany nikdy neprošly opravdovou zkouškou bojem, ale na to se pokoušel nemyslet. Ironií osudu Melicard přestal uvažovat o možné zkáze. Ty stovky prokletých draků, kteří zemřou, pro něho nic neznamenaly. I jeho vlastní lidé budou umírat a království může padnout.

"Kapitáne Istone!" Začal se na cizince spoléhat, kapitánova věrnost a zkušenosti na něj udělaly dojem. Pokud nějak přežijí, nabídne mu trvalé místo ve svém štábu - pokud ještě bude Iston chtít zůstat v Talaku. Jestli Temný kůň selže - ta strašná myšlenka odmítala umřít - jednotka z Gordag-Ai se nejspíš vrátí domů, protože by ztratila pouta k jeho království.

"Vaše Veličenstvo?" Důstojník se zdráhavě odpoutal od své paní; Melicard ucítil bodnutí bolesti.

"Máte rozkazy. Musím vás požádat, abyste se jich teď držel."

"Ano, Vaše Veličenstvo."

Král nečekaně dodal: "Než odejdete, smíte se rozloučit."

"Děkuji vám." Iston zasalutoval, vzal Galeu za ruku a odvedl ji stranou.

Melicard se otočil k ostatním. Někteří už měli rozkazy; ti byli ihned propuštěni. Ostatní čekali, jistí si tím, že jejich panovník má znovu vše pod kontrolou.

Král si prohlédl obzor. Představoval si to, nebo hordy dračího krále zpomalovaly? Ušklíbl se.

Bezpochyby jen zbožné přání.

"Máme," začal konečně, "jen několik hodin, než vypukne vřava. Ostatní znají své povinnosti. Co chci od každého z vás, jsou návrhy - nebo připomínky k čemukoliv, na co jsem zapomněl. Chci cokoliv, co nám získá čas." Přál si, aby měl aspoň jednoho čaroděje. Navzdory tomu, že ke kouzelným amuletům cítil od zmrzačení osobní nechuť, díky nim a díky tomu, co dokázal Drayfitt - ubohý Drayfitt - král vždycky předpokládal, že je jeho palác bezpečný před vpádem draků vrhajících kolem sebe kouzla. Teď už si však nebyl tak jistý. Nevadila mu schopnost Temného koně přicházet a odcházet podle libosti. Taky Shade to dokázal, ale to byl černokněžník s tisíci lety zkušeností. Trápilo ho však, že mu špeh Stříbrného draka pracoval přímo pod nosem; a Quorin se bezpochyby několikrát spojil se svým skutečným pánem. Stačil by jeden průlom v magických obranách...

"Můj pane!" Strážce u dveří žádal povolení vstoupit.

"Ano, co je?" Neměli už tak dost potíží?

"Nějaký drak se dožaduje vstupu do města!"

"Drak?" Jak jim to mohlo uniknout? Bezpochyby vyslanec Stříbrného, který má přednést požadavky svého pána. Nejlepší bude zabít ho... ne. Raději ho pošle zpátky se vzkazem! "Řekni tomu plazovi, že jeho pán tohle město nikdy nedostane a že jsem prohlásil, že jeho hlava bude viset vedle praporů, až tu jejich hordu nestvůr rozdrtíme!"

"Můj pane..."

Král věděl, že z něj promluvily vášně, ne rozum, ale bylo mu to jedno. Drzost jeho nepřítele ho rozzuřila.

"Slyšel jsi mne! Běž!"

Voják se hluboce uklonil, ale nepohnul se. Cítil, že něco musí říct, ať se král hněvá, jak chce. Melicard souhlasně kývl.

"Ten drak není u severní brány, můj pane, a vypadá to, že nepatří ke klanům Stříbrného."

"Ne?"

"Prohlašuje, že přijel z jihu."

Jih ? "Z Dagorského lesa?"

"To říkal."

Melicard nevěděl, jestli se má smát nebo klít. Zelený drak poslal vyslance, ale s ohledem na to, že Talak a vládce Dagorského lesa v minulosti zkřížili zbraně, vystávala otázka - přijel jako spojenec, nebo jako nový nepříteli

Existoval jen jeden způsob, jak to zjistit.

XXI.

Erini byla vyděšená, i když se ze všech sil snažila nedat to najevo. Bála se mnoha věcí, ale nejvíce ji děsilo podivné chování jejího věznitele.

Přestože Shade tvrdil opak, princezna pochybovala, že je jeho duch tak úplný, jak si myslel.

Černokněžnickova osobnost jí připadala prchavá, přelévала se z jednoho extrému do druhého. Teď, když byl tak blízko očekávanému triumfu, si Shade začínal vybavovat víc a víc podrobností svého tragického selhání - a trval na tom, že se s ní o každou z nich podělí, jako by se chtěl od těch vzpomínek očistit.

"Když se lidé vrátili do této země," vyprávěl jí přátelsky, "a usadili se, přestěhoval jsem se zpátky mezi ně. Tehdy se lidé sklonili před mocí prvních dračích králů. Slaboši! Jejich předkové se připojili k tomuto světu, nasávali jeho magii, místo aby posilovali vlastní! Několik jich však dokázalo s touto magií dělat výjimečné věci, a od těch jsem se naučil leccos, co jsem se předtím neodvážil zkoušet, ze strachu, že bych mohl ztratit sám sebe, jako se to stalo mým druhům."

Erini, spoutaná kouzly vestoje s rozpaženými rukama - jako bych vyzývala celý svět, pomyslela si hořce - polovinu z toho, co říkal, nechápala. Vyprávěl to pro sebe. Dokud ji to chránilo před osudem, který jí nachystal, princezna nic nenamítala.

"V té době jsem měl mnoho jmen a mnoho masek, učil jsem se všechno, co jsem mohl. Několikrát jsem obnovil svůj život. Věděl jsem však, že tahle kouzla mě jednou zklamou. Zemřu a vraadové navždy zmizí z tohoto světa, ze světa, který je právem náš." Studeně se usmál. "Bylo tu i několik dalších, kteří přežili, v jistém smyslu, ale ti se také poddali přirozenosti tohoto světa, až byli méně vraady a více... více..."

Shade vstal. Zdálo se, že celý příběh zapomněl. Nebylo to poprvé, kdy se tak náhle změnil. Natáhl jednu paži a intenzivněji rozzářil modrou světelnou kouli, která se jim vznášela vysoko nad hlavami. Zajatkyňě poprvé spatřila víc než stíny; světlo odhalilo čarodějovu pevnost. Erini náležitě užasla.

Princezna nikdy neviděla trůnní sál dračího císaře, a tak jí pochopitelně uniklo, jak jsou si obě místa neuvěřitelně podobná. Všechny stěny lemovaly veliké sochy dávno mrtvých nebo ztracených lidí a tvorů. Některé vypadaly tak skutečně, že princezna raději odvrátila zrak, ze strachu, že by jí mohly pohled vrátit. Erini byla statečná, ale i s omezenými zkušenostmi na poli magie cítila v každé z nich jakousi studenou přítomnost. Tyhle věci byly živé, i když ne ve smyslu, který by většina lidí považovala za život. Určitým způsobem jí skoro připomínaly Temného koně, přestože nenáviděla skutečnost, že ji to vůbec napadlo.

"Můj úkryt. Vydrancovaný těmi šupinatými lumpy nahoře. Tady jsem vytvořil své kouzlo a uložil všechny poznámky a zvláštní hračky. Vraadský zvyk. Přestože jsem čaroval mezi lidmi a žil ve společnosti lidí, tady, na tomhle místě, jsem poprvé dostal ten nápad. Tady jsem našel stezku nesmrtnosti a začal jsem jí putovat, tady jsem našel skutečnou moc, o jaké se dokonce ani vraadům nikdy nesnilo."

Zatímco Shade mluvil, sáhl do pláště a vytáhl docela obyčejně vypadající trojnožku. Opatrnost, s jakou s ní zacházel, Erini prozradila, že ta věc rozhodně není obyčejná. Bezmocně sledovala, jak ji čaroděj položil k jejím nohám.

"Koncepte mě napadla brzy, ale její uskutečnění mi celá staletí unikalo. Báł jsem se, že jsem ztracený. Abych pochopil, co potřebuji, musel jsem dát sám sebe. Dovolit, aby mě tenhle svět změnil - neříkal jsem to už?" Shade nejistě vzhlédl od práce. V hlase měl náznak strachu, jako by si konečně začínal uvědomovat, že jeho mysl není tak v pořádku, jak by měla být.

Zatímco si lámal hlavu nad svou vlastní otázkou, Erini se dál snažila vyprostit. Nemohla se sice hýbat, ale její mysl zůstala volná. Shade potřeboval, aby byla volná, ale poddajná. Princezna se toho zoufale snažila

využít, neustále sbírala všechnu sílu, co v sobě dokázala najít, a křičela o pomoc. Doufala, že ji Temný kůň uslyší. Byla to nepatrná, skoro bláhová naděje, ale zároveň všechno, co měla. Neměla dost znalostí ani zkušeností, které by potřebovala, aby se dokázala vyprostit z fyzických pout. Čaroděj znal příliš mnoho uskoků.

"Ani to nebude bolet - aspoň ne moc," řekl jí najednou Shade a postavil se ani ne na šířku dlaně od princezny oblíčeje. Pokusila se zavřít oči, ale kouzlo jí v tom bránilo. Místo toho byla nucená hledět do jeho lesklých, jakoby složených hmyzích očí. Říkalo se, že oči jsou zrcadlem duše, a v Shadeových byly spíše odrazy než podstata. Více než život, ale zároveň i méně.

Už nebyl člověkem; nejspíš jím nebyl od toho dne, kdy propadl vlastní posedlosti.

Dal jí dlaně před oči a jeho hlas zněl konejšivě, i když v něm byl podtón nejistoty a strachu. "Teď mě poslouchej. Začínám. Nepotřebuji tvoji spolupráci, ale žádám o ni. Dej mi, co chci, a já uvidím, co pro tebe potom budu moci udělat. Dáš mi, co chci, bez ohledu na to, co si přeješ ty, ale přechod bude pro nás oba snazší, pokud budeš spolupracovat ochotně."

Zmrazená Erini mohla odpovědět jen očima a okamžitě to udělala. Shade couvl a jeho tvář byla nejdřív obrazem výčitek svědomí, ale pak se náhle proměnila v aroganci a panovačnost. "Tak dobrá. Nabízím ti to, opravdu. Trp si, jestli chceš. Uděláš pro mne tohle."

Čaroděj natáhl dlaně a dotkl se princezny čela. Erininu mysl náhle zaplavily obrazy a pokyny. Zjistila, že za této situace nedokáže pokračovat ve volání o pomoc, a konečně se vzdala. Jedinou útěchou jí byla nepatrná naděje, že jí něco v čarodějových pokynech přivede na nějaký nápad.

Erininým úkolem, jak ho Shade popsál, bylo být nádobou, ve které se mají promíchat dvě radikálně odlišné podoby magie. Na rozdíl od příběhů, které slýchala jako dítě, to nebyly síly světla a temnoty. To, co chtěl Shade ovládnout, byly pozůstatky moci ze světa, z něhož pocházeli vraadové, a vlastní moc tohoto světa. Obrazy jí děsily i přitahovaly.

"Začneme teď." Shade se ovinul pláštěm, předklonil se a zahleděl na trojnožku.

I když toho Erini mnoho neviděla, všechno cítila. Cítila, jak moc, kterou povolala, zaplnila komnatu - ona povolala moc? Ne, jen to tak vypadalo. Z pokynů, které jí černokněžník vložil do hlavy, pochopila, že Shade používá trojnožku, aby protáhl energii skrz Erini. Kdyby tolik moci prošlo jím samotným, riskoval by, že jeho plán nevyjde. Musel být volný, aby mohl všechno ovládat, a to by bez ní nebylo možné.

Erini věděla, že musí existovat nějaké způsoby obrany, které by mohla použít, způsoby, které by jeho kouzlo natrvalo přerušily, ale nebyla natolik zkušená, aby si dokázala poradit s přílivem síly a zároveň se soustředit na vlastní štít. Teď princezna viděla, proč Shade toužil po nezkušeném a necvičeném čaroději s velkým potenciálem. Dokonce i Drayfittova mysl by se mohla příliš uzavřít, takže by se černokněžník nemohl spolehnout na výsledek. Erini byla jako dítě, neznala vlastní hranice, jako otevřená kniha, do které mohl Shade zapsat, co jen chtěl.

"Cítíš sílu, která vtéká do tvé duše." Konstatování, ne otázka. "Zadrž ji tam. Nech ji, ať se shromáždí."

Udělala, co po ní chtěl, neschopná udělat cokoliv jiného. Bylo hrozné cítit se tak silná, a tak bezmocná zároveň. Zdálo se, že skrz ni protéká magie celého světa. Erini poprvé viděla svět v podobě čar a polí energie, jako většina ostatních čarodějů. Přesto jí zůstalo i vidění spektra. Obojí bylo totéž. Nedalo se říct, jestli jedno bylo výsledkem druhého nebo obojí začalo existovat současně. Bylo tu tolik možností, zeje nejspíš neznali ani největší legendární čarodějové. Bylo tu dost moci, aby se z člověka mohl stát skoro bůh...

...a to byla jen část toho, po čem Shade toužil. Shade, ne ona. Princezna si připomněla, že ona je jen nádoba a všechna moc, která se v ní hromadí, je pro jejího věznitele, ne pro ni.

"Proud bude pomalu pokračovat. Musíš usměrňovat jeho intenzitu, ujistit se, že tě nezaplaví - a být připravená přijmout další nabídku."

To je příliš! Erini se vyděsila. Jak by mohla pojmout tolik energie, tolik čiré moci? Bojovala o vlastní mysl. Temný kůň! Kdybych ho jen mohla přivolat!

Erini?

Byl to jen okamžik a po tom jediném slově ho ztratila, ale věděla, že se dotkla myšlenek věčného.

Naplnila ji naděje.

Právě když Erini začala znovu pátrat po Temném koni, vstoupilo do ní cosi chladného a odporného a

laskalo se to s její duší, jako by to ochutnávalo něco sladkého. Zaskočená princezna toužila křičet a křičet a křičet, ale Shadeovo předchozí kouzlo jí v takové úlevě z hrůzy nepředstavitelného vpádu bránilo. Svět kolem ní se zmenšil, jako by se dívala shora. Černokněžník jí hleděl do očí, se zvědavostí a očekáváním. Chtěla ho zatlouct do země, stáhnout z něj kašdickou vrstvu kůže, zatímco by se svíjel v agónii - cokoliv, jen kdyby to její mysl zbavilo té nevyslovitelné přítomnosti, která se snažila stát její součástí.

"Přijmi to, princezno. Nemáš jinou volbu."

Neposlechla. Erini chtěla zničit, rozervat vlastní tělo a vyrvat tu rakovinu z duše. Shadeovy rozkazy jí však dovolovaly jen nejslabší odpor. Tohle byla esence moci, kterou černokněžníkův lid používal v tom bezejmenném pekle, které - museli? - opustit. Dračím říším to bylo naprosto cizí, řídilo se to jinými, pokřivenými přírodními zákony, které by tady neměly - nesmějí - existovat.

Dá se to obejít.

Nebyla to její vlastní myšlenka, spíše se teď, když nastala pravá chvíle, dostal do popředí jeden ze Shadeových vtištěných pokynů. Připadal jí skoro jako něco živého, jako by byl naplněný drobounkým kousíčkem vraadského bytí.

Existují spojovací body, místa, kde se obě reality můžou svázat. Musíš se jenom rozhlédnout.

Spojit. Musí se spojit. Erini už to viděla. To je jediná možnost, jak se ochránit před utrpením a podobným osudem, jaký potkal Shadea, jestli ne horším. Obě síly, které v ní byly, by dokázaly rozervat její tělo i duši až za hranice věčnosti. Jestli má mít jakoukoliv šanci na přežití, bude se muset řídit pokyny svého věznitele.

Samozřejmě že ano, připomněl jí kousíček Shadea. Erini přemýšlela, jestli je to práce její vlastní mysli, že vypadá tak živý; a pokud ano, znamená to, že i ona propadá šílenství?

Máš úkol. Splň ho.

To byla jediná skutečnost, kterou v tu chvíli vnímala. S rostoucím znechucením přijala cizí magii plně do vlastní duše. V jejích představách se svíjela jako červ a pokoušela se zavrtat hlouběji. V tu chvíli ji Erini málem zavrhl, ale věděla, že kdyby se o to pokusila, ztratila by sama sebe. Z jakého druhu světa to vraadové pocházeli a jak jen mohli být předky dnešních lidí? Tu a tam zahlédla náznaky odpovědí, matné, poloprůsvitné obrazy, které tančily kolem ní a skoro ji odvedly od strašlivého úkolu, který měla. Žádný z obrazů nebyl zřetelný a Erini to přineslo jistou úlevu. Navzdory vlastní zvědavosti cítila, že se o těchhle věcech ve skutečnosti netouží dozvědět. Všechny páchly stejně odporně jako ta cizí magie.

Vidíš body. Vezmi je a spoj je s jejich protějšky. Tady. Tady. Tady.

Tahle část úkolu teď vypadala skoro směšně jednoduchá, přestože věděla, že právě tady Shade původně začal klouzat dolů po spirále ztracení. Erini nechápala proč. Body v její mysli se ochotně setkávaly. Možná proto, že byla jen nádobou - nebo spíš katalyzátorem - a ne příjemcem výsledku kouzla. Měla jen jeden cíl, ne několik, jako měl tehdy on.

Zatímco část jejího vědomí pracovala automaticky, bez šance dělat cokoliv jiného, Erini zjistila, že se mění její mysl, že se mění její duše. Princezna už tu změnu nemohla odmítnout, stejně jako předtím nemohla odmítnout přijetí cizí magie. Po několika vteřinách -nebo možná minutách či snad hodinách, kdo ví - začala Erini změnu dokonce vítat. Její obzory rostly a rostly a pochopení, jaký skutečně je její svět, se rozšiřovalo, až Erini cítila, že ona sama je Dračí říší, ohromnou východní pevninou, menšími jižními kontinenty, ostrovy, moři... vším.

Shadeovo kouzlo teď pro ni bylo vedlejší, něco, co se muselo udělat, ale co nevyžadovalo víc než nepatrný zlomek její pozornosti. Zнала všechny události, všechny lidi. Podvědomě se zaměřila na Talak a na snoubence.

A tady, před jejím pohledem, myšlenka ožila. Draci byli městu na dosah. Princezna získala jistou představu, kolik času uplynulo, protože slunce stálo vysoko a zdálo se, že první rány už padly. Na pásu země mezi hordami dračího krále a městskými hradbami leželi mrtví draci a z usedlostí, které měly tu smůlu, že stály poblíž severní hradby, nezbylo víc než rozštípané dřevo a pár rozházených věcí.

Vzpomněla si, že obyvatelé dostali ještě před jejím únosem rozkaz stáhnout se za hradby. I město samotné bylo zasaženo. Vzdušný útok, řekl jí jakýsi koutek mysli. Znělo to překvapivě podobně, jako kdyby to řekl dědeček, manžel babičky, která byla v té době královnou. Byl už skoro sedm let mrtvý.

Prohlížela si draky. Něco jim probodlo srdce. Něco kouzelného.

Melicard. Její výhled se nezměnil, viděla všechny věci najednou, ale obraz krále byl najednou jaksí v popředí. Byl v trůnním sálu a vydával rozkazy, pohlcený bojem. Několik jeho mužů bylo zraněných a jednu ze stěn pokrývala lepkavá, tmavá tekutina. Erini si opožděně všimla nebe, tam kde kdysi býval strop. Drak, který prorazil všemi jejich obranami. Magické obrany Talaku - nevzpomínala si, jestli o nich předtím vůbec věděla - však byly nějak obnoveny a ve skutečnosti i posíleny. Dračí král zjistí, že Talak bude drahé vítězství.

Vítězství. Dračí vládce ho měl stále ještě na dosah. Nakonec bude Talak v troskách a většina obyvatel mrtvá. Další Mito Pica.

Dvě magie teď byly skoro jednou. Erinin výhled se znovu změnil, tentokrát matoucím způsobem. Bylo to trochu znepokojující, i když tahle emoce jí začínala unikat. Navzdory pochopení svého světa, které získala předtím, princezna nedokázala rozpoznat, co se děje teď. Určitým způsobem jí to připomínalo, jak vypadal svět, když viděla spektrum. Jako jeden obraz přes druhý. Usoudila, že je to výstižné přirovnání, nevysvětlovalo však, co halí Dračí říše i zbytek světa jako rubáš.

Byly tu hory na místech, kde hory být neměly. Byly tu řeky a jezera tam, kde teď byl jen suchý písek nebo zelené lesy. Tam, kde stál Talak, povstalo i jiné město, menší, ale čnicí mnohem výš k nebi; zikkuraty Melicardova království bojovaly o nadvládu s podivnými pokroucenými věžemi, které končily špicemi ostrými jako kopí. Byl to a nebyl stejný svět.

Přestože cítila život onoho světa, něco ji varovalo, aby ho nehle-daia. Místo toho obrátila vnitřní zrak k nejúchvatnějšímu i nejmrazivějšímu obrazu. K samotnému nebi. Nádhernou modř jejího světa nahradila temně zelená. Ne tak zelená jako listy, ale zelená, která Erini připomínala jen hnilobu. Rozklad. Svět, který hnisal, a hnisal už celé tisíce let.

Svět, který Shade a vraadové opustili, než přišli sem. Svět, ze kterého udělali tenhle shnilý vřed.

Tohle byl potenciál, který přinášel Shade.

Aniž chtěla, obrátil se její zrak přímo na čaroděje. Klečel před ní, uchvácený postupem vlastního kouzla, skoro připravený přijmout ovoce její vynucené práce. Šokovan na něm viděla věci, o kterých nejspíš nevěděl ani on sám. Nejen myriády inkarnací, ale i to, co poškozené kouzlo za ta tisíciletí udělalo jeho bytostné podstatě. Shade nebyl ani zdaleka úplný, ani zdaleka nedotčený světem, z něhož jeho lidé utekli. Byl snad v ještě horším stavu, než v jakém byl během předešlých vtělení - a odmítal to vidět.

Ohromily ji jeho latentní schopnosti. Princezna si uvědomila, že se během všeho dění držel zpátky. V čaroději, ukrytém pod kápí, dřímala moc schopná zničit území větší než samotné Tyberské hory. Shade naznačoval, že jeho druh má moc podobnou bohům, ale skutečnost byla ještě mnohem drtivější. Jen touha dokončit celoživotní úkol držela na uzdě šílenství, které by dokázalo obrátit v trosky celé Dračí říše za méně než týden. A malá, hlodající pochybnost - vina, opravila se o tom, co dělá. V Shadeovi bylo víc dobrého, než si uvědomoval. I v tom původním. Jeho vlastní vzpomínky mu lhaly.

Tohle je nová podoba vtělení, usoudila Erini. Shade neunikl předchozímu selhání; ušpinil se ještě víc než předtím.

Co by se stalo, kdyby jeho moc vzrostla stokrát?

Erini zjistila, že roste nade všechny meze. Její smysly expandovaly. Brzy už nebude součástí svého světa, ne v pravém smyslu. Tohle je osud, který dolehl na Shadea, ale Erini se nevrátí v žádné podobě.

Shadeova obměna původního kouzla to zajistí. Získá moc, kterou hledá, ale při tom ztratí nádobu.

To, co zbývalo z Erini, bojovalo s osudem, ale chyběly jí zbraně. Nedokázala soustředit svůj nevýznamný talent na protiúder - a k čemu by jí to ostatně bylo? Shade by odbyl jakýkoliv úder na magické úrovni asi s takovým úsilím, jaké potřeboval k nadechnutí.

Erini cítila, že se třísť. Její úkol byl skoro hotový, ale ona nikdy neuvidí výsledek. Napětí bylo příliš velké. Myslela na Melicarda, který nebude mít nikoho, kdo by ho chránil před pádem do stejné tmy, v jaké žil, než přišla ona. Před Erini se mihl jeho obraz, jak rozkazuje pobočníkům. Pomyslela na rodiče, kteří se nikdy nedozvědí, jaký osud jejich dceru potkal. Když se objevili král a královna Gordag-Ai, Melicard jako by vybledl. A nakonec se zatoulala v myšlenkách k Temnému koni, k bytosti, kterou znala jen krátce, ale k níž měla vztah, pouto.

Erini?

Obraz Temného koně se zaostřil. Stál, zmatený, na místě, které bylo tak bezútěšně pusté, že to musely být Severní planiny. Zima a sníh ho ani v nejmenším netrápily. Temný kůň zůstal stát, hlavu nakloněnou na stranu, skoro jako by něčemu naslouchal.

Erini!

Cítil ji? Začínající čarodějka si nebyla jistá, jestli ji to ještě zajímá. Přesto, kvůli poutu, které mezi nimi bylo, připustila, že tuje.

Ted' stál ve střehu a hledal směr, kterým by se rozběhl. Erini! Kde jsi?

Kde je? Nejprůměřenější odpověď by byla "všude", ale věděla, že tak to stínový hřebec nemyslí. Hledal její fyzické tělo.

Její vědomí zaplavila vlna naléhavosti. Erini si nebyla jistá, jestli jsou to její vlastní zbloudilé emoce nebo emoce Temného koně, které se nějak přenesly jejich spojením. Ať je to jakkoliv, rozhodla se oné naléhavosti vyhovět a dovolila mu vidět, zakusit, kde je.

Věčný se zamračil a vyštěkl na ni: Víím, kde jsi! Neztrat' sama sebe! Drž se svého bytí, Erini!

Pak ho ztratila, protože aby dokázala kromě Shadeových pokynů poslechnout i ty jeho, musela soustředit zbylou vůli na obranu vlastní podstaty. Nebyla si jistá, jak dlouho to dokáže, protože černokněž-níkovo kouzlo bylo čím dál prudší a bylo čím dál těžší mu odolat. Bez ohledu na její úsilí to nebude trvat dlouho.

Erini přemýšlela, jestli ji Temný kůň najde včas - a jestli alespoň věčný bude mít proti Shadeově moci šanci.

Mezitím ta její část, která byla čeraokněžníkovou loutkou, konečně dokončila poslední svazování.

V komnatě, pod bdělými očima soch, vítězný Shade s kápi staženou přes obličej rozepjal své schopnosti a připravil se konečně přijmout to, co vnímal jako náležitou odměnu. Jeho vzpomínkami proplouvaly tváře vraadů, které znal - většinou z jeho klanu, tváře přátel nebo častěji nepřátel. Ted' získá věčný život a moc, kterou přinutí dokonce i ty, kdo dohlížíjí na Dračí říši i jiné země, ty rádoby bohy, uznat jeho svrchovanost.

Bude mít svět na hraní. Žádný vraad nikdy neměl na hraní celý svět.

A hlavně, nezemře. Vraadové se nestanou jen stínem minulosti.

Ze snů ho násilím vytrhla důvěrně známá postava. Cítil, jak se kolem princezny vytváří bariéra.

"Poslední falešná cesta skončila, Shade! Pojd'! Otoč se a pozdrav starého přítele! Nemáš snad

Temnému koni co říct - pár slov, která bych ti mohl vytesat na hrob?"

Čaroděj v kápi se pomalu k dávnému protivníkovi, ke starému příteli otočil: "Trvalo ti dost dlouho, než ses sem dostal."

Temný kůň opatrně couvl, ale ne proto, že by ho snad vyděsila vraadova sebejistá řeč. Samozřejmě, Shade věděl, že stínový hřebec přijde. Nic jiného nečekal. Ne, Temného koně rozrušilo něco, co Shade ze svého úhlu neviděl - a co ve skutečnosti neměl vidět ani on.

Z hloubi kápě odpověděla jeho pohledu zastřená skvrna, která mohla být tvář.

XXII.

Stříbrný dračí král hořce zasyčel, když viděl, jak Talak odráží další útok. Ten zmrzačený červ, který se pokládal za krále, nějak překonal všechny překážky, jež mu připravili, včetně ztráty většiny vojska. Dračí vládce se krátce podíval vpravo, kde stál jeho lidský sluha a prohlížel si scénu se stejnými pocity jako on. Stříbrný drak netušil, proč nechává Quorina žít, kromě toho, že toužil ukázat mu, ukázat jim všem, že dobije Talak, i kdyby ho to mělo stát každou zbraň a život pod jeho velením.

Další bude Shade. Spojenectví byl omyl, dračí král si v jedné zoufalé chvíli myslel, že ho potřebuje, ale ani jeden z nich se jím už od počátku neřídil. Stříbrný drak přemýšlel, jestli už čaroděj ví, že jeho kletba nebyla zlomena. Pro draka to bylo očividné, ale ten arogantní teplokrevný tvor si byl jistý, že je znovu celý. Drak se zasmál, takže se na něj ti, kdo byli poblíž, diskretně podívali a pokoušeli se zjistit, co jejich pán v takovou chvíli považuje za zábavné.

Shade získal informace z mysli čaroděje Drayfitta; věděl, že stařec jeho knihu pečlivě prostudoval.

Bohužel pro Shadea Drayfitt nikdy neviděl poslední poznámky. Dračí vládce sice musel čekat, dokud nedostal čarodějův překlad ostatních stran, které mu poslal, ale to čekání stálo za to. Získal tak základ

pro překlad zbylých listů, na kterých, jak uhodl, byly zapsány ty nejcennější informace. Poslední stránky obsahovaly vodítka ohledně základů vražedské magie a čirou náhodou i Shadeovy komentáře k jeho původním teoriím. Shade na tyhle poznámky někdy během své pouti zapomněl. Dračí král zajistil, že zůstanou zapomenuty, dokud se k něčemu nebudou hodit jemu.

Ano, Shade bude další... pokud z něj zůstane něco, co budou draci moct zabít.

Dračí král se narovnal a dal signál jednomu z vévodů, válečníkovi, který byl jeho synem. Většina draků kolem něj byli jeho potomci, ale žádný neměl značky. Nemohli být jeho dědici. Mohli být jen válečníky, kteří za něj položí život - možná už teď.

Hlavní voj čekal právě na tento signál. Stříbrný drak už věděl, které části obrany jsou teď nejslabší.

Všechno vrhne na ně. Původně chtěl Talak nedotčený. Jako kořist. Teď už bylo dračímu pánu jedno, jestli z města nezůstane kámen na kameni i to, jestli přijde o celou hordu.

Jeden z jeho potomků se s ním dohadoval, že takový útok je šílenství, že bude stát spoustu životů. Jeho zdechlinu ještě teď trávili královi jízdní draci. Nikdo jiný si netroufl se ozvat a nikdo jiný by se neodvážil ani naznačit, že není dost schopný vládce a že se mu vedlo jen ve stínu mocnějšího bratra, Zlatého draka. Nikdo se neodvážil nazvat ho zbabělcem.

Poslední část úvahy neměla logiku, ale taky žádnou nepotřebovala. Dračí král se zodpovídal jen sám sobě.

Vyrazili na Talak.

Skvrna.

Průchod hranicemi mezi Nicotou a realitou Dračí říše nezrušil kouzlo, které Shade seslal. Očividně ho jen pozměnil, takže se nedalo říct, co se stane příště. Období přičetnosti bylo jen obdobím klidu, než se černokněžníková "nemoc" přesune do dalšího stádia. Z Shadeova chování Temný kůň pochopil, že si jeho starý společník ani neuvědomuje, co se děje. Čaroděj pořád věřil, že je zpátky tam, kde začal, že je smrtelný, ale celý.

A co mu pak udělá tohle nové kouzlo?

Zdalo se, že Erini, nehybně uzamčená v poslední fázi Shadeova gambitu, začíná slábnout. Temný kůň se díval z jednoho na druhého, se strachem na Erini a se vztekem na čaroděje. Ženě už zbývala jen troška času. Rychlý příchod Temného koně jí přinesl odklad, bylo však otázkou, jak dlouhý. Byl nucen vynakládat čím dál víc energie jen na to, aby udržel na uzdě moc, která se v ní shromažďovala.

Stínový hřebec velmi pochyboval, že se dokáže postavit Shadeovi, a zároveň udržet tuhle rovnováhu.

Věděl, že jeho první a hlavní povinností je za každou cenu zastavit Shadea... ale ta cena by zahrnovala obětovat jeho zachránkyni.

Od jeho příchodu zatím uplynulo jen několik vteřin. Pokoušeje se získat čas, pomalu odpověděl na čarodějovu první poznámku: "Čekal jsi mne."

"Moje plány zahrnovaly i to, že se ti případně podaří mě vystopovat," odvětila postava bez tváře. Shade vypadal až moc klidně. "Skoro všechno, co jsem udělal, mělo jen udržet tvoji zvědavost a tvrdohlavost na uzdě, než se nakonec setkáme."

To Temného koně rozesmálo: "Jen pár tvorů má tu drzost chtít, abych jim dělal publikum - ale ty máš mezi nimi čestné místo, můj bývalý příteli a současný nepříteli!"

"To proto, že se od tebe nemám čeho bát, věčný - Věčný!" Možná se Shade usmál; opravdu se to nedalo říct. Temný kůň ho pozoroval a skutečně ho litoval. Být tak blízko úniku z nekonečné kletby...

"Jsem totéž, co ty, Dítě Nicoty! Jsem nesmrtelný. Konečně jsem uspěl."

"Ještě ne, vraade. Klíč je v zámku, ale ještě se neotočil."

Shade nic neříkal, ale Temný kůň si náhle byl jistý, že se čaroděj usmívá.

Komnatou zavál hořce chutnající vítr. Objevil se tak náhle, že než si ho Temný kůň vůbec všiml, byl už silný skoro jako tornádo. Pokud ho Shade vyčaroval, aby ho zničil, tak to byl slabý pokus. Pro bytost zrozenou v místě mezi chaosem a řádem byl takový vítr sotva víc než vánek; nemohl se dokonce dotknout ani bezmocné Erini, protože ji stínový hřebec svou mocí chránil.

Co však vítr mohl zničit, byla komnata - dokonce i hora, pod kterou ležela tato jeskyně. Úlomky bláznivě poletovaly vzduchem, narážely do sebe a vylétaly do tmy. Temný kůň zjistil, že stojí na nejisté půdě, a jeho pouto s Erini se napjalo na nejvyšší mez. Na zastavení kouzla, které Shade - tohle mohla

být jedině jeho práce - seslal, bylo pozdě. Věčný jen chránil sebe a princeznu a čekal, až se bouře přežene. Pokud se přežene.

Když se poslední ze stěn jeskyně odtrhla od země a zmizela, vynořilo se nové okolí. Mělo divoké, nepříjemné barvy a krajina byla jaksi zvrácená a umírala. Nebe bylo podivně zelené, spíš jako plíseň nebo něco mrtvého, co už dlouho samo hnije.

Shade uprostřed toho všeho stál tam, kde byl, zdánlivě netečný. Když vítr utichl a nahradil ho ostrý sirnatý zápach, čaroděj tichounce řekl jediné slovo. V tichu téhle odporné, vyčerpané země ho Temný kůň slyšel tak zřetelně, jako by křičel.

"Nimth."

To jediné slovo řeklo vše. Řeklo Temnému koni, kde je. Řeklo mu, jakou moc musí Shade mít, aby prorazil bariéru, která zůstala neporušená od dob, kdy vraadové utekli ze svého zmučeného světa, z Nimthu. Řeklo mu to o Shadeovi něco, co Temný kůň předtím nevěděl.

Čaroděj jednal rychleji, než věčný čekal. Vzal si od princezny to, co mu patřilo, zatímco kolem ní Temný kůň držel ochranné štíty.

Temný kůň selhal.

"Obnovím rovnováhu," náhle zašeptal Shade. Jeho hlas se znovu rozléhal, jako by ze všech sil křičel.

Byli zpátky v jeskynním dómu, ve kterém čaroděj provedl experiment. Tentokrát byl přechod okamžitý.

Shade zjevně předpokládal, že není důvod hrát další divadýlko.

Stínovému hřebci neuniklo sdělení, ukryté za náhlým návratem do Dračí říše. Shade mu svými činy říkal, že jeho moc sahá mimo přírodní zákony, mimo dosah vlády reality.

Zatímco nad tím uvažoval - čaroděj dávnému příteli velkodušně dopřál čas - uvědomil si jednu věc.

Mohutný kůň se výsměšně zasmál.

Shade, kterého by určitě nepotěšilo, kdyby pochopil, čemu se Temný kůň směje, ztratil klid. Přestože nikdo jiný než on sám nevěděl, jak se tváří, změna postoje stačila. Temný kůň se utišil; věděl, že se dotkl protivníkovy největší slabiny, a věděl i to, že šance na její využití jsou přinejlepším minimální. Raději se pokoušet dohodnout mír mezi Stříbrným drakem a králem Melicardem.

Z čarodějových rukou vyšlehly tenké, řízené pramínky energie a udeřily hřebce jako tisíc přesných šípů vypuštěných skvělými lukostřelci. S každým úderem Temný kůň cítil, jak mizí kousek jeho podstaty.

Odrazil, co mohl, několik jich poslal zpět k jejich tvůrci, ale bylo jich příliš a stále létaly další. Znal jeden spolehlivý způsob, jak se vražedného deště zbavit, ale to by znamenalo nechat Erini jejímu osudu, a to Temný kůň odmítl. Neuniklo mu však, že stejně umře vzápětí po něm. Jen stále stoupající množství jeho vlastní magie bránilo tomu, aby se roztržila. Brzy už mu nezůstane nic, aby se bránil a léčil.

Poslední vlnící se střely zmizely dřív, než se stínového oře dotkly. Zdálo se, že se Shade znovu ovládl.

Jeho hlas zněl skoro omluvně: "Pokoušel jsem se ti ukázat, čeho jsem schopný, Temný koni. Ted' jsem i mimo tvoje možnosti. Nemá smysl usilovat o smrt - byla by to tvoje smrt, ne moje."

"Ukázal jsi mi jen, jak moc tě nesmím nechat uniknout."

"Tvoje snaha je víc než marná. Můžu tě vyhnat na místo, proti němuž bude Nicota vypadat jako ráj.

Můžu tě stlačit do malé kuličky a zahodit do nejhlubšího moře." Shade mluvil skoro prosebně, jako by v tomhle souboji opravdu nechtěl pokračovat. "Můžu udělat spoustu jiných věcí, ale už k tomu není důvod. Chci zapomenout na naše minulé spory."

Temný kůň odpověděl na jeho hrozby a blahosklonnost pohrdáním: "Myslím, že by mohlo být trochu těžké zapomenout na naše minulé spory, když uvážím, kolika dalších se týkají. Vyžeň mě a já si najdu cestu zpátky. Zamkni mě a já vydržím déle než vězení. Znič mě... a porazíš sám sebe." Hřebec kopl do země. "Znič mě a odsoudíš sám sebe k tomuto osudu, ke kletbě, kterou sis sám vyrobil."

Čaroděj se narovnal, viditelně napjatý. Po tolika selháních v něm zůstávaly obavy. Kdyby jen viděl, jak vypadá - nebo spíš jak nevypadá. ... "Zbavil jsem se minulých chyb. Jsem celý."

Jedna ze soch, ta která byla čaroději bez tváří nejbližší, se zhroutila. Když to, co v ní žilo, hynulo, Temnému koni prolétl myslí ječivý výkřik. Ostatní se v náhlých obavách zachvěly. Podlaha komnaty začala pomalu prskat.

Temný kůň věděl, co se děje, pochyboval však, že to ví i Shade. "Poslouchej..."

Pozdě. Jeho protivník už ho neslyšel. Jakákoliv naděje na mírovou dohodu mezi nimi se zhroutila a

Temný kůň věděl, že to je stejně tak jeho chyba jako Shadeova.

Čarodějovu mysl už zaplavilo moře zmatku a vřavy. Zkázou kolem sebe považoval za útok a slova stínového hřebce za pokus získat čas. Pociťoval náznak smutku. Tak Temný kůň dělá tohle! Nenapadlo ho, že by to mohlo mít jinou příčinu. Byl koneckonců zase sám sebou - a čaroděj se nehodlal tak rychle vzdát toho, co tak dlouho hledal. I když to znamenalo, že bude muset zabít jednoho z nejbližších. Vzduch kolem Temného koně dusivě zhoustl. Zhoustl tak, že ho vlastně začal drtit. Kdyby byl obyčejným koněm, rozmačkalo by ho to během prvních vteřin. Věčný se místo toho začal zmenšovat. Čaroděj plnil hrozbu. Jestli se Temný kůň nedokáže ubránit, Shade ho zmenší do velikosti škeble a zahodí někam, kde ho nejspíš nikdy nikdo nenajde. Černokněžník by se dokonce mohl rozhodnout nechat si ho na památku.

Samozřejmě se okamžitě postavil na odpor, ale jen zlomkem síly, kterou měl běžně k dispozici. Erinin život potřeboval skoro tolik energie jako jeho vlastní záchrana. Stálo ho příliš mnoho času, než se konečně vyprostil. A ještě než se vytratily stopy prvního útoku, přišel druhý. Jakási trhлина v realitě se snažila nasát ho do sebe, táhla ho s takovou naléhavostí, že málem podlehl, než dokázal vytvořit obranu. Temný kůň trhlinu zapečetil a nechal ji zmizet. Vydržela však dost dlouho, aby zahlédl místo, kam ho chtěl Shade poslat.

Hnisavý bolák, který vraadové kdysi nazývali domovem. Nimth.

Nechtěl to udělat takhle, ale Shade mu nedával na vybranou. Pokud Temný kůň neudeří jedinou zbraní, o které věděl, že bude účinná, čaroděj ho příštím útokem dostane - a ať stínový hřelec uspěje, nebo ne, tenhle trik mezi ně dva určitě vrazí definitivní klín.

Temný kůň tu odpornost udělal v tu chvíli, kdy si ji představil. Shade cítil, že se před ním něco zhmotňuje, a okamžitě udeřil přímo do středu. Jeho cíl se roztrhl na tucty lesklých úlomků, které se okamžitě zvětšily, až z nich byly přesné kopie původní věci. Všechny zároveň se zaměřily na útočníka, který se na ně nedokázal nepodívat. Temný kůň, který to sledoval, sebou škubl.

Shade zíral, možná s otevřenými ústy, na obrazy, spoustu obrazů své zastřené tváře, tváře bez rysů. Byly všude a všechny mu říkaly jedinou věc, kterou nedokázal snést. Pravdu o tom, jak na tom je.

Křičel i ve chvíli, když jeho moc všechna zrcadla rozpustila, jako by se jediná sněhová vločka rozpustila v sálající výhni. I samotného Temného koně srazil náraz uvolněné moci na zem. Stěží dokázal udržet pouto s Erini. Kromě moci, kterou udržoval princeznu, aby se ne-rozplynula jako obláček kouře, Stínovému hřebci už nezůstalo skoro nic, co by mohl povolat. Měl jen tolik, aby přežil tenhle poslední, nejhorší nápor. Nemohl dělat víc než snažit se zůstat přičetný.

"Ne ne ne ne ne ne ne ne ne!" ječel Shade. Kymácel se tam a zpátky a drásal si vlastní tvář, pokoušel se odstranit něco, co se odstranit nedalo. Strop domu se částečně zřítíl, ale žádný úlomek nedopadl blíže než dva metry od čaroděje. Jeho vlastní štíty zůstaly nedotčené.

Nemůže pojmout všechnu tu moc, a čím víc jí uvolní, tím horší zkázu vyvolá! Bylo to horší, než si Temný kůň myslel. Vraadská magie už zničila jeden svět. Nepracovala s přírodními zákony, spíše je trhala.

Stejně jako magie Dračí říše to byla často skoro bezděčná, automatická záležitost, a čím víc ji vraadové používali, tím větší zkázu působila. Shade, lapený ve vlastní noční můře, ji nechával nekontrolované téci. Temný kůň přemýšlel, jestli existuje jiná cesta.

Čaroděj klečel a hleděl na zem, netuše, jakou vřavu rozpoutává. Temný kůň předtím uvažoval, co tohle nové kouzlo udělá; odpověď byla, že způsobí další zkázu. Vypadalo to, jako by se síla původní kletby zdvojnásobila.

"Shade!" vykřikl a jeho dunivý hlas se nesl nad zkázou. "Musíš mě vyslechnout! Část tvé mysli musí vědět, jakou zkázu jsi na tenhle svět přivolal! Z posledních několika dní vím, že někde uvnitř toužíš ukončit tohle šílenství v míru! Jestli mě poslechněš..."

Čaroděj kupodivu vzhledl. Z jeho pohybů sálalo napětí. Slyšel hlas Temného koně, ale ne varování. V čaroději se zvedla vlna zuřivosti; jeho zmučená mysl smíchala fakta i podezření, až se úplně vytratil původní význam. To ho vedlo ke konečnému, šílenému závěru.

"Ty!" Shade vstal, ztělesněný vztek. Hřelec si všiml, že se čarodějova mysl přesouvá z jednoho extrému do druhého - a k téhle emoci potřeboval ohnisko. "Tos mi udělal ty!"

Byla by to jedna z největších absurdit, jakou kdy Temný kůň slyšel, nebýt toho, že mu to bylo předem

jasné. Shade nedokázal přijmout, že jeho skvělé kouzlo znovu selhalo a že se ani nezotavil z předchozí kletby. Potřeboval obětího beránka, aby si udržel aspoň ten kousíček přičetnosti, který mu zůstal -pokud mu nějaký zůstal. Čaroděj se potřeboval na něčem vybít.

To, co udělá, může srovnat se zemí obydlená místa široko daleko, uvědomil si věčný. A protože jsme v Tyberských horách, jedním z těch míst může být Talak! Jak by bylo ironické, kdyby dračí král zabral Melicardovo království jen proto, aby se vzápětí propadlo pod zem nebo prostě zmizelo.

S tím obrazem v mysli Temný kůň zmizel...

...a znovu se vynořil na pustých, zvrásněných, ledových Severních planinách.

Před ním, skoro jako by věděl, kam chce stínový hřebec utéct, se vynořil Shade. Navzdory větru zůstal jeho plášť klidný, halil ho jako rubáš. Temný kůň kdysi přemítal, jak asi bude vypadat smrt, až ho konečně dostane. Ted' to věděl. Shadeovi neunikne. Ať to bude stát cokoliv, černokněžník ho vystopuje, a při tom zpusť všchno, co mu zkříží cestu. Možná, že když nechám sekeru dopadnout tady, zachráním aspoň Dračí říše, uvažoval poněkud fatalisticky Temný kůň, přestože měl podezření, že zmučená postava před ním nevybije všchno šílenství.

"Pro naše přátelství," řekla přízračná postava a její klidná slova byla děsivější než zuřivost, "bych tě nechal na pokoji. Nechal bych tě! A ty mi pak uděláš tohle\ Ted' už mám jedinou..."

"Shade, kdybys mě jenom vyslechl!"

".. .otázku, kterou ti položím, než s tebou naložím tak, jak ty ses rozhodl naložit se mnou. Proč? Pověz mi to."

Správná odpověď neexistovala a Temný kůň to věděl. Nejlepší, co mohl udělat, bylo vůbec neodpovědět. Shadeova pokřivená mysl už ho stejně odsoudila.

"Tak tedy sbohem, bývalý příteli."

Navzdory vzdálenosti, která je ted' dělila, Temný kůň ještě pořád udržoval štít chránící bezmocnou Erini, ačkoliv to z něj vysávalo skoro všechny zbytky sil. Připravil se na nejhorší. Smrt, nebo přinejmenším absenci života. Protože ještě nikdy neumřel, nemohl říct, co ho čeká - pokud vůbec něco. Rozhodně nespadal do říší lidského posmrtného života.

Jeho myšlenky se rozběhly různými směry. Zvědavost ohledně konečného osudu Talaku. Otázka, kam se poděli Bedlamové. Byl zvědavý, jaké budou jejich děti, až vyrostou. A nejvíc ze všeho chtěl Temný kůň vědět, jaký osud čeká svět Dračích říší a jestli ho zasáhne nebo nezasáhne chaos vytvořený novým polobohem s rozmazanou tváří.

Bude Erini chránit až do posledních sil. Až ho Shade dostane, stínový hřebec jí předá svou esenci. Snad jí to koupí dost času, aby ji našel Cabe. Pravděpodobně ne.

Dělal jsem chyby na každém kroku, usoudil Temný kůň. A nejhorší byla, že jsem o Shadeovi uvažoval, jako by to byl ještě člověk - zatímco ve skutečnosti to byl jen vraad!

Černokněžník se pohnul, ale pomalu, jako by se necítil dobře. Temný kůň tomu v tu chvíli nepřikládal význam, místo toho se snažil připravit se na Shadeův poslední úder. Jeho vlastní podstata ho na chvíli ochránil, ale těžko na tak dlouho, aby se tím něco změnilo. Jen doufal, hloupě doufal, že toho čaroděj potom bude litovat. To by mohlo odvrátit část přicházející zkázy.

Kdyby jen bylo možné nějak čaroději sebrat moc, kterou ukořistil...

Je to možné. JE.

Odpověď se vynořila příliš pozdě. Něco vyrazilo zpoza Temného koně jako šílený ovád, a zatímco to kolem něj kroužilo, zvětšovalo se to. Pokoušel se to zahnat, byl však příliš slabý. Jak se to pohybovalo, rostlo to a rychle ho to obalovalo do skořápky, jejíž pouhá přítomnost ho mrazila a mrazila i samotnou jeho esenci. Za pár chvil z něj udělá pomník jeho vlastní marnosti. Za pár chvil z něj nezbude víc než skořápka v podobě velikého, zkrouceného koně.

A za pár dalších chvil nezůstane ani to.

Temný kůň se snažil zůstat při smyslech. Měl klíč. Měl ho celou dobu, ale představa o "ušlechtilé oběti" ho zaslepila, takže neviděl potenciál, který měl před sebou. Ted' už mohlo být pozdě.

Temný kůň, zapletený do černokněžnickovy smrtící pasti, spadl dc sněhu a ledu. Jeho jedinou nadějí bylo pouto s Erini, to, kterým ji ještě udržoval naživu. Shromáždil vůli, vzdal se vlastní obrany a v mysli vykřikl. Erini!

Pokud se mýlil, bylo to jedno. Ani jednomu z nich nezbyvá víc než několik minut.

Padl na něj kalný stín. Částečně zamlženým pohledem viděl, jak se nad ním rýsuje přízračný Shade, nejspíš aby se pokochal jeho smrtelnou agónií. K jeho zmatku postava v kápi vzdychla, natáhla ruku a dotkla se koňské hlavy. Temný kůň se chvíli bavit představou, že by nepřítele pohltit a uvěznit uvnitř prázdnoty, která byla jeho vnitřním já, ale věděl, že Shade má tolik moci, že by bez potíží odolal.

Vraadova ruka vlastně pulsovala energií.

Ta ďábelská věc - nebo to bylo živé? - mu zapečetila tlamu a Temný kůň zjistil, že si nedokáže zformovat jinou. Ležel tam, němý a skoro mumifikovaný, zatímco cernokněžník dál pohyboval rukou po jeho krku a k hlavě.

Poprvé ucítil, jak ho Shadeova mysl zkoumá. To byla konečná porážka. Temnému koni už nezbylo dost vůle, aby mohl se svou dávnou zhoubou i společníkem bojovat.

"Tak proto jsi padl tak snadno," zašeptal stín nad ním. Zjistil, že hřebec odmítá opustit Erini. Temný kůň se třásl, ale už nedokázal nic dělat... jen...

Stínový oř úplně otevřel mysl a dovolil čaroději spatřit všechno, ale hlavně to, co věděl o Shadeově stavu.

Čaroděj se otřásl a odtáhl ruku, jako by se dotkl něčeho nečistého. Chvíli zůstal shrbený nad poraženým protivníkem, mumlaje cosi, čemu Temný kůň nerozuměl. Pochopil jen, že se Shade neústupně hádá sám se sebou. Nakonec dospěl k osudnému řešení, zavinul se do pláště a zahleděl se kamsi mimo omezený dosah zraku Temného koně.

"Budu tu dívku znovu potřebovat," zašeptal a vstal. Skoro nedbale opustil stínového hřebce, přidušeného u jeho nohou, překročil ho a zmizel do tundry.

Věčný se proklel. Samozřejmě, Shadeova první myšlenka byla, že musí znovu získat princeznu Erini.

Temný kůň mu ukázal, co se děje: místo toho, aby se z něj stal skoro dokonalý polobůh, hrozila čaroději ještě méně přirozená existence než během předchozích vtělení. Jakkoliv byl mocný, pořád byl vydaný na milost a nemilost vlastní kletbě. Stínový hřebec doufal, že až se to Shade dozví, možná se vzpamatuje.

Odpusť mi, Erini! Tahle chyba Temnému koni kupodivu přinesla záblesk naděje. Shade ho opustil a vražedné kouzlo, které s ním už skoncovalo, se zastavilo; bez vedení pána zjevně jen dřímalo. Jestli bude mít dost času, mohl by se dokázat osvobodit.

A v tu chvíli ucítil, jak se pouto mezi ním a princeznou přetrhlo. Shade ji znovu ukořistil pro svůj strašlivý cíl.

To byla z tvé strany nebezpečná chyba, můj drahý, vražedný příteli!

Jakmile už nemusel dělit sílu mezi vlastní obranu a ochranu ztrácející se Erini, mohl se věčný vrátit mnohem rychleji. I tak byl skoro vyhořelý, ale měl aspoň nějakou šanci. Shade teď bude zranitelný, pokud ne magicky, tak mentálně, a Temný kůň už vymýšlel způsoby, jak tu zranitelnost co nejvíc zvětšit. Už necítil výčitky svědomí kvůli tomu, co chystal; Shadeovo popírání stavu, ve kterém byl, ukazovalo, že čaroději není pomoci. Znamenalo to buď Shadea porazit, nebo se dívat, jak Dračí říše a zbytek jeho světa končí stejně jako dávno zapomenutý Nimth.

Zvedala se bouře, jedna z těch, které hrozily, že se promění v pořádnou vánici. Cítil v ní dotek magie a pochopil, že nesmí ztrácet čas. Shade už začal s novým pokusem. Jestli má mít šanci zastihnout ho nepřipraveného, musí to být dřív, než jeho plán přinese ovoce. Stínový hřebec už jednou selhal, ale tentokrát to skončí jinak.

Temný kůň rychle vstal a rozerval a rozlámal pouta, která ho držela. Během několika vteřin je rozptýlil. Byla dílem kouzel, a tak po nich nic nezůstalo. Temný kůň litoval jen toho, jak odporně chutnala; měla pachout' vražedské magie.

V dálce zahlédl velikou záři a hned věděl, že musí jít právě na to místo. Konečně bude mít Shadea tam, kde ho chce mít.

Brána byla příliš riskantní. Temný kůň běžel pustou zemí a cítil k ní jisté sympatie pro všechno, čím prošla. Kdysi tady bývaly stromy, život. Teď tu byla jen pustina. Země vypadala tak, jak se věčný cítil. Pomyslel si, že je to vhodné místo k tomu, co se stane.

Nejdřív uviděl Erini. Stála velmi podobně jako předtím v dómu, až na to, že měla otevřené oči a vypadalo to, že něco říká. Temný kůň zpomalil. Něco bylo špatně. Když uviděl i Shadea, stínový hřebec

věděl, že se scéna před ním neodehrává tak, jak by měla.

Černokněžník seděl před zajatkyní, hlavu svěšenou a ruce rozpažené, jako by se on odevzdával.

Temný kůň se hnal tundrou a ještě v běhu začal sesílat první -a nejspíš poslední - kouzlo. Shade vypadal očarovane; nevšimne si kouzla, dokud neudeří. Koutkem oka Temný kůň zaregistroval, že se k němu Erini obrací. Otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, ale ebenový hřebec si jí nevšímal. V tu chvíli záleželo jen na Shadeovi.

Když Temného koně zastihl nečekaný útok, jeho první rozrušená myšlenka byla, že ho čaroděj zase obelstil, zase nastražil past, o které věděl, že jí neodolá. Pak, když se svět obrátil vzhůru nohama, si uvědomil, že to nebyl jeho dávný nepřítel, kdo ho překvapil, ale Erini. Erini zaútočila na něj, jako by chtěla, aby její věznitel kouzlo dokončil.

Než stačil vstát a žádat o vysvětlení, ozval se náhle nad vytím větru Shadeův hlas. "Ne, princezno. To je v pořádku. Nerozumí - a kromě toho, teď už to nabralo vlastní směr. Nebude schopný mě zasáhnout; nikdo to nedokáže."

"Můžu to zkusit!" zařval Temný kůň. Sníh z něj opadával, jako by byl rád, že se od něj může vzdálit.

"Uhní, Erini! Už tě nebude nutit!"

"Temný koni!"

Nevšímal si jejího křiku; přepokládal, že je pod čarodějovým vlivem. "Ta žena je pod mou ochranou, Shade! Pusť ji a postav se mi!"

Shade zvedl hlavu k Temnému koni. Tvář byla bledá a vyčerpaná, ale zřetelná. První hřebcova myšlenka byla, že znovu selhal. Zaklel, kopl do sněhu a připravil se k poslednímu boji. Čaroděj se však překvapivě nejistě postavil a zavrtěl hlavou na obra, který ho vyzýval.

"Postavím se ti, Temný koni, ale jen proto, abych ti dal sbohem."

"Už mi znovu neutečeš!"

Shade se usmál, bez nepřátelství. Byl bledý jako sníh - nebo to byl sníh? Čaroděj vykročil k němu a ve sněhu za ním nezůstávaly stopy. Pohyboval se pomalu a vítr jako by ho čeřil. Zastavil se na dosah ruky od protivníka.

"Tam, kam půjdu, za mnou nemůžeš."

Temný kůň se rozehnal kopyty, doufal, že Shadea zaskočí fyzickým útokem. Ke svému zděšení však udeřil jen do vzduchu. Mohutný hřebec slyšel, jak Erini za ním zalapala po dechu.

Čaroděj, zavinitý v plášti, o krok ustoupil, aby viděl na Temného koně i na Erini. Otočil se k ženě a zdvořile řekl: "Máš, co jsi chtěla na oplátku, čarodějko. Kéž tě to potěší."

Erini neodpověděla, ale zbledla skoro stejně jako Shade. Náhle zavrtěla hlavou, sedla si do sněhu a roztrásla se něčím jiným než zimou. Schovala hlavu do dlaní.

"To, co dostaneme, nikdy není to, co jsme původně chtěli, že, Temný koni?" Už se to nedalo popírat; Shade nebyl víc než duch, víc vzpomínka než člověk.

"Cos udělal tentokrát, čaroději? Cos žádal od Erini, že jí to přineslo takovou bolest?"

"Pláče nad obrovským rozsahem své odměny, Temný koni. Nechám na ní, ať ti to vysvětlí. Pokud jde o mě, zvolil jsem si jedinou cestu, která mi zbývala. Poslední cestu, dá se říct."

"Poslední...!" Temný kůň prozkoumal postavu před sebou - a nenašel nic než hasnoucí výron moci.

Nestálo tu nic fyzického; zůstala jen magie. Magie, která odplyvala tam, kam patří. Do nejvzdálenějších koutů Dračích říší a na zmrzačené, zmučené místo jménem Nimth.

Shade přiměl Erini, aby kouzlo obrátila zpět, vytáhla z něj nejen nově získané síly, ale i ty, které původně způsobily kletbu, ten zdánlivě nekonečný řetěz inkarnací, osobností, které existovaly, ale vlastně nežily. Z původního čaroděje zůstala ve skutečnosti jediné magie a až se rozptýlí poslední zbytky, nebude nic. Žádný Shade. Dokonce ani jeho vždycky přítomný plášť. Všechno, co byl, byla magie, nic víc.

"Všechna ta moc, všechna ta sláva nestály za to, abych dál čelil tomu prokletému výsměchu nesmrtelnosti a životu." Z čaroděje už nezbylo skoro nic. Vypadal jako odraz na skle vlající ve větru. Bouře, která předtím hrozila, teď jako by umírala s mužem, který ji nejspíš vyvolal, ale vítr kupodivu sílil.

A bylo to tak divné? Temný kůň se podíval Shadeovi do očí. Čaroděj se znovu usmál a nepatrně přikývl.

"Měl jsem jiné jméno, kdysi," začal, jako by se snažil odpoutat jejich myšlenky od skutečnosti. "Bylo to..."

Slova i čaroděj odpluli ve větru.

Jméno. Chtěl mi říct své jméno. Černý hřebec hleděl na místo, kde naposledy stál jeho protivník, jeho druhá polovina. Nežůstaly tu stopy, samozřejmě. Poslední stopy vedly k místu, kde se Shade zastavil a odevzdal se Erini. Kde konečně dokonale opustil svou kletbu, jedinou cestou, která mu zbyla.

"Temný koni?"

Erini. Zapomněl, že je tady.

"Nikdy nepoznám lásku jako vy, princezno," zaduněl, nespouštěje oči z místa, kde naposledy stál Shade.

"Ale vím, že jsem ztratil někoho, kdo mi mohl být bratrem, navzdory všemu zlu, které způsobil."

Čarodějka byla tichá. Temný kůň, popoháněný pocitem, kterému stěží rozuměl, odklusal dopředu, kopal sněh na poslední čarodějovy stopy a nezastavil se, dokud nezmizely. Stroze se obrátil ke společnici.

Poprvé se zdálo, že ji kůň skutečně vidí. Přestože ji její moc chránila před živly, vytrpěla toho tolik jako málokdo jiný. Shade ji dvakrát využil, donutil ji dotknout se světa, který byl jen odpornou parodií na tento svět. Doufal, že se vzpamatuje, až se vrátí do...

Ledově modré oči se široce otevřely, když si uvědomil, co se za jejich nepřítomnosti děje. "Talak! U Vládců mrtvých, Erini! Měla jsi něco říct!"

Žena byla vyčerpaná a slabší, než čekal, když uvážil moc, kterou absorbovala. Temný kůň také cítil, že se jí zmenšila aura, že zeslábla přítomnost magie kolem ní. Byla unavená až do morku kostí, ale proto teď neseděla ve sněhu a nehleděla do prázdna, aniž ho skutečně viděla.

"Není třeba spěchat," řekla tiše, když konečně zareagovala na jeho slova.

"Není třeba spěchat? Když je Talak obležený draky?" Zbláznila se snad z toho, čím prošla?

"Shade řekl, že jsem byla odměněna." Erini se hořce zasmála. "Vypadalo to tak dokonale. Nezasloužili si přežít. Pořád si říkám, že by zabili Melicarda i všechny ostatní, kdybych nesouhlasila." Hlas se jí zadrhl.

"Ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu si nemůžu pomoci a musím plakat nad utrpením, kterým museli projít, jaký to musel být šok, když si uvědomili, co se děje."

"To nedává smysl, smrtelnice!" Dávalo, ale Temný kůň nemohl uvěřit tomu, co si představil.

Vzhlédla, tak bledá, až skoro čekal, že zmizí ve větru jako Shade. "Nechci mít nic společného s kouzly, Temný koni. Vypadalo to jako nejlepší způsob, jak se jich zbavit, ale... tolik životů!"

"Dračí horda?" zeptal se konečně s jistými pochybnostmi.

Přikývla a znovu schovala hlavu do dlaní. "Všichni. Pohlceni bez toho, aniž by se někomu nebo něčemu jinému cokoliv stalo - předpokládám, že až na Mala Quorina. Dokonce ho lituji, jestli tomu můžeš věřit. Shade je s mým svolením všechny zabil."

Ted' to byl Temný kůň, kdo se nezmohl na slovo. Přemýšlel nad zbytky masakru, které uvidí, až se vrátí. Jistým způsobem to bylo nutné, ale rozsah toho, čeho byl Shade schopný...

Erini znovu vzhlédla, oči plné slz pro nepřátele. "Vezmi mě zpátky do Talaku, Temný koni. Já - sama to nedokážu. Mohla - mohla bych se vynořit uprostřed - chci Melicarda!"

Věčný ji nechal vyplakat část bolesti a pomalu kolem nich vytvořil kouli. Byla to varianta brány, dovolí jim cestovat, aniž by princezna musela sama něco dělat. Až dorazí do Talaku, promluví si s Meli-cardem v soukromí o tom, co princezna naléhavě potřebuje.

Vítal její žal a to, že potřebovala pomoc. Zkoušky, kterými prošla, daly jeho existenci smysl a šanci znovu se něco učit. Jednoho dne možná pochopí smrtelníky, které se rozhodl považovat za svoje vlastní. Jednoho dne možná pochopí jejich pout' životem a tím i definici samotného života. A potom, jednoho dne, snad stínový hřebec pochopí, co mohlo stvořit muže, kterého legendy znaly prostě jako Shadea. A možná pak pochopí ten vytrvalý, pokroucený pocit, na který narazil, když si uvědomil, že se čaroděj vzdal života.

XXIII.

Cabe Bedlam našel věčného, jak hledí z jednoho z palácových balkónů na severní země. Skoro každou píď rovné pláně před nimi pokrývalo ohromné, pečlivě obdělané pole, z poloviny pšenice a z poloviny oves. Na první pohled nevypadalo nijak neobvykle, kromě skutečnosti, že v této roční době by obilí ještě nemělo být tak zralé. Ohromující však bylo, že právě tady předtím stálo vojsko dračího krále. Ještě včera tam byly osady, remízky a cesty.

Tam včera zahynula dračí horda, až do posledního z nižších draků. "Nikdy na ten pohled nezapomenu," řekl Cabe tiše, oči upřené na nevinně vyhlížející pole. "Zrovna jsme dorazili, a to jen díky Zelenému drakovi, který navštívil Panství a zlomil kouzlo, které na nás Shade seslal." Vyprávěl ten příběh už předtím, líčil, jak na základě vzkazu lady Bedlamové vládce Dagorského lesa získal povolení vstoupit a našel je, poté co padli za oběť Shadeovu pokusu unést jejich syna Aurima. Bedlamovi ani jejich dračí spojenec, Zelený drak, nedokázali vysvětlit, proč se Shade vzdal svého plánu, když si úspěšně poradil s dvojicí, která mu stála v cestě.

Temný kůň si myslel, že to ví, ale neřekl mu to. Tím by bylo jen těžší přijmout, co se prastarému čaroději stalo.

Cabe přešel k líčení šokujícího osudu, který postihl útočící draky. "I s naší magií jsme je stěží zvládali. Pár jich občas prorazilo a působili zmatek, dokud jsme je nezabili nebo nezahnali. I některá jejich kouzla uspěla." Čaroděj se zachvěl, když si vzpomněl na ta ohavnější. "V jednu chvíli jsme dostali zprávu, že se výprava na Pekelné pláň obrátila zpět, zjevně díky nějakému vzkazu, který Drayfitt těsně před smrtí vyryl do země..." Cabe si nevšiml, jak sebou Temný kůň škubl. To vysvětlovalo poslední slova, která neslyšel, ta, která starý čaroděj pronesl, než zemřel. Drayfitt sloužil Talaku s neuvěřitelnou věrností až do konce. "Přestože byly na cestě posily, boje začaly být tak zuřivé, až jsme se báli, že draci prorazí talackou obranu dřív, než pomoc dorazí. A v tu chvíli se země na severu začala otevírat."

To, co se stalo potom, přimělo dokonce i Melicarda s jeho kamenným srdcem litovat umírající nepřátele. V zemi se otevřely ohromné díry a pukliny, ale jen kolem postupující hordy. Někteří svědkové odhadovali, že skoro polovina draků zahynula v první minutě, jak se válečníci zoufale a beznadějně pokoušeli zvládnout paniku mezi nižšími bratrány. Válečníci i jízdní zvířata s křikem padali do trhlin, které se okamžitě zavíraly, jen aby je vzápětí nahradily jiné. Mnozí z těch, kdo během prvního útoku dokázali najít pevnou zem pod nohama, se stali snadnou kořistí, když se země i pod nimi náhle otevřela. "Žádní neuletěli?"

"Bylo by to logické, že?" Cabe se pochmurně usmál. "Zkusili to. Nebe nad tím územím doslova pokryli draci - ale pak je vítr začal srážet zpátky k zemi!"

"Vítr?"

"Vítr, následovaný blesky a pak přivaly deště, které by rozdrtily střechu paláce, kdyby ta bouře zasáhla město - ale ona ho s udivující přesností minula. Všechno se omezovalo na území, kde byla v pasti horda Stříbrného draka."

Zemětřesení, vítr, blesky a déšť. Země, vzduch, oheň a voda. Temný kůň musel Shadeovu práci obdivovat. Jak dokonale tradiční.

Nikdo neviděl, jak padl dračí král ani jak skončil Mal Quorin. Dalo se však bezpečně předpokládat, že zemřeli s ostatními. Celý ten hrozný pohled trval snad pět minut. Jakmile zahynul poslední drak, díry v zemi se zahojily a bouře vytratila. Nikdo nedokázal říct, kdy přesně se objevilo pole, ale všichni přísahali, že to muselo být těsně potom.

Hlasy zevnitř komnaty Temného koně informovaly, že ten, na koho čeká, se konečně vzpamatoval natolik, aby se připojil k ostatním. Temný kůň se Cabeovi omluvil.

"Nezapomenu na to, co dobrého si vykonal, Temný koni," zavolal za ním Cabe.

"Nezapomeň ani na to zlé." Odklusal do velké místnosti.

Když si ho žena všimla, její tvář se rozjasnila.

"Princezno Erini!" Uctivě sklonil hlavu. "Rád vidím, že je váni lépe. Starejte se o ni s láskou, králi Melicarde, jen málo žen je tak vzácných jako ona!"

Král rukou bezpečně objímal snoubenku. Láska, kterou k ní cítil, byla zřetelně patrná na obou stranách jeho obličeje. Paže z elfského dřeva, ta, která držela Erini, vypadala stejně pružně a živě jako skutečná ruka.

Duch nositele dělá z elfského dřeva to, čím je. Zdá se, že s láskou přichází život!

"Temný koni." Erini se pustila Melicarda, přešla ke stínovému hřebci a objala ho kolem krku. Kousek stranou se lady Bedlamová kysele usmála. "Děkuji ti, žeš mi znovu dal život!" dodala princezna.

"To já bych vám měl poděkovat. Je vám opravdu lépe?"

"Bude mi chvíli trvat, než se přestanu třást pokaždé, když se náhodou podívám na sever a uvidím ta pole."

Temný kůň se zasmál: "Myslete na to pole jako na první předzvěst míru! To, co Shade udělal, bylo strašlivé, ale nezpůsobil si to zbabělý Stříbrný král sám?"

"Asi ano." Princezna se podívala dolů, jako by vzpomínala. Potom znovu vzhledla a podívala se do lesklých očí: "Co teď bude s tebou?"

Stínový hřebec cítil, že se všechny oči v místnosti upřely na něj. "Budu se potulovat po Dračích říších, jako vždycky! Pro Temného koně neexistuje žádný vyšší plán, žádný osud. Budu se potulovat a uvidím, co je k vidění! Budu..."

Lady Bedlamová řekla to, co by on sám neřekl: "Budeš prohledávat zemi, abys zjistil, jestli - nějak - nepřežil, že ano?"

Místnost utichla. Temný kůň se zahleděl nejdřív na lady Gwen a potom na Erini. Princezna vypadala zmateně, viděla, jak Shade dobrovolně ukončil svou mučivou existenci. Kůň pomalu přikývl. "Ano, prohledám Dračí říše, jestli tu není. Nesmíme mít pochyby. Jestli přežil, možná potřebuje pomoc." Temný kůň bezmyšlenkovitě zahrabal kopytem, nechávaje v podlaze rýhy. "Možná taky potřebuje znovu zničit." Ebenový oř couvl od smrtelníků kolem sebe. "Je čas, abych šel! Jsem rád, že jste všichni v pořádku a že se většina z nás dožila tohoto míru." Podíval se významně na Melicarda a Zeleného draka.

Objevila se naděje na nějaký kompromis, na zmírnění talacké nenávisti k drakům, kteří hledali mír mezi oběma druhy. Erini jeho pohled zachytila a podívala se na krále, který nepřesvědčivě přikývl. "A teď sbohem!"

"Vrať se do Talaku, kdykoliv budeš chtít," zavolala princezna.

Temný kůň na ni kývl, a taky na Cabea, který se znovu připojil ke své ženě. Vzepjal se a přivolal bránu.

"Přijď někdy na Panství," řekla Gwen, čímž překvapila Cabea i věčného. "Musíš se setkat s dětmi.

Budou tě milovat."

Stínový hřebec se radostně zasmál; smích se nesl ozvěnou po paláci. "Dnešek je vskutku zázračný den!

Brzy využiji vaší nabídky, lady Bedlamová. Ha!"

Vešel do brány, rozesmátý, neznaje svůj cíl - ani osud.

Richard A. Knaak Stínový hřebec

Anglický originál Shadow Steed

Překlad Hana Vlčinská

Obálka Jan Patrik Krásný

Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství FANTOM Pyínt

jako svou 71. publikaci

Vydání 1.

Ostrava 2006

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 219 Kč